

Ngàn năm chờ đợi

Contents

Ngàn năm chờ đợi	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	4
3. Chương 03	9
4. Chương 04	11
5. Chương 05 - Phần 01	14
6. Chương 05 - Phần 02	18
7. Chương 06	22
8. Chương 07	28
9. Chương 08	33
10. Chương 09	39
11. Chương 10	44
12. Chương 11 (Hết)	51

Ngàn năm chờ đợi

Giới thiệu

Ta coi nàng là tri kỷ, coi nàng là người duy nhất hiểu được nỗi niềm tâm sự trong lòng ta giữa đất tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngan-nam-cho-doi>

1. Chương 01

Chương 1 : Tiên Cảnh

Trong giới chúng tiên, năm vị sao giả, tượng trưng cho nhật nguyệt, lấy tinh khí của thiên địa, nhật nguyệt mà sản sinh ra thiên thai ngũ hành.

Phương Đông có Tuế Tinh hoàng quân, họ Trùng Lan, danh Thanh Ngưng

Phương Nam có Mị Hoắc hoàng quân, họ Hạo Vô, danh Tấn Dung.

Phía Tây có Thái Bạch hoàng quân, họ Hạo Vô, danh Đức Tiêu

Phía Bắc có Thần Tinh hoàng quân, danh Khải Tuyên, tự Tích Nguyên.

Trần giữ trung ương là Trần Tinh hoàng quân, danh Tàng Mộc, tự Đàm Duyên.

Tuế Tinh chân quân – Thanh Ngưng , được thể nhân xưng tụng là Đông Phương Mộc Đức chân quân, có thể tạo ra vạn vật thể gian, biến khổ thành phúc làm cho thể nhân kính ngưỡng. Phạm nhân đều lấy hấn là thần hộ vận, bốn phương đều có điện tế cho vị chân quân này.

Mỗi thần tiên mặc dù có vô vàn dung mạo khác nhau, nhưng chung quy chỉ có một chân thân (nguyên hình) bất diệt – cũng chính là diện mạo thật của họ.

Chân thân của Thanh Ngưng- đầu đội tinh quan, lấy thanh hà thọ hạc vì y, lấy hoa hồng đan hà vì lí (Mik không hiểu rõ câu này lắm nên nếu có nàng nào biết thì giúp ta nhé ^^). Tay cầm Bạch Ngọc, bên hông trang bị Thất Tinh Kim kiếm cùng một viên ngọc bội màu trắng. Mà hấn –quả là diện mạo phi phàm (Mik : thần tiên muh sao hok phi phàm cho dc >”<)

Một ngôi sao sáng nhất trên Thiên giới.....

Chúng thần trên Thiên giới , ngay cả Vương Mẫu nương nương đều rất thích tiếng đàn du dương, nhẹ nhàng của hấn. Nhưng hấn rất ít khi đánh đàn bởi với hấn nếu không có tri âm thì không cần dùng tiếng đàn để nói

Thiên giới – Tiên cảnh- nơi mà khát vọng của thể nhân không thể thành.

Thanh Ngưng chậm rãi bước đi trong làn sương khói lượn lờ, khung cảnh nơi Tiên cảnh vừa thực vừa ảo. Xung quanh là khung cảnh hùng vĩ của núi non, rừng trúc, suối nhỏ, Lương đình nơi này của hôm qua và hôm nay đều không giống nhau, nhưng cũng không biết đã thay đổi lúc nào. Trong mắt hấn, mọi thứ đều chỉ là hư vô, tất cả chỉ như một ảo tưởng.

Thái Bạch Tinh đang một mình chơi cờ ở Lương đình , thấy Thanh Ngưng ngang qua, vuốt chòm râu hoa râm , cười nói: “Đến đúng lúc lắm, giúp ta giải ván cờ này đi!”

“Qua ngàn năm rồi, ngươi không thay đổi sao?” –Thanh Ngưng cười đáp- Hấn trên mặt vĩnh viễn luôn là nụ cười- bất luận là có muốn hay không.

“Nếu so với ngươi, ngàn năm qua thú vị hơn!” – Thái Bạch Tinh vuốt chòm râu hoa râm thở dài : “Ta vẫn không hiểu , vì sao ngươi và ta đồng đạo hạnh, nhưng ngươi tướng mạo anh tuấn bất phàm ngàn năm không thay đổi, mà ta thì gương mặt của một lão già ngàn năm cũng vẫn không đổi”.

- “Đây đều là chỉ vì chứng minh thân phận bản thân thôi, ngươi cao hứng có thể biến thành tiểu hài tử mà”

-”Ta cũng không nghĩ thần tiên trên Thiên Cung có thể nhận ra ta, còn dùng cả nhãn lực để nhìn rõ chân thân của ta .”

Thanh Ngưng cười nói : ““Ngươi ôm bàn cờ thế, dù có biến thành bộ dạng gì mọi người đều có thể đoán ra ngươi”.

“Ngươi rốt cuộc có đánh cờ hay không ?”- Thái Bạch Tinh nổi giận nói

Thanh Ngưng không cự tuyệt Thái Bạch , bởi hấn không có lý do để cự tuyệt yêu cầu của người khác. Hấn không ăn, không uống, không ngủ, không luyện công, không luyện đan dược, đi thể gian làm việc thiện, chuyện tình dù phiền toái nhất cũng chỉ tốn của hấn vài canh giờ.

Cho dù hấn từng yêu thích cầm, kì , thư họa sống tại đây cả ngàn năm, đều không còn làm cho hấn thấy hứng thú.

Với cái cơ thể trường sinh bất lão này của hấn, đây là thời gian duy nhất hấn có việc để làm.

Sau mười ván cờ, Thái Bạch Tinh đứng lên vỗ vỗ lưng, cảm thán nói: “Ai, có đôi khi thật muốn biết cảm giác mệt là gì”

Thanh Ngưng lắc đầu : “Người nhìn xem, trong mắt chỉ toàn khát vọng của phàm nhân, ,mệt chính là chuyện tình thống khổ của phàm nhân.”

- “Trời cũng tối rồi, chúng ta nên đi nghỉ sớm !” –Thái Bạch Tinh tay phất chiếc phát trần màu trắng, bầu trời đang sáng chỉ trong một khoảng khắc liền hóa thành bầu trời đêm.

“Làm gì phải tự lừa mình dối người, trong Thiên cung làm gì có đêm hay ngày”

-“Người – đúng là cái gì cũng đều nhìn thấu”

Nhìn Thái Bạch Tinh lẩn vào bóng đêm để quay về cung điện, còn Thanh Ngưng chính là đứng ngây ngốc trong màn đêm ấy.

Đúng vậy, nếu không có bóng tối thì ánh sáng đâu còn ý nghĩa ? Không có thương tổn, đau đớn, thì sẽ con người sẽ không theo đuổi cái gọi là hạnh phúc? Không có những thứ ghê tởm thì cũng sẽ chẳng ai biết đến cái gì là tuyệt mỹ? – Hẳn sống trong Tiên Cảnh- không bóng tối, không đau xót, không có cái gọi là ghê tởm thì còn có thể làm gì ?

Hắn buồn bã quay về Tinh Cung. Bầu trời Tinh Cung tuy sáng ngời , trong điện lý của hắn không có phong cảnh, không có hành lang uốn lượn hay lầu các hoa mỹ, chỉ là một không gian trống rỗng. Hắn thích như vậy : Nếu cái gì cũng không cần thì cũng sẽ chẳng có được gì.

Một vài tiên nữ vội vàng bay qua, làm cho hắn chú ý. Không phải bởi vì các tiên nữ xinh đẹp động lòng người, mà bởi vì đã từ rất lâu hắn không nhìn thấy các thần tiên vội vàng.

Hắn tò mò theo sau, thấy rất nhiều nữ tiên bận rộn, đóng bùn đất vừa đưa đến được tách ra , nhào nặn một cách cẩn thận tạo ra đủ mọi nhân dạng, sau đó đem những linh hồn được đựng trong một cái chai vào trong thân thể tượng đất, rồi đem tượng đất ấy đưa vào luân hồi.

Thanh Ngưng tò mò tiêu sái đi qua , lễ phép hỏi : “Các vị đang làm gì ở đây ?”

Tiên nữ đáp : “Tinh quân, sắp tới đây thế gian sẽ xuất hiện một việc trọng đại, Phàm Nhân Nhân Số (số sinh tử) sẽ tăng lên, thân thể đã không đủ để phân phối, cho nên Vương Mẫu nương nương lệnh cho chúng ta tạo ra thêm một ít thể xác”

Thanh Ngưng cẩn thận nhìn xem tượng đất, bất luận là nam hay nữ đều có chút chỗ thiếu hụt, khuôn mặt nếu không quá lớn thì chính là quá nhỏ, hình dạng ngũ quan cũng thập phần quái dị, cho dù ngũ quan có tinh xảo một chút thì thân thể không phải là quá gầy gò thì cũng quá mập mạp.

“Vì sao tượng đất nào tướng mạo cũng đều quái dị ?”

“Chúng ta thủ công không tốt, hơn nữa lại phải làm ngàn vạn tượng đất, nên không khỏi có chỗ thiếu hụt” – Tiên nữ ngượng ngùng cười.

“Vì sao lại không dùng pháp lực”

“Loại bùn đất này là loại năm đó Nữ Oa nương nương dùng, Người cũng không sử dụng pháp lực để bùn đất hóa thành hình người, chúng ta nào dám làm”

Thanh Ngưng gật gật đầu, yên lặng nhìn các nàng bận rộn, nhìn một đám các tượng đất được tặng cho sinh mệnh rồi đưa vào luân hồi. Hắn bỗng nhiên cảm thấy đây là một việc thú vị, đã lâu không có loại cảm giác này.

“Ta có thể cùng các vị làm tượng đất không?” – Thanh Ngưng hỏi

“Tinh quân nếu nguyện ý, đương nhiên có thể”- Nói xong tiên nữ đưa cho hắn ít bùn đất

Thanh Ngưng vừa tiếp nhận, nhưng đột nhiên trả lại : “Màu sắc này không tốt, có màu sáng hơn không?”

“Vừa mới đưa đến nên chỉ có vậy, lát nữa sẽ có nhiều hơn”

Quả nhiên không lâu sau, các tiên nữ lại đưa đến rất nhiều bùn đất, hắc cẩn thận lựa chọn trong đồng bùn đất ấy một khối có màu sáng nhất, trắng nõn nhất, khoan chân ngồi xuống, bắt đầu tỉ mỉ tạc họa

2. Chương 02

Chương 2 : Sự chờ đợi

Cứ như vậy ngày qua ngày hắc đều chú tâm nặn tượng đất.

Một tháng trôi qua, Thanh Ngưng bắt đầu phá tan gương mặt của tượng đất. Tuy rằng khuôn mặt của các tiên nữ nơi đây đều khiến người khác tán thưởng, nhưng hắc vẫn chưa hài lòng, cái hắc muốn không phải chỉ có đẹp mà còn phải ôn nhu như nước, thanh lệ thoát tục, xinh đẹp động lòng người.

Một năm trôi qua, hắc lại phá hủy gương mặt tượng đất....

Cứ như vậy mỗi lần làm xong là mỗi lần phá hủy, phá hủy xong rồi lại làm tiếp tục làm, hắc quên cả thời gian, quên đi sự cô độc, ngoại trừ những lúc nghe phàm nhân cầu xin, hay phải ra ngoài cứu giúp thế gian, thì thời gian còn lại đều dành cho việc sáng tạo một người hoàn mỹ trong lòng hắc. Nhiều lúc hắc đã muốn từ bỏ, nhưng chỉ cần nhắm mắt lại thì một bóng hình xinh đẹp liền xuất hiện trong đầu hắc tựa như muốn nói với hắc :- “Ta chính là người hoàn mỹ trong lòng người.”

Không biết đã qua bao lâu, một gương mặt ôn nhu hiện lên trước mắt hắc.

Đôi mắt sáng như ngọc, ánh mắt lộ ra vẻ ôn nhu như mặt hồ phẳng lặng. Gương mặt trắng nõn mang theo nét phiêu du của thần thánh nhưng cũng rất trần thế.

Thanh Ngưng bản thân khẽ vuốt lên gương mặt hoàn mỹ ấy, đây chính là điều hắc muốn.

Từ ngày đó đến nay, trên Thiên Giới đều rất hiếm khi nhìn thấy thân ảnh của hắc, hắc cũng không còn đánh cờ với Thái Bạch Tinh ở Lương Đình Trung nữa.

Các tiên nữ sau khi làm xong công việc đều rời khỏi. Chỉ có Thanh Ngưng vẫn đắm chìm trong việc sáng tạo tượng đất của hắc.

Hắc cẩn thận, tỉ mỉ vuốt từng sợi tóc của tượng đất làm cho mỗi sợi tóc như ngập tràn ánh sáng. Không chỉ thế, thân thể của tượng đất còn được hắc thiết kế từng li từng tý, ngón tay thon dài của hắc mơn trớn nơi đâu thì tại đó lại hiện ra những đường cong tuyệt mỹ. Hắc còn dùng cả mây trời để tạo ra cho nàng một chiếc áo màu trắng muốt làm cho khí chất của nàng thêm phần thanh khiết.

Cứ như vậy, mất cả trăm năm tạo nên một tượng đất hoàn mỹ, trăm năm qua đi đó cơ hồ đã làm nóng chảy trái tim băng giá của hắc, ánh mắt của hắc bây giờ đã không còn vẻ cô độc mà thay vào đó là một ánh mắt nhu tình say lòng người.

Tượng đất dù sao cũng chỉ là tượng đất cho dù có hoàn mỹ đến mấy nhưng không có linh hồn. Chỉ có Thái Bạch Tinh là biết hắc đem tượng đất về đặt ở cung điện.

–“Người vì sao không đưa cho các tiên nữ để cấp cho nàng ấy một linh hồn?” – Thái Bạch Tinh nhìn người bạn hữu quý trọng tượng đất không có linh hồn như vậy liền tò mò hỏi.

–“Không có một linh hồn phàm trần nào có thể xứng với nữ thần hoàn mỹ trong lòng ta... Người có biện pháp nào để cho nàng một linh hồn thật thanh khiết không?”- Thanh Ngưng mặc dù là đang nói chuyện cùng Thái Bạch Tinh nhưng ánh mắt vẫn si mê nhìn vào tượng đất.

“Ta nghe nói thần tiên có thể dùng huyết và lệ của mình để tạo ra một linh, nhưng có điều chưa có thần tiên nào dám làm điều này”.

Thanh Ngưng liền cắt đứt ngón tay của mình nhưng căn bản lại không có máu mà hần cả nước mắt cũng không có.

Cuối cùng hần đều phải dùng thuật thì miệng vết thương mới chảy ra máu, trong mắt chảy ra một giọt lệ. Hần thành tâm dùng lệ và huyết của mình đặt vào người tượng đất

Đúng là hần thất bại rồi, nàng vẫn chỉ là một tượng đất, đôi mắt tuy sáng như ngọc nhưng lại trống rỗng vô hồn.

-“Không có biện pháp khác?” – Thanh Ngưng không cam lòng hỏi.

-“Không có .Chúng ta chơi cờ đi, người đã chơi nặn tượng cả trăm năm rồi còn gì”

“Ngày khác đi, hôm nay ta phải chăm sóc nàng”

Thái Bạch Tinh nhìn thấy Thanh Ngưng cẩn thận choàng thêm áo cho tượng đất, hần muốn nói nhưng lại thôi.

Cứ như vậy, mỗi ngày Thanh Ngưng đều đánh đàn và nói chuyện cùng nàng. Tuy hần biết nàng không có linh hồn, không có sinh mệnh nhưng hần vẫn rất muốn kể chuyện trong lòng của chính mình cho nàng nghe.

-“Nàng có biết không, ta nguyên thể là một khối bạch ngọc, thân thể của ta nhờ bằng sơn mà thành, linh khí thì hấp thụ của nhật nguyệt. Trải qua hơn trăm ngàn năm mà hợp lại, ta có linh hồn , có sinh mệnh cuối cùng thì hóa ra thân thể....

Ta nhìn thấy thể nhân thay đổi thất thường nên quyết tâm phải làm thần tiên thay đổi đau khổ của phàm trần. Qua ngàn năm tu luyện mới thoát thai hoá cốt hóa thành thần tiên. Khi đó, ta có được một năng lực phi phàm không những có thể vô lo vô nghĩ đến cuộc sống mà còn có thể thay đổi vận mệnh của phàm nhân.

Nhưng sau khi có được tiên lực chân chính, ta mới biết được lúc đó mình thật sai lầm...

Số mệnh của phàm nhân là do chính họ quyết định dù là thần tiên cũng không có quyền thay đổi. Ta chỉ có thể làm được những việc trong phạm vi cho phép của thần tiên – giải cứu bọn họ, tiêu diệt tâm ma, làm cho bọn họ giảm bớt tội ác khi luân hồi chuyển thế.

Mà nàng xem xem, cuộc sống của ta nếu không phải là hư không thì chính là hư không. Vương Mẫu cùng Ngọc đế phải qua hơn cả trăm năm, khi đến lễ hội bàn đào mới triệu kiến chúng ta một lần, uống rượu hân hoan sau đó mới bắt đầu nghe thần tiên hồi báo một chút. Tiệc rượu ca múa xong mới hỏi đến khó khăn nơi phàm thế...

Ngàn năm làm thần tiên, ta cũng từng hận ,từng oán, từng cố gắng ,từng thất bại ban đầu cũng rất bất mãn.. Nhưng về sau cũng thành thói quen giống bọn họ, ngày qua ngày , năm qua năm đều sống một cuộc sống hư vô...”

Mỗi một ngày, Thanh Ngưng đều nói chuyện với nàng, đôi lúc nói chuyện xưa, tâm sự cũng có khi nói những chuyện phát sinh ở thế gian. Mỗi ngày hần giúp bao nhiêu người, cứu bao nhiêu linh hồn sa đọa, hần đều nói hết cho nàng nghe (Mik : anh trai ơi.. đây có phải gọi là hiện tượng “tự kỷ” không? >”<)

-“Hôm nay có một nữ nhân vì người mình yêu mà tự sát, ta cũng không giúp được gì.Nàng và người yêu là thanh mai trúc mã, đáng tiếc kết hôn không quá hai năm, bà bà (mẹ chồng) vì thấy nàng không thể sinh dưỡng gì được nên bắt ép hần hưu nàng. Nàng không đành lòng thấy trượng phu của mình khó xử giữa tình với hiếu. Vì muốn trượng phu của nàng an tâm thì cứ nên nàng nói với bà bà cho nàng một thời gian ở bên cạnh hần, khi nào hần lên kinh ứng thí nàng sẽ lặng lẽ rời đi.

Khi trượng phu của nàng vào kinh ứng thí, nàng để lại một bức thư tuyệt mệnh, sau đó lặng lẽ đến một nơi khác tự cắt đứt sinh mệnh của mình.

Ta định sẽ giúp nàng nhưng nàng lại cầu khẩn ta giúp trượng phu của nàng. Giúp cho hần tên đề bằng vàng, thực hiện được kế hoạch lớn lưu danh thiên cổ, có thể sống đến lúc con cháu đầy cả sảnh đường.

Nàng nói: Nếu mình còn sống chỉ làm cho hấn liên lụy cùng phiền não thêm mà thôi. Nếu đứng nhìn người mình yên mến thống khổ chỉ bằng hóa thành một hồn phách để nhìn thấy hấn thành công.

Ta đáp ứng nàng ấy, làm cho trượng phu của nàng tên đề bằng vàng, trên quan trường một bước lên mây. Ta còn đổi dương thọ của hấn thành tám mươi, làm cho hấn lưu danh bách thế....

Nàng nói xem ta làm có đúng không? Hay là nàng nghĩ ta nên cấp cho nàng một đứa nhỏ để bà bà tiếp nhận nàng?

Kỳ thật, nàng ta có thể có con cháu đầy đàn, chẳng qua bà bà chỉ lấy việc nàng không thể sinh đẻ làm cái có thôi” –Thanh Ngưng kể lại chuyện cũ, ánh mắt trở nên ảm đạm.

Tuy hấn vẫn tiếp tục giúp phàm nhân, nhưng mỗi lần đều không ngừng tự hỏi: Cái gì là hạnh phúc? Phàm nhân đến tột cùng là muốn cái gì?

Trong tam giới, ai cũng không thể trả lời được vấn đề này, huống chi là một tượng đất không có linh hồn.

Một ngày hơn mười năm sau, Thanh Ngưng từ thế gian trở về, đứng trước nàng thật lâu nhưng không nói gì.

Một khoảng gian rất lâu rất lâu sau đó, Thanh Ngưng vẫn là nhìn nàng, không thèm nhắc lại nhưng trong ánh mắt không còn sự thống khổ.

Đột nhiên có một ngày, sau khi tiếng đàn dứt, Thanh Ngưng trầm mặc một hồi lâu trầm giọng nói –“Tình yêu là gì? Nó là gì mà có thể làm cho người ta tột cùng khó dứt bỏ?”.

Thanh Ngưng đến gần tượng đất, vừa nhẹ đưa tay vuốt ve sợi tóc của nàng vừa nói –“Nam nhân kia đã chết, hấn hưởng thọ tám mươi tuổi. Hấn cả đời làm quan, hưởng vinh hoa phú quý, người người kính ngưỡng.

Ta nghĩ rằng hấn đã thật thỏa mãn, nhưng khi hấn lâm chung ta mới biết được, nguyên lai điều hấn thật sự muốn là cuộc sống trong mơ này nên ngăn lại để cho hấn có thể gặp được người âm dương cách biệt trong chốn lắt.

Khi còn sống hấn đối với cái gì cũng không hứng thú, sống đến giờ phút này có phải với hấn là một sự trừng phạt không?

Đáng tiếc là nàng không thể nói chuyện, nếu nàng có thể vậy nói cho ta biết có phải là ta đã sai lầm rồi không? Vì cái gì mà đến giờ hấn vẫn thương tiếc thê tử? Vì cái mà thê tử của hấn thà tử bỏ sinh mệnh của bản thân cũng muốn hấn được hạnh phúc... Tất cả là vì cái gì?” -Câu nói sau cùng lại mang theo thanh âm khàn khàn.

Số lần hấn rời Thiên đình càng lúc càng nhiều, thời gian càng dài hấn càng ít nói chuyện với nàng.

Tình yêu trong cuộc sống làm cho hấn mê mang, làm cho hấn thương cảm.

Hấn luôn hỏi – “Vì sao nàng không có linh hồn, vì sao nàng chỉ có thể nghe ta nói, vĩnh viễn không thể đáp lại ta?”

Hấn thường vuốt ve gương mặt của nàng, đem thân thể lạnh như băng ấy ôm vào lòng hy vọng có thể truyền cho nàng một chút ấm áp.

-“Ta thấy nam nhân cùng nữ nhân nơi trần gian, mỗi lần bọn họ thân mật như thế này, trên gương mặt đều hiện ra nụ cười sáng lạn Nàng có cảm thấy hạnh phúc này không?”

Hấn cười, dần dần nụ cười lại trở nên cứng ngắt, chậm rãi cau mày –“Nếu như nàng có thể nói câu ...”.

Trăm năm nữa qua đi

Hôm đó, Thanh Ngưng đang lắng nghe phàm nhân khẩn cầu, nhưng lại hướng về tượng đất nói chuyện- “Ta lần trước tặng cho nàng đoá hoa cúc dưới hạ thế người thấy nó đẹp không? Nàng còn muốn thứ gì không?

Nàng ở một mình chắc là rất buồn, ta mang con chim nhỏ này trở về để nó ca hát cho nàng nghe được không? Nàng đừng vội, ta rất nhanh sẽ trở lại, nàng chờ ta”.

Hắn vừa mới rời đi, Thái Bạch Tinh liền bước vào.

Dùng ánh mắt phức tạp để nhìn rõ dung nhan mê người của tượng đất, cảm thán nói –“Thế giới của hắn chỉ có người là tồn tại ,người không dùng pháp lực nào nhưng lại khiến hắn bị mê hoặc. Nếu hắn cứ tiếp tục trầm mê, e rằng một ngày nào đó hắn sẽ trở nên điên cuồng mất”.

Nói xong, hắn đem tượng đất giơ lên cao, định quăng xuống đất, bất ngờ nghe thấy Thanh Ngưng la lên-“Không được”

Nhưng là trong tâm hắn đã quyết tâm làm việc này, chỉ nói một câu-“Tha thứ ta!”- Sau đó đem tượng đất ném xuống phàm trần.

Thanh Ngưng bỏ con chim sơn ca đang cầm trên tay, lao theo thân thể tượng đất. Đáng tiếc, khi sắp chạm được vào tượng đất thì một bạch quang chiếu sáng. Thanh Ngưng sửng sốt một chút, rồi lao theo sát tượng đất xuống thế gian.....

Trên Hoa Sơn đỉnh, hắn tìm được một mảnh nhỏ bị tàn phá...

Không còn dung nhan xinh đẹp, không còn một thân thể hoàn mỹ, hay một ánh mắt nhu tình như nước..... Hắn nhìn xuống mặt đất đầy những mảnh vỡ nhỏ, bỗng trong mắt một cái gì đó nhiệt nhiệt rơi ra, một giọt nước mắt rơi lên trên mảnh vỡ, nháy mắt biến mất.

Gió lạnh thổi qua, mang theo những mảnh vỡ nhỏ như cát.

Việc mà Thanh Ngưng theo đuổi bây giờ đã trở nên phí công vô ích. Nữ Oa Nương Nương cũng không sử dụng pháp lực để nhào nặn tượng đất hướng chỉ là hắn.

Hắn uể oải quay trở về thiên đình, từ đó hắn không hề cười, không ở giữa cung điện lầu bầu. Mỗi ngày chỉ khi phải xuống trần thời gian hắn chỉ bần thần nhìn theo hướng Hoa Sơn đỉnh.

Hắn rốt cục cũng hiểu được thế nào là tình yêu, hiểu được vì sao nam nhân khi hấp hối vẫn còn lưu lại một câu-“Cho dù mệnh dài trăm tuổi, nếu sống cô độc một mình trên thế gian thì còn ý nghĩa gì?”

Thái Bạch Tinh không rõ lúc nào đã đứng ở phía sau Thanh Ngưng, hắn không hối hận vì lúc ấy đã phá hủy tâm huyết của Thanh Ngưng.

Thời gian sẽ thay đổi tất cả, hắn rồi cũng sẽ quên thôi.

-“Hôm nay Vương Mẫu mở hội bàn đào, nếu chúng ta đến muộn, nàng sẽ rất mất hứng”- Thái Bạch Tinh kiên nhẫn nhắc nhở.

-“Nga!” –Thanh Ngưng không hề động đậy đáp.

Thái Bạch Tinh cười, nói-“Nghe nói năm nay có một tiên nữ rất đẹp ở hội bàn đào sẽ hiến vũ (nhảy múa), rất nhiều thần tiên đều đến sớm để chiếm vị trí tốt, chúng ta nếu không đến thì sẽ muộn”.

“Có đẹp bằng nàng ấy không?”-Thanh Ngưng vẫn không động đậy

“Ít nhất là nàng có linh hồn.”

Đại diện kim điều ngọc thể đúng là không phải ảo giác, các đình thai lâu các đều là nằm đó Vương Mẫu cùng Ngọc Đế đã dùng kim , ngọc , thủy tinh cùng trân châu ở thế gian tỉ mỉ để xây thành.

Thanh Ngưng tùy tiện tìm vị trí để ngồi, trước mắt đều là các bàn rượu được điều long họa phượng (Vẽ rồng khắc phượng) cùng những chén rượu thủy tinh màu hổ phách, bày ra trên bàn là những trái đào tiên hồng sắc. Thanh Ngưng lắc đầu, cười khổ , cầm lấy chén rượu uống cạn một hơi.

Chúng thần tiên cao cao tại thượng nơi đây có nhìn đến khó khăn của phàm nhân nơi thế gian?

Chúng thần tiên trò chuyện vui vẻ mà dường như đã quên mất hiện tại thế gian đang chiến loạn không ngừng, dân chúng trôi dạt khắp nơi.

Vương Mẫu Nương Nương cũng có chút men say, cao giọng nói-“Hôm nay, người hiến vũ là một người vừa mới được ban tiên – Y Vân Tiên Tử- kỹ thuật múa của nàng quả là thế gian hiếm có”.

Vừa dứt lời, một thân ảnh màu trắng nhanh nhẹn bay đến, tay áo phiêu phiêu, dừng lại trên mặt hồ trước điện.

Tiếng nhạc vang lên, nàng cũng tùy theo âm nhạc mà khởi vũ. Kỹ thuật cùng điệu nhảy điêu đạt đến mức thượng thừa, ở giữa hồ nước hoa thủy tiên nở rộ làm cho nàng càng thánh khiết thanh cao

Ở vị trí này, Thanh Ngưng có thể thấy được bộ dáng của nàng.

Hắn nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn mềm mại ấy như dường như cảm thấy quá giống tiếng đàn ưu thương, cô đơn của hắn.

Khi nàng xoay tròn, Thanh Ngưng thấy rõ dung nhan tuyệt thế của nàng. Không chỉ có mỹ mà ánh mắt chính là ôn nhu như nước, khí chất như vậy chỉ có thể là tượng đất đã bỏ ở thế gian của hắn.

Tay hắn nhẹ nhàng phất một cái, một cây Ngũ Huyền cầm liền xuất hiện trên bàn. Ngón tay thon dài khẽ gảy dây đàn. Bản Thiên Âm vang cả Thiên đình. Điệu múa của Y Vân Tiên Tử kết hợp với tiếng đàn của hắn tạo thành một khúc vũ hoàn mỹ.

Khi kết thúc, Y Vân tao nhã khom người hành lễ rồi nhanh nhẹn biến mất.

Là thật hay ảo hắn cũng không rõ...

“Quả là tuyệt mỹ! Tuế Tinh chân quân – đã lâu không nghe thấy tiếng đàn tuyệt mỹ của ngươi” – Vương Mẫu Nương cảm khái nói.

–“Nương nương , thần có hơi chút say, hơn nữa đoạn tấu vừa rồi quá mức hao tổn tâm sức, có thể tha thứ cho thần lui xuống nghỉ ngơi ? – Thanh Ngưng cung kính đứng dậy tỉnh cầu.

–“Được rồi, ngươi lui xuống đi” – Vương Mẫu nhìn Ngọc Đế rồi gật đầu đáp ứng

Thanh Ngưng rời khỏi Kim Loan điện, đuổi theo Y Vân...

Thân ảnh mê người xuất hiện trước mắt hắn, Thanh Ngưng có chút khẩn trương kêu lên –“Này này!”

Y Vân tựa hồ có nghe, chần chừ trong chốc lát rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

–“Nàng không thể nghe ta nói chuyện sao? – Nàng vĩnh viễn đều không thể nghe được ta nói sao?” – Thanh Ngưng cao giọng quát làm cho Y Vân không thể không dừng bước

–“Tinh quân, có chuyện gì sao?”-Nàng lạnh lùng hỏi lại.

–“Ngươi nói sao?”

–“Tiểu tiên phụng mệnh Vương Mẫu hiển vũ . Thỉnh Tinh quân chớ giống như Thiên Bồng Nguyên Soái năm đó rơi vào tình yêu của hạ giới”.

Nghe nàng nói, hắn hơi sững sốt – “Nàng không biết ta sao? Ta là Thanh Ngưng.”

–“Tiểu tiên biết, ngài là tinh quân, chúng thần đều coi trọng ngài nhưng không có nghĩa là muốn làm gì cũng được?”

–“Nàng tại sao có thể như vậy? Là ta tạo ra nàng, cho nàng linh hồn cùng sinh mệnh, sao có thể nói với ta như thế?” –Thanh Ngưng cầm tay nàng, ánh mắt tràn đầy đau khổ nhưng dung nhan của nàng vẫn như trước- lạnh băng như nước.

Y Vân gầy tay hắn, lùi về phía sau –“Tinh quân, ta là tinh linh chốn phàm trần, lấy linh khí của thiên địa, tinh hoa của nhật nguyệt ngàn năm tu luyện mà được ban tiên. Ta nghe không hiểu những lời ngài nói”

Thanh Ngưng đứng trước mặt nàng, ngăn không cho nàng rời khỏi –“Tâm huyết của ta, sự chờ đợi của ta , tất cả chỉ để đổi lấy sự lạnh lùng của nàng sao?”

–“Ngài nếu không rời đi, ta sẽ đi cáo với Nương Nương!”-Y Vân lạnh lùng đáp.

Thanh Ngưng kinh ngạc lui ra phía sau, nhìn theo bóng dáng nàng biến mất- Là hắn nhìn lầm sao? Hay thật sự là ảo giác?

3. Chương 03

Chương 3 : Tâm sự

Nhìn bóng dáng ưu thương của người –tâm ta như như bị trăm vạn con kiến cào xé.

Trăm ngàn năm qua, đau thương cùng cô đơn của chàng ta đều nhìn thấu, chàng có hiểu nỗi đau khổ của ta không???

Ngàn năm trước, chàng sáng tạo cho ta vẻ đẹp mỹ miều độc nhất vô nhị, dùng cả huyết và lệ của mình cho ta tâm hồn thánh khiết, nhưng chàng không thể cho ta sinh mệnh....

Ta chỉ có thể vĩnh viễn đứng nơi đó, mắt không thể thấy, tai không thể nghe , miệng không thể nói....

Ta mơ hồ nghe thấy chàng nói chuyện cùng ta, mới đầu ta không biết chàng đang nói cái gì nhưng lâu dần ta cũng đã hiểu, mỗi một câu chàng nói ta đều hiểu; không phải dùng tai mà là dùng tâm, dùng cả chính linh hồn của ta để nghe.

Chàng hỏi ta yêu là cái gì ? hỏi ta vì sao phạm nhân khi yêu lại có thể sống chết không màng.

Ta nghe được, dùng tâm của ta nói cho chàng- “Ta mặc dù không phải là nữ nhân kia, như nếu có có một ngày như thế, ta cũng sẽ vì hạnh phúc của chàng mà hi sinh tất cả những gì của bản thân”. Nhưng chàng không nghe được, chàng có tai nên tâm không thể nghe được lời nói của ta.

Sự vuốt ve của chàng, chàng ôm thân thể lạnh băng của ta làm cho ta cảm thấy ấm áp. Ta dùng tâm nói với chàng –“Ta cũng rất hạnh phúc, cho dù vĩnh viễn chỉ là một pho tượng nhưng chỉ cần có thể ở bên cạnh chàng ta đều cảm thấy mãn nguyện”.

Ta tin tưởng chàng cũng như ta, chỉ cần ta ở bên cạnh nghe chàng nói chuyện thì chàng cũng thấy hạnh phúc.

Ta đã từng nghĩ chúng ta vĩnh viễn cũng không thể chia lìa, đáng tiếc cuối cùng ta cũng phải xa chàng. Ta rơi xuống vách núi đen – tan xương nát thịt, linh hồn ta chầm rãi phiêu tán theo cơn gió. Ta biết nếu ta biến mất, ta cũng sẽ rất khổ sở bởi vĩnh viễn về sau ta cũng không thể cùng chàng làm bạn, không thể lắng lặng lắng nghe chàng tâm sự

Trong một khắc, ta hy vọng lời nói của Thái Bạch Tinh là sự thật –Nếu ta biến mất, đối với chàng chính là điều tốt.

Ngay tại trong thế giới trống rỗng ấy, một trận đau đớn nóng rực truyền đến tâm ta. Sau đó ta mới biết được đó chính là giọt lệ. Giọt lệ của chàng đã giúp ta bảo vệ nguyên thần, làm cho linh hồn ta bắt đầu hợp lại.

Bất luận có bao nhiêu đau khổ, ta đều cố gắng hấp thụ tinh khí của vạn vật thiên địa hy vọng có thể tạo ra sinh mệnh cho bản thân. Không biết đã trải qua bao nhiêu năm, thân thể ta mới hồi phục như cũ chính là để bảo vệ hình tượng hoàn mỹ trong lòng chàng.

Dần dần ta nghe thấy trái tim mình bắt đầu đập, thấy vẻ đẹp của thế gian thật không có gì sánh được, nghe thấy tiếng chim, ngửi thấy hương hoa. Ta rất muốn nhìn thấy lại bộ dáng của chàng, thật muốn biết bộ dáng kim tướng ngọc chất của chàng là như thế nào -là tuổi trẻ tuấn lãng hay là tuổi già sức yếu.

Cho dù chàng mang bất kì bộ dáng nào đi chăng nữa, yêu thương cùng hoài niệm của ta đối với chàng mãi mãi không thay đổi

Sau hơn trăm năm , ta trở nên năng động nhưng vẫn chỉ ở sơn thủy tận tình vui đùa nhảy múa. Ta ngâm lên khúc nhạc mà chàng yêu nhất, mỗi lần múa ta đều tưởng nhớ đến chàng.

Ta ở phàm trần thế tục tìm kiếm thân ảnh của chàng, ngoại trừ thấy phàm nhân cung phụng tượng của chàng thì không có gì cả.

Phương pháp duy nhất để nhìn thấy được chàng cũng chỉ có đau khổ tu hành, chờ đợi đến một ngày được ban tiên, lên Thiên đình gặp lại chàng.

Ta quay lại Hoa sơn, không quản ngại ngày đêm đều chú tâm khổ tu, hy vọng ta có khả năng tích thiện duyên, cầu thiện quả. Ta tin tưởng dù có mất bao lâu, ta nhất định cũng sẽ quay về bên cạnh chàng.

Thiên luật – ta biết, thần tiên không thể động tình. Ta hiểu điều đó, ta cũng không muốn chàng vì ta mà động tâm, ta chỉ hy vọng có thể yên lặng như vậy nhìn chàng, dùng thân thể trường sinh bất tử giống chàng để vĩnh viễn làm bạn với chàng.

Vất vả của ta quả không uổng phí, tại Kim Loan đại điện, ta gặp chàng, ước nguyện của ta đã hoàn thành rồi.

Thống khổ của chàng – ta có thể nhìn thấy, ta đem nó đặt trong lòng mà đau xót. Chàng cho ta linh hồn, cho ta mọi thứ, ta rất cảm kích chàng – ta nguyện ý đổi tất cả mọi thứ của ta chỉ để có thể thăm lặng yêu chàng.

Ta không thể để cho ngàn năm đạo hạnh của chàng bị phế bỏ, không thể để chàng vì ta mà vạn kiếp bất phục.....

Thanh Ngưng đột nhiên quay đầu, nhìn vào đôi mắt trong suốt của người đối diện.

–“Người như thế nào mà lại ở đây?”- Hắn nhìn thấy Y Vân đang cuống quýt cúi đầu, định nhanh chóng rời đi- hắn liền chặn đường nàng.

–“Vương Mẫu Nương Nương lệnh ta may cho người một chiếc áo gấm, ta đang muốn đi chuẩn bị tơ vàng”.

–“Nàng tên Y Vân?”

–“Là!”

–“Nàng hình như rất sợ ta!” – Thanh Ngưng nhìn thấy nàng tránh xa hắn. Trong mắt hắn mọi hy vọng liền biến mất. Hắn nghĩ rằng Y Vân xuất hiện ở gần Tuế Tinh cung có lẽ rằng nàng đã nhớ ra cái gì. Trong một khắc, hắn dường như cảm nhận được ánh mắt mê ly của nàng .. nguyên lai tất cả đều là ảo giác....

“Là chán ghét.” – Cửa nàng thanh âm ngân cao.

Thanh Ngưng cố gắng kìm nén kích động, không quan tâm đến Y Vân đang phản kháng liền kéo nàng của cung điện của mình.

Cung điện này vẫn như cũ – chỗ trống kia đối với Y Vân vừa xa lạ mà quen thuộc. Nàng vẫn nghĩ Thanh Ngưng ở thiên giới là thần cai quản- giúp thế nhân thoát tục nên cung điện hắn là phải như thi như họa, như mộng như ảo.... Nhưng hôm nay nàng mới biết toàn bộ đều trống rỗng...

Thanh Ngưng buông tay nàng ra, sâu xa nói – “Ta chỉ hy vọng nàng có thể đứng trong này, có thể thật sự nghe ta nói một lát được không?”

Thanh Ngưng thấy nàng gạt đầu, ánh mắt lại hướng về Hoa Sơn đỉnh.

–“Chúng thần trên Thiên giới đều cung kính ta, chúng sinh thế gian trên đều vì tôn ta, bản thân ta còn không biết rốt cục là mình tốt cùng muốn cái gì. Ta từng nghĩ bản thân sẽ luôn vô độc cùng tịch mịch trải qua thời gian vô hạn này, cho đến khi nàng ấy xuất hiện – làm ta thay đổi hết mọi thứ ...

Đối với một vị thần tiên không có chuyện gì phải phí tâm phí sức như ta lần đầu dùng hết tâm quyết của mình kỳ thật chính là một loại khoái hoạt. Nhìn bản thân vất vả để đổi lấy thành tựu, lần đầu tiên ta cảm giác được hạnh phúc ...

Ta mỗi ngày đều nhìn tâm huyết do chính mình làm ra, hưởng thụ cảm giác thành tựu. Tuy rằng ta biết nàng ấy không nghe thấy, nhưng ta vẫn nguyện ý đem mọi chuyện của ta nói cho nàng ấy nghe.

Ta xem nàng là tri kỉ, là người duy nhất trong thiên địa có thể hiểu được tâm tư ta, cũng là người duy nhất làm bạn với ta trong tam giới này.

Dần dần ta quen với sự tồn tại của nàng, mỗi lần ta xuống thế gian đều sợ nàng sẽ lo lắng cô đơn, mỗi khi ta kể sự tình cho nàng ấy nghe ta đều đoán xem nàng ấy có vui vẻ hay không, mỗi lần gặp được chuyện xưa cảm động ta đều chia sẻ cùng nàng ấy, thậm chí tất cả cái gì tốt đẹp cũng đều muốn cho nàng.... Đáng tiếc là nàng ấy không có sinh mệnh, càng không thể nào có được

Nếu có một ngày nàng ấy có thể nói với ta một câu, cười với ta một cái, ta nguyện ấy dùng mọi thứ để trao đổi....

Tất cả những quyền sách của tam giới ta đều tra qua, ta còn ở trước Phật yên lặng vì nàng ấy mà khẩn cầu, hy vọng nàng có thể sinh mệnh, cho dù là phạm nhân cũng được. Đáng tiếc qua cả ngàn năm, nàng ấy vẫn đứng yên lặng trước ta

Tuy rằng khát vọng của ta không có cơ hội thành hiện thực, nhưng ra cũng rất mãn nguyện. Chỉ cần nàng vĩnh viễn ở bên cạnh ta, mỗi ngày ta đều có thể nhìn thấy nàng thì tốt lắm rồi.

Đáng tiếc ngay cả nguyện vọng ấy cũng không thể thực hiện, cho dù ta ngàn năm đạo hạnh, pháp lực sâu lường, nhưng khi nhìn thấy nàng ấy tan xương nát thịt.... ta cảm thấy bản thân mình thật bất lực....

Một khắc trong cả ngàn năm qua lần đầu tiên ta thấu hiểu được tư vị tâm tư...

Ta không nghĩ sẽ nắn một tượng đất khác giống nàng, bỏ trong tâm ta vĩnh viễn không ai có thể thay thế nàng ấy được . Ta tình nguyện mỗi ngày đều nhìn xuống Hoa Sơn đỉnh hoài niệm nàng, cũng không muốn dùng một tượng đất khác thay thế vị trí của nàng trong tim ta.”

Hắn nhìn Y Vân khuôn mặt không chút biểu tình , nở nụ cười.

–“Nàng thật sự rất giống nàng ấy, cũng không có gì tổn hại khi nghe ta nói chuyện.”

“Ta không phải nàng ta, ta cũng không hiểu được điều người nói là cái gì!”

“Vì sao nàng cái gì cũng không nhớ? Vì cái gì nàng có thể động, có thể cười,nhưng lại hoàn toàn quên ta.”

“Không phải. Với ta mà nói, người chưa từng có tồn tại.....”- Y Vân tỉnh tường nói xong, xoay người rời đi.

4. Chương 04

Chương 4: Hồng Loan Gắm vóc trước mắt đã chất cao như núi, bàn tay mềm mại của Y Vân không chút dừng lại – Nếu thần tiên có thể đổ máu thì y phục của nàng sớm đã nhuộm đầy huyết sắc (màu máu) – Nếu thần tiên có thể rơi lệ thì có lẽ trong tay nàng giờ đã thấm đầy nước mắt.

“Ta xem nàng là tri kỉ, là người duy nhất trong thiên địa có thể hiểu được tâm tư ta, cũng là người duy nhất làm bạn với ta trong tam giới này....”

“Nếu có một ngày nàng ấy có thể nói với ta một câu, cười với ta một cái, ta nguyện ấy dùng mọi thứ để trao đổi....”

“Vì sao nàng cái gì cũng không nhớ? Vì cái gì nàng có thể động, có thể cười,nhưng lại hoàn toàn...”

–“Không cần!” – Y Vân thống khổ che tai mình lại.

Vì sao mà lời nói của Thanh Ngưng luôn vang lên bên tai nàng, mỗi lần đều như cào xé tâm can của nàng....

–“Làm sao vậy? Ai dám chọc giận đến tiên tử xinh đẹp nhất thiên giới ?”- Một khuôn mặt tươi cười xuất hiện trước mặt nàng – Là Thổ Ngọc, nàng ta luôn lấy cớ là Quảng Hằng cung rất lạnh nên thích bay đến Thiên cung dạo chơi; hơn nữa lại rất thích cùng các tiên tử nói chuyện phiếm.

–“Không có gì, chỉ là phạm nhân lại khẩn cầu gì đó thôi” – Y Vân xấu hổ cười.

-“Phàm nhân lại khấn cầu điều gì mà phiền đến người thế? Không phải nam nữ si tình đấy chứ?” – Nàng ngồi bên cạnh Y Vân, bộ mặt tràn đầy biểu tình, thở dài – “Thật sự không hiểu tình yêu thế gian là gì ? Cái gì động tâm hay không động tâm ? Không hiểu thế nào là núi có thể dời, đất trời cũng có thể hợp! Ta sống trăm ngàn năm qua vẫn chưa nhìn thấy núi dời , đất trời đổi thay! Thật ra mỗi ngày đều thấy bọn họ tan rồi lại hợp”.

Y Vân cứ xem như không có chuyện gì vẫn cười cười, tiếp tục dệt vải- Tình yêu ? Không từng trải qua làm sao biết được thế nào là si mê cùng trầm luân.

-“Người biết không? Người sâu tư nhất chính là “Nguyệt Lão” , lần trước ta đến Hồng Loan cung, thấy điệu bộ phát sầu của hần thật đáng thương .. ha ha “ – Thổ Ngọc cười không thôi.

-“Nguyệt Lão –Chính là người cai quản nhân duyên thế gian – Hồng Loan Tinh Quân sao?”

-“Đúng vậy! Chúng ta đi Hồng Loan cung chơi đi .” – Thổ Ngọc vừa nhắc đến việc dạo chơi liền hứng thú không thôi.

-“Không được, ta còn có việc.”

-“Dệt cái gì, đồng y phục đó đủ cho thiên thượng tiên tử mặc mấy trăm năm” – Nàng đoạt lấy găm vóc từ trong tay Y Vân, để qua một bên rồi hướng Hồng Loan cung bay đến...

Tường hồng , ngói xanh – Mây mù bên trong Hồng Loan cung như ẩn như hiện, một gốc cây cổ với vô số tơ hồng bay phấp phới. Kỳ thật, nơi này không có trăng, mãi mãi chỉ là ban ngày.

Y Vân đang định gõ cửa thì Thổ Ngọc liền kéo tay nàng đẩy cửa mà vào.

-“Như vậy không tốt cho lắm!” – Y Vân nhớ rõ khi ở thế gian,mỗi khi vào nhà người khác đều phải gõ cửa.

-“Người cho rằng đám người sống đến mấy ngàn tuổi như lão thần tiên thì còn tính toán chuyện có nên gõ cửa hay không a ?Người cứ nghĩ là bọn họ cũng quan tâm đến những chuyện phàm nhân này sao?”.

-Y Vân bất đắc dĩ lắc đầu. Đúng vậy, ở tiên giới này không ai cố ý quan tâm những chuyện này, phàm là thần tiên thì mọi chuyện trong lòng đều như tấm gương phản chiếu ra ngoài!

Trong Hồng Loan cung, nơi nào trên vách tường cũng tràn ngập hồng ngọc tỏa kim quang sán lạng. Một lão thần tiên khuôn mặt hiền hòa, chòm râu dài chấm đất đang ngồi trên hồng vách phía trước... thân thể bị đóng vắn thứ che mất phân nửa. Cầm sợi chỉ màu đỏ suy nghĩ sâu nã.

-“Lão tinh quân, lại có chuyện gì không thông sao?”- Thổ Ngọc lơ đãng kéo tay Y Vân ngồi xuống bên cạnh hần.

Nguyệt Lão đối với sự xuất hiện của nàng cũng có chút kinh, sau đó lại cau mày nhìn chằm chằm vào vài cái tên trên tường nói – “Aiz .. thật sự là nam giải mà .. “

-“Lại có nam nữ si tình sao? E rằng chỉ có ngài mới kiên nhẫn cùng phàm nhân dây dưa.” – Thổ Ngọc bủ môi nói.

-“Đúng vậy, lần này là Lạc Dự Minh, Lâm Tương Kiệt, Trương Kỳ Nhã , không biết nên an bài như thế nào cho tốt đây” – Nguyệt Lão cảm thán nói.

-“Có gì khó sao?” – Y Vân tò mò nói xen vào. Trong tư tưởng đơn thuần của nàng, chỉ cần là hai người yêu nhau thì đều sẽ trở nên thân thuộc, có gì khó nhọc đâu?

-“Lạc Dự Minh này cả đời giết người vô số, dương thọ chỉ có hai mươi lăm năm. Mà Lâm Tương Kiệt là người khiêm nhường, luôn làm người khác vui vẻ. Lâm Tương Kiệt cùng Trương Kỳ Nhã là thanh mai trúc mã. Hiện tại hai người này đều đối với Trương Kỳ Nhã nảy sinh tình ý, ta lại không biết nên đem nhân duyên của Trương Kỳ Nhã giao cho ai mới tốt đây.”

-“Cứ tưởng gì, đương nhiên là Lâm Tương Kiệt, ngài xem hần dương thọ tám mươi đương nhiên có thể cùng Trương Kỳ Nhã bách niên giai lão , vĩnh kết đồng tâm”- Thổ Ngọc chỉ vào Lâm Tương Kiệt, không chút do dự nói.

-“Ta cũng nghĩ vậy, nhưng là kiếp trước, Trương Kỳ Nhã cùng Lạc Dự Minh vốn là vợ chồng... Lạc Dự Minh chết trận nơi sa trường. Trương Kỳ Nhã cả đời đều hiếu kính với cha mẹ hần, chiều cổ nữ tử...”

Trước lúc lâm chung, nàng từng đứng trước miếu Nguyệt Lão khẩn cầu, hy vọng kiếp sau có thể cùng Lạc Dự Minh tiếp tục duyên phận.” – Nguyệt Lão khó xử nhìn vận mệnh của ba người bọn họ. –“Kiếp trước hần đã làm khổ cả đời Trương Kỳ Nhã, ta thật sự không đành lòng làm cho nàng lại giẫm lên vết xe đổ ấy.”

-Y Vân sâu kín nói – “Nếu quả thật kiếp trước nàng thấy quá khổ sẽ không hy vọng kiếp này có thể gặp lại hần. Tinh quân vì sao không giúp nàng ta được toại nguyện.”

Nếu Nguyệt Lão tài cán có thể nối một sợi chỉ cho nàng cùng Thanh Ngưng cho dù chỉ có một ngày được làm vợ chồng cho dù có phải sống khổ suốt quãng đời còn lại nàng cũng cam tâm tình nguyện.

-“Có điều người không biết, Lạc Dự Minh kiếp này tội ác ngập trời. Ta như thế nào có thể nhìn hần đạp hư một nữ tử dịu dàng như vậy. Thật là có lỗi .. có lỗi a!” – Nguyệt Lão cảm thán nói.

-“Trong cuộc sống này có biết bao điều mà thần tiên chúng ta bắt đắ dĩ cũng không thể lý giải, đâu phải ai sinh ra cũng đều là ma quỷ, nếu như hần có nỗi khổ riêng, ta tin tưởng hần bản tánh nhất định thiện lương....

Huống chi , dù kết quả có thể nào thì đây cũng là con đường mà Trương Kỳ Nhã đã chọn , nàng ta nhất định sẽ không hối hận”- Nếu là nàng , nàng cũng tuyệt đối sẽ không hối hận.

Nguyệt Lão nhìn thật lâu cái tên trên tường , rốt cục cũng thở dài – “Nghiệt duyên a! –Tất cả đều do tạo hóa định đoạt.” – Sau đó Nguyệt Lão dùng bút son nhẹ nhàng quét qua tên của Lạc Dự Minh cùng Trương Kỳ Nhã, kim quang lóe ra , hai cái tên liền biến mất sau đó.

Y Vân đứng trước trận gió mát nhẹ cùng hương thơm thổi đến. Nhìn thấy Thái Bạch Tinh trong đình viện chơi cờ một mình, hao tổn tâm cơ nhìn tài nghệ của bản thân, nàng có chút do dự nhẹ giọng kêu – “Tinh quân, tiểu tiên có vài vấn đề không rõ, có thể thỉnh giáo Tinh quân được không?”.

-“Mời ngồi” – Thái Bạch Tinh gật đầu.

-“Vận mệnh của phàm nhân là do thần tiên trên trời ban cho, nhưng vì Thiên giới lại biến một người thiện lương thành ma quỷ? “- Nàng lặng lẽ đi vào, cung kính đứng ở hành lang uốn lượn. Thái Bạch Tinh trả lời:

-“Người không biết đấy thôi, Thiên giới ba cho con người không phải là vận mệnh cả đời họ. Mệnh của mỗi người đều do tiền sinh kiếp trước của hần quyết định, nếu là nghiệt thì kiếp này hần sẽ phải chịu nạn. Trong lúc đối mặt với kiếp nạn, nếu hần lựa chọn con đường nào thì đó hoàn toàn là sự lựa chọn của hần.

Chúng thần tiên cho dù tài cán cách mấy có thể giúp bọn họ giải một ít kiếp nạn nhưng cũng không thể nào thay đổi lựa chọn của bọn họ.”

-“Chúng ta chỉ có thể nhìn bọn họ xoay sở, nhiều lần trải qua đau khổ mà vẫn thờ ơ sao ? Nếu chúng thần tiên cái gì cũng không thể làm thì làm sao vẫn còn muốn thống trị tam giới”.

Thái Bạch Tinh khiếp sợ ngẩng đầu, ánh mắt thăm dò dừng lại trên người nàng, hồi sau mới buông quân cờ trong tay nói – “Thanh Ngưng nói: Hần sáng tạo ra thân thể người nhưng không cách nào cho người một linh hồn .. xem ra hần sai lầm rồi, chỉ có Thanh Ngưng mới có thể cho người một tâm hồn thiện lương như vậy.”

-“Hận ta năm đó đem người bỏ trên vách núi cao vạn trượng sao?” – Thái Bạch Tinh không thấy nàng trả lời, hỏi.

Y Vân yên lặng lắc đầu, đối với ánh mắt có thể nhìn thấu tâm của thần tiên mà nói dối thì thật là ngu xuẩn.

-“Vậy vì cái gì mà người muốn quay lại thiên đình?”

-“Ta sẽ không quấy rầy chàng, ta ...” – Nàng định nói là nàng sẽ không cho Thanh Ngưng biết tâm ý của nàng; nhưng chưa nói hết đã bị Thái Bạch Tinh cắt ngang.

-“Người nghĩ với đạo hạnh của hần, người nghĩ có thể lừa hần bao lâu?”.

-“Ta...” – Đúng vậy, Thanh Ngưng không phát giác được là vì nàng chưa từng nói nhiều quá một câu trước mặt hần, nhưng sớm muộn gì hần cũng phát hiện, nếu là Thanh Ngưng – hần sẽ như thế nào?

Bên tai nàng lại vang lên lời nói của Thanh Ngưng - “Nếu có một ngày nàng ấy có thể nói với ta một câu, cười với ta một cái, ta nguyện ấy dùng mọi thứ để trao đổi...” – Tâm không khỏi rung rung.

Thái Bạch Tinh thu hồi bàn cờ, đến gần nàng nói – “Nếu người muốn biết vì sao phạm nhân lại phải trải qua đau khổ như thế chỉ bằng người cứ hạ phạm tự mình nhìn xem”

-“Nhưng nếu một mình ta hạ phạm thì sẽ vi phạm Thiên Quy” – Y Vân vừa được ban tiên nên Thiên Luật nàng đều nhớ rất rõ.

-“Một mình hạ phạm thì đúng là vi phạm Thiên Quy, nhưng nếu có người hỗ trợ cùng hạ phạm thì được xem là làm việc thiện tích đức. Yên tâm, chương quản Nam Thiên Môn là Thanh Ngưng.” – Thái Bạch Tinh cười rồi rời đi.

Nàng hiểu ám chỉ của Thái Bạch Tinh, mỗi lần có việc muốn hạ phạm đều phải có thủ dụ của Thanh Ngưng mới có thể qua Nam Thiên Môn rồi Thiên đình, nếu không chính là trái thiên luật.

Cai quản Nam Thiên Môn chính là Thanh Ngưng, nếu nàng qua Nam Thiên Môn hạ phạm, Thanh Ngưng nhất định sẽ không trừng phạt nàng.

-“Thanh Ngưng... Thanh Ngưng” –Nàng thanh nhẹ tên hần, một loại đau đớn trong lòng bỗng xuất hiện.

Thế gian? Thái Bạch Tinh tốt cùng là muốn nàng xem cái gì?

5. Chương 05 - Phần 01

Chương 5 : Tôn giả (Đệ tử của Phật) Phạm trần thế tục trải qua hơn ngàn năm đã bắt đầu suy vong.

Công nguyên – Năm 611

Tùy Phương Cận qua hai mươi năm cường đại cùng phần vinh hiển tại đang đến bước đường diệt vong. Bên ngoài Trường Thành tiếng kêu ai oán than dậy cả đất trời nhưng bên trong thành là những cung điện xa hoa được xây dựng bằng chính xương máu và nước mắt của người dân.

Biết bao nhiêu người chơi thuyền ở Tây Hồ, ngâm thơ chỉ phú, thưởng thức cảnh đẹp như tranh.....

Biết bao nhiêu người không có nơi để sống, không có nhà để về – chỉ có một hành trình mờ mịt đầy ưu sầu.....

Biết bao nhiêu người cơm no áo ấm , tìm hoan mua vui...

Biết bao nhiêu người bụng đói kêu than, phơi thây nơi đầu đường xó chợ...

Nhìn cảnh tượng đang hiện ra trước mắt làm Y Vân nghĩ đến Thiên đình yên tĩnh tuyệt đẹp mà khiến cho nàng cảm thấy rét lạnh thấu xương.

Nàng không thể thay đổi được sự tàn bạo của con người, không thể ngăn cản cảnh giết chóc nơi chiến trường.. Điều duy nhất nàng có thể làm là cấp cho những người sắp chết đói này một ít thực vật thôi.

Lúc này, một thân ảnh cách đó không xa đang đi về hướng của nàng. Một chiếc trường bào màu vàng rộng thùng thình được thả chấm đất, cử chỉ bình thản ung dung. Nàng nhìn kĩ dung mạo của hần – trán thanh tú, mắt ngọc mảy ngài, nếu so sánh với nữ tử thì đúng là tuyệt mỹ...

Hắn đến gần Y Vân, thản nhiên nhìn nàng cười – Nụ cười này quả thật thánh khiết, rời xa sự huyền ảo rối loạn của chúng sinh e rằng chỉ có thần tiên đã tu thành chín quả mới có khả năng đó.

– “Tiên tử, người cho rằng có thể cứu bọn họ sao? Ngày mai bọn họ cũng sẽ chết đói ở đầu đường” – Ngữ điệu của hắn không phải lạnh lùng mà là bình thản.

– “Tôn giả, nên xưng hô như thế nào với ngài đây?” – Theo nàng biết thì hắn chính là đệ tử của Như Lai ở Tây phương.

– “Ta chính là ta, xưng hô thế nào cũng đều là ta..”

– “Đại sư có chuyện gì sao?” – Thủ hạ đệ tử của Như Lai đều thích giảng thiện ngữ, nàng không hiểu nhưng cũng không tiện hỏi.

Vừa dứt lời, vài tên quan binh cười tuần mã đi qua, một tiểu hài tử trong thôn do quá mãi miết ăn nên trốn không kịp bị vó ngựa đá bay.

– “Không !” – Y Vân muốn cứu hắn, đáng tiếc lại bị vị đại sư ấy ngăn lại.

– “Vô ích thôi, hắn đến lúc phải chết”

– “Nhưng hắn chỉ là một đứa nhỏ”.

– “Hắn kiếp trước là một tham quan dùng biết bao nhiêu tiền mồ hôi nước mắt của người dân mà hưởng lạc.” – Hắn chỉ vào một khất cái (ăn mày) đói khát mà nói – “Người nghĩ những người này thật sự đáng thương sao? – kiếp trước bọn họ cũng là những người giàu sang phú quý, tận hưởng vinh hoa.” – Hắn chỉ vào một người đang ngồi trong kiệu đi ngang qua – “Người kia kiếp trước là kẻ tu kiêu bỏ (sử sang đường xá), nên kiếp này không cần phải đi đường. Người xem, tất cả những người nơi đây, tiền sinh của bọn họ chính là những người đại phú đại quý.”

– “Đây là nhân sinh chuyển dời, nhân quả báo ứng sao?” – Y Vân có chút tuyệt vọng nhìn thi thể dần dần cứng ngắt. Khó trách Thanh Ngưng vì thế mà cảm thấy mất mát, khó trách chúng thần trên thiên giới đều tê liệt không màng.

Đại sư nhìn tám vãi đồ trước đại môn (cửa lớn) không xa, cảm thán không thôi, bên trong thì trống lẹ, bên ngoài thì toàn khất cái quần áo tả tơi.

– “Cho dù chỉ cách một cánh cửa, bên ngoài tiếng rên rỉ không dứt đến nỗi ta ở Tây Thiên xa xôi cũng nghe rõ ràng, vậy mà những người bên trong cánh cửa ấy không nghe được sao? Kiếp trước bọn họ cũng cầu xin như thế chỉ có điều là đã quên thôi...”

Nỗi khổ của thế nhân chỉ luôn trông chờ vào trời Phật đến giải cứu bọn họ, luôn đem bất hạnh của bọn họ mà đổ lỗi cho trời cao lạnh lùng...bọn họ không biết rằng người có thể cứu giúp bọn họ chỉ có thể là chính bản thân họ

– “Cũng không thể trách những người đó, kiếp này bọn họ sống cao cao tại thượng, áo cơm không lo, tự nhiên cũng sẽ không quan tâm đến thế nhân trầm luân. Chuyển thế luân hồi làm cho bọn họ quên đi khổ sở của kiếp trước cùng trầm luân.” – Nàng nhớ rõ Thanh Ngưng đã từng nói như vậy.

– “Luân hồi?” – Tôn gia cười to, nói – “Mấy trăm năm trước Tề Thiên Đại Thánh đại náo Thiên cung còn chưa làm cho chúa tể tam giới tỉnh ngộ sao?Thần, yêu, nhân – sinh linh của tam giới bao giờ mới có thể hòa hợp?”.

Đang suy nghĩ những lời nói khó hiểu của vị đại sư ấy thì một nam nhân bị thương cùng ôm một nữ tử chạy qua họ, phía sau là mấy trăm người mang đầy gươm, kiếm.

Loạn thế như vậy, không những cục diện chính trị rung chuyển mà cả giang hồ cũng đều rung chuyển bất an.

Nam nhân kia xem ra võ công của hắn cũng không kém, chỉ tiếc dù bất luận thế nào cũng không buông nữ tử kia ra cho nên mới không thể thoát được đám người đang truy giết tới cùng kia, bị những người đó bao vây.

Nam nhân kia rút kiếm quát – “Cho dù ta bị thương nhưng các người cũng không phải là đối thủ của ta, các người – ai không sợ chết thì cứ lên đi”

Cây kiếm của hắn hàn khí bức người, cả vật đều phát ra tử quang làm cho đám người đều sợ hãi mà lui ra sau từng bước

Hắn – mày kiếm mắt sáng, dáng người cao nhưng nhìn xương gò má lộ rõ xem ra rất tiêu tụy.

Ai cũng cũng xuất kiếm nhưng lại có máu tươi chảy dài

Một thanh kiếm đâm xuyên qua thân thể của nam nhân bị thương ấy.. thanh kiếm ấy cũng chính là đâm xuyên qua tâm can hắn bởi vì người cầm thanh kiếm ấy chính là thê tử của hắn – người thê tử mà cho dù hắn có bị đuổi giết cũng quyết không bỏ nàng lại.

Hắn quay đầu, bi thống nhìn người nữ nhân hắn yêu nhất trên đời – “Ta yêu nàng như thế , sao người có thể vì hắn mà giết ta?”

–“Lạc Dự Minh, người nên biết sẽ sớm có ngày này” . Nữ tử kia tuy cố gắng là cho ngữ khí bình tĩnh nhưng lại không che dấu nỗi giông điệu sâu nào.

Lời nói của nàng không chỉ làm cho Lạc Dự Minh kinh sợ mà còn làm cho Y Vân kinh ngạc lùi về phía sau từng bước.

Lạc Dự Minh? Nói vậy nữ tử cầm kiếm kia là Trương Kỳ Nhã. Tại sao có thể như vậy?

Y Vân muốn đến xem thương thể của Lạc Dự Minh, tôn giả liền ngăn nàng – “Dương thọ của hắn đã hết”.

Lạc Dự Minh dùng chút khí lực cuối cùng của hắn, đem Trương Kỳ Nhã ôm vào trong lòng, thâm tình nói-“ Ta đương nhiên biết... Ta biết nàng thừa dịp ta ngủ mà muốn dùng chủy thủ ám sát ta, ta biết nàng liên hệ với bọn họ, nói cho bọn họ biết chỗ ẩn nấp của ta, ta biết nàng hạ độc vào đồ ăn.. Ta không trách nàng, ta chỉ hy vọng một ngày nào đó nàng sẽ chân chính yêu thương ta.. Cho dù ta biết nàng giấu thanh kiếm ở đai lưng chờ một ngày để giết ta nhưng ta vẫn làm như không biết...

Nhã nhi, ta đối với nàng như thế, nàng đến bây giờ có từng cảm động qua?”

–“Người ... người như thế nào cái gì cũng đều biết?” – Trương Kỳ Nhã nhìn quần áo đã nhiễm đầy máu của hắn ... một kí ức xưa hiện lên trước mắt.

Nếu nàng chưa từng cảm động vì hắn thì tại sao ba tháng vui đùa ấy nàng đều nhớ như in?

Nếu là nàng bị cảm động vì sao có thể rút kiếm ra không một chút do dự?

–“Nhã nhi, nàng chính là bị cảm giác làm cho mờ mắt?” – Hắn thở hổn hển – “Ta biết nàng có mục đích khác, nhưng ta chưa bao giờ hối hận vì đã cưới nàng, nhưng chính là ... ta không muốn chết trong tay nàng.....” – Máu càng chảy nhiều, thanh âm của hắn của hắn càng mờ hồ dần.

Ba tháng trước, lần đầu gặp nàng là ở Tây Hồ, hắn động lòng khi nhìn thấy bóng dáng nữ tử dịu dàng ấy. Sau ngày đó, hắn thường xuyên đi dạo Tây Hồ, hy vọng có thể gặp lại nàng, đáng tiếc điều hy vọng đầu tiên của hắn trong hai mươi lăm năm qua điều không thể thành hiện thực.

Cho đến lúc hắn cảm thấy tuyệt vọng, hắn vô tình bắt gặp nàng đang bị thương mà chết ngất ven đường.

Lần đầu tiên trong cuộc đời hắn cảm tạ trời xanh đã chiếu cố hắn. Từ nay về sau hắn sẽ cẩn thận che chở nàng, thậm chí sẽ không cho nàng chịu bất cứ thương tổn nào Mang theo nàng ẩn nấp nơi sơn dã.

Đối với một người nam nhân chí tình chí nghĩa mà nói, điều đau đớn lớn nhất chính là trong đêm tâm hôn phát hiện bên hông của thê tử mình có một thanh chủy thủ sắc bén.

Hàn quang chói mắt của thanh kiếm ấy nháy mắt như đâm vào ngực hắn.

Nguyên lại, tất cả đều không phải là duyên phận .. mà là âm mưu.

Hắn âm thầm điều tra mới biết được lại lịch thê tử. Nàng không phải tên là Nhã nhi như nàng nói mà tên đầy đủ của nàng là Trương Kỳ Nhã, phụ thân nàng là Hạo Thiên tiêu cục – Trương Hạo Thiên, chính là người không lâu về trước đã bị hắn giết chết. Trương Kỳ Nhã vì báo thù mà đã bỏ lại vị hôn phu thanh mai trúc mã của nàng mà làm thê tử cho hắn.

Nguyên lai này hết thấy cũng không phải duyên phận, mà là âm mưu.

Tuy Hắc Bạch Vô Thường (Đầu trâu mặt ngựa) đã gông xiềng nhưng Lạc Dự Minh vẫn không có ý định quay đầu vẫn rưng rưng hai mắt lưu luyến không rời nhìn Trương Kỳ Nhã ngơ ngác ôm thi thể trên mặt đất.

–“Cầu các người cho ta nói với nàng mấy câu thôi” – Hắn hai tay vô lực hướng về nàng, đáng tiếc thứ mà hắn bắt lấy chỉ là một khoảng hư vô.

Hắc Bạch Vô Thường quát – “Đi!”

–“Hai vị cho hắn một cơ hội đi” – Y Vân nhin không được liền đẩy Tôn giả ra, tiến lên cầu tình.

–“Không được, bây giờ hắn âm dương vĩnh cách có nói cũng không được” – Hắc Bạch Vô Thường vẫn dùng sức kéo xiềng xích hướng về phía địa phủ.

Đột nhiên một bóng trắng xuất hiện ngăn không cho Hắc Bạch Vô Thường biến mất.

–“ Này ! này!” – Nam nhân tuấn mỹ siêu phàm thoát tục kia trên thiên thượng nhân gian e rằng chỉ có thể là Thanh Ngưng.

–“Tinh quân, người này dương thọ đã hết, chúng ta phải mang đi”

–“Ta biết, thỉnh các vị cho hắn chút thời gian thực hiện tâm nguyện của hắn đi”

Hắc Bạch Vô Thường nhìn nhau rồi gật đầu, thu hồi xiềng xích.

Lạc Dự Minh được thả ra, liền chạy đến bên người thê tử, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt rơi lệ của nàng.

–“Nhã nhi, ta không trách nàng, ta có chết cũng đáng ... “ – Đáng tiếc hắn chỉ là một linh hồn, ngoại trừ Thanh Ngưng, Y Vân cùng vị Tôn giả còn lại không ai có thể nhìn thấy hành động của hắn, nghe được đau thương của hắn.

Lâm Tương Kiệt – một nam nhân khá gầy, cũng đi đến bên cạnh Trương Kỳ Nhã, ôn nhu nói –“ Sư muội, nàng không cần áy náy, nàng chính là vì sư phụ mà báo thù”.

–“Hắn yêu ta như vậy, mà ta lại đối với hắn như thế” – Trương Kỳ Nhã lệ rơi đầy, nói.

–“Sư muội, ta biết nàng đã chịu rất nhiều ủy khuất, về sau ta nhất định sẽ hảo hảo chiều cổ nàng”. –Lâm Tương Kiệt trước kia kiên quyết không cho nàng đi tiếp cận tên ma quỷ , nhưng bất luận thế nào hắn cũng thay đổi của quyết định của nàng.

Sớm biết có kết cục như thế, lúc trước hắn đã tình nguyện liều chết cùng Lạc Dự Minh.

Trương Kỳ Nhã đứng lên, nhìn người nam nhân nàng đã từng yêu , trầm giọng nói –“Không cần, tình duyên của ta đã sớm quyết định, ngay khi báo thù cho phụ thân xong cũng là lúc kết thúc. Ta là thê tử của hắn, ta giết hắn nên chỉ có thể dùng cả đời của ta

Kiếp này ta nguyện quy y nơi của phật, vì hắn mà chuộc lại tội nghiệt chỉ hy vọng kiếp sau hắn có thể trải qua một cuộc sống tốt đẹp hơn.”

Lạc Dự Minh nở nụ cười, nụ cười phát ra từ tâm hắn, hắn chờ đợi cuối cùng cũng có thể nghe được một câu–“Ta là thê tử của hắn”.

Như vậy là đã đủ rồi

Nhìn Lạc Dự Minh biến mất ở nhân gian, Thanh Ngưng giận dữ nói –“Nguyệt Lão rốt cục là suy nghĩ cái gì, thật sự là càng già càng hồ đồ.”

–“Không liên quan đến Nguyệt Lão, là ta!” – Y Vân cuống quýt giải thích

“Người?”

Nàng chợt dạ cúi đầu – “Nguyệt Lão nói kiếp trước Trương Kỳ Nhã từng cầu xin hy vọng kiếp này có thể cùng Lạc Dự Minh tiếp tục tiền duyên, cho nên ta mới thỉnh cầu Tinh Quân thực hiện yêu cầu của nàng.”

-“Nàng biết rõ Lạc Dự Minh chỉ có thể sống đến hai mươi lăm tuổi, nàng biết rõ Trương Kỳ Nhã cùng với Lâm Tương Kiệt mới có thể hạnh phúc, nàng.... Thôi quên đi, dù sao chuyện cũng không thể cứu vãn nữa ...”

-“Nhưng đây chính là con đường nàng ta đã chọn”- Nếu là nàng, nàng cũng tuyệt đối không hối hận.

Làm bạn nơi cửa Phật thì sao? Ít nhất nàng ấy cũng biết được cái gì mới thật sự là yêu, Lâm Tương Kiệt yêu đuối kia căn bản không đáng cho nàng ta yêu.

Thanh Ngưng nhìn ánh mắt thâm tình của nàng, thần nhiên nói – “Đúng là do tiền sinh của nàng ta lựa chọn, nhưng kiếp trước của nàng ta làm sao biết được kiếp này sẽ có vận mệnh như thế vậy?”

-“Cho dù không có kismet thì đã sao? Nếu là chân chính yêu dù cho đời đời kiếp kiếp luân hồi, tuy không thể nhớ nhưng nếu quen biết rồi cũng sẽ yêu lẫn nhau đến chết cũng không hối tiếc”. – Y Vân lên tiếng phản bác.

Cho dù kết cục như thế, nhưng nàng vẫn tin tưởng tình yêu chân chính sẽ chống lại hiện thực.

-“Cho dù không có kismet, cũng sẽ quen biết rồi yêu lẫn nhau đến chết cũng không hối tiếc?” – Thanh Ngưng nghi hoặc lặp lại câu nói của nàng. Hắn không nói gì chỉ chăm chú nhìn nàng, nàng lập tức phát giác ra trong lúc kích động đã nói những lời không nên nói.

-“Ta nói là phạm nhân, thần tiên không có luân hồi.”

-“Đúng, chỉ có phạm nhân mới có luân hồi đau khổ, mới có nhiều bất hạnh như vậy” – Người trả lời hắn là Tôn giả.

Thanh Ngưng suy nghĩ một chút, rồi nhìn về vị Tôn giả, một lúc sau hình như hiểu ra cái gì đó cười nói –“Ngài là Thủ hạ đại đệ tử của Như Lai, Kim Thiện Tử sao?”

-“Tuế Tinh quân quả nhiên là hảo nhân lực” – Hắn đã cố tình che dấu Phât quang của mình nhưng không ngờ Thanh Ngưng chỉ liếc mắt qua một cái liền nhìn ra.

-“Kim Thiện Tử, ngài từ Tây Phương xa xôi mà đến, không phải chỉ vì muốn xem nhân lực của ta không đầy chứ?”

-“Tinh quân, ngài có thể nhìn thấy “bụi bậm” ở mọi nơi sao?”

-“Làm sao không thể nhìn thấy được? Chúng ta có tâm vô lực.” – Bên ngoài không nhìn thấy “bụi bậm” bởi vì trong tâm đã đầy.

Kim Thiện Tử nghe hắn trả lời, trong mắt liền hiện lên một tia hưng phấn cảm xúc của một Phật gia không nên có –“Ngài đã từng nghe qua [Kim Cương Kinh] chưa?”

-“[Kim Cương Kinh] ... đã từng nghe qua, Như Lai lúc còn ở phạm thế đã dốc hết tâm can mà tạo thành, sau khi Phật hóa đã đem [Kim Cương Kinh] khóa ở Tầng Kinh Các”.

6. Chương 05 - Phần 02

Kim Thiện Tử vuốt cằm nói – “Không sai; [Kim Cương Kinh] được lưu truyền trong thế gian đã bị mất đi một phần lớn, rất nhiều phạm nhân đã cắt câu lấy nghĩa sai mà đã đi lầm đạo. Ta hy vọng có thể thực sự sử dụng [Kim Cương Kinh] để giải cứu thế nhân”.

-“Ngài muốn ta giúp ngài như thế nào?”- Thanh Ngưng trên mặt lóa ra ánh sáng chiếu rọi.

-“Vậy thì cứ xem vận mệnh an bài như thế nào đi.” – Hắn quay đầu nói với Y Vân – “Tiên tử, nếu có chuyện gì không rõ, bất cứ lúc nào cũng có thể đến thế gian tìm ta.”

Kim Thiện Tử từ hai tay tạo ra một chữ thập đối lưu để lại một câu nói ý vị thâm trường (sâu xa) trong lời nói rồi biến mất....

Thanh Ngưng nhặt thanh bảo kiếm của Lạc Dự Minh trên đất, để vào trong tay áo , tiếc hận nói –“Thanh kiếm sắc bén này đáng tiếc đã dính đầy oán khí cùng cừu hận, nay ta mang ngươi đến Dao Trì để tẩy đi tội nghiệt của ngươi.”

Thanh Ngưng thu lại hảo bảo kiếm rồi quay lại nhìn về phía Y Vân – “Nàng có chuyện gì không rõ sao?”

Y Vân vẫn lạnh nhạt không thay đổi, nói – “Cho dù có, cũng không dám phiền đến Tinh Quân”

-“Nàng cũng biết một mình phạm sẽ bị trừng phạt như thế nào sao?”

-“Bất luận bị trừng phạt như thế nào, tiểu tiên điều không một câu oán hận” – Nàng khiêu khích hấn.

-“Nàng hoài nghi pháp lực của ta, vẫn là đối với ta không có nửa điểm tin tưởng?”

Nàng nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của Thanh Ngưng , lòng nàng phát run, dũng khí trong cơ thể nháy mắt đều biến mất. May mắn hai chân còn chút khí lực, miễn cưỡng có thể đi vài bước.

-“Nàng muốn đi đâu?” – Thanh Ngưng thấy nàng không để ý đến sự tồn tại của hấn, cả giận nói.

-“Hồi Chúc Nữ cung, không được sao?”

-“Không có chỉ dụ của ta, nàng vĩnh viễn không thể rời Thiên đình” – Thanh Ngưng xuất ra lệnh bài, nàng miễn cưỡng nhìn thoáng qua.

Nàng cả kinh hiểu được ý đồ trong ánh mắt Thanh Ngưng – “Ngươi uy hiếp ta?”

-“Trừ phi nàng không cần ngàn năm khổ tu”.

-“Ngươi muốn thế nào?” – Ngươi khí của nàng không nổi giận mà dịu đi, nàng bây giờ cái gì cũng đều không cần, cũng không cần đợi ngàn năm trôi qua nữa. Bởi vì gặp lại hấn đã làm nàng bị dày vò nhiều rồi, không nghĩ đến sẽ như thế một lần nữa.

-“Xem ra nàng rốt cục cũng học được cách nói chuyện với ta như thế nào, biết nên dùng thái độ gì với ta”- Hấn vươn tay, thâm tình vuốt ve khuôn mặt mịn màng của Y Vân (Mik: ôi ca ca cũng bá đạo quá. Thanh Ngưng *lắc mắt*: ra chỗ khác cho ca ca giải quyết “chuyện trọng đại” . Mik *tiu nghi đi*)

“Không?”

Nàng hoảng sợ lui về sau mấy bước, bối rối đến nỗi quên cả bản thân có pháp lực mà liều mạng (Mik : ai biểu ca ca bá đạo quá chi, làm tỷ tỷ hoảng sợ bỏ chạy rồi kìa . Thanh Ngưng : đã nói là đi chỗ khác chơi !!! Mik :Quân tử “páo chủ” mười năm chưa muộn)

Thế nhưng trong nháy mắt, nàng liền đụng phải thân thể của Thanh Ngưng.

-“Nguyên lai nàng thật sự hoài nghi pháp lực của ta.” – Hấn mỉm cười khác thường làm nàng có dự cảm xấu. Tuy rằng nàng cố gắng tìm kiếm khẩu quyết để thi triển pháp lực nhưng trong đầu hoàn toàn trống rỗng chỉ có hai chữ “Thanh Ngưng”.

Hấn không phải là thần mà đúng là ma quỷ

Thanh Ngưng quỳ gối trước mặt nàng, mang theo thanh âm ảm áp nói –“Ta chỉ muốn nghe giọng nói của nàng một chút thôi.”

“Ta nói rồi ta không phải nàng ta.”

-“Không phải cũng không sao.... Cho dù thế nhưng nàng vẫn không để ý đến ta”

Hấn nhìn thật sâu vào ánh mắt đang tránh né của nàng, vuốt ve mái tóc dài như tơ của nàng nói – “Nếu nàng làm nàng ấy một ngày, ta sẽ cho nàng quay trở lại Thiên đình.”

-“Một ngày.”- Tâm Y Vân bắt đầu dao động, nàng có thể sao? Đây là điều mà nàng chưa từng dám hy vọng xa vời. Nhưng là ...

Trong lúc nàng do dự, Thanh Ngưng đã nắm tay nàng bay về hướng Hoa Sơn.

Bọn họ đứng dưới chân núi, một gốc của cây hoa cúc thụ

-“Đẹp sao?” – Hần bay lên nhặt một đóa rồi bay xuống đặt vào tay nàng.

-“Nga” – Nàng hăm hở trả lời

Nàng đương nhiên sẽ không nói cho hắn biết. Nàng từng vì muốn tìm kiếm một cây hoa cúc thụ đã nở mà đã đi qua thiên sơn vạn thủy. Chính vì lúc nàng còn làm tượng đất, Thanh Ngưng từng hỏi nàng – “Nàng có muốn xem qua vẻ đẹp của hoa cúc không?”

Hoa cúc này sinh trưởng ở trên cây, khi gió nhẹ thổi thì bầu trời sẽ đầy ắp sắc vàng của hóa cúc.... hoa cúc sẽ theo gió mà bay đi, vô tâm nhưng lại có tình”

-“Cây này là một thân linh khí, ít nhất cũng đã tu vi mấy trăm năm.”

-“Tám trăm năm” – Nàng thuận miệng đáp.

Hắn kinh ngạc hỏi –“Làm sao nàng biết?”

-“Bởi vì ta quen nàng ấy đã tám trăm năm, nàng tên Trà nhi”

-“Tám trăm năm.. Vậy thì có thể hóa thành người”

-“Nàng đã dùng năm trăm năm của mình để hóa thành người” – Y Vân còn nhớ Trà Nhi – hóa thân của hoa cúc là một cô gái tao nhã, trên khuôn mặt luôn hiện lên nụ cười sung sướng. Đã lâu không nhìn thấy nàng, không biết nàng có tìm được hạnh phúc của chính mình hay không.

-“Vậy nàng dùng thời gian bao lâu để biến thành người?”

-“Ta nguyên bản ...” – Nàng tự biết lỡ lời, lập tức sửa lại – “Nguyên bản ta và nàng ấy giống nhau, bất qua ta may mắn hơn nàng ấy nên chỉ mất hai trăm năm.”

Thấy Thanh Ngưng cười, nàng âm thầm nói với chính mình – Về sau tuyệt đối không thể quá nhiều lời với chàng.

-“Quen biết tám trăm năm, các nàng hẳn là quan hệ rất tốt, nhưng vì sao nàng ấy không cùng nàng tu thành chính quả?”

Nhắc tới chuyện cũ ấy, Y Vân có chút mất mát, nàng ngồi xuống dựa vào thân cây, nhỏ giọng nói –“Chúng ta vẫn rất cố gắng tu hành nhưng chính là sáu mươi năm trước, một người nam nhân đi qua nơi này đã thay đổi nàng.”

-“Một phạm nhân?”

-“Đúng vậy, chỉ là một phạm nhân, hắn si mê sự tao nhã của nàng ấy. Mới đầu hằng năm vào mùa thu đều đến nơi này để xem Trà nhi, vì nàng mà tưới nước, bón phân, về sau thì qua mỗi tuần trăng (mỗi tháng) đều đến, sau nữa là xây ở gần đây một ngôi nhà, hằng ngày đều đến chăm sóc nàng.”

-“Nàng ta căn bản đâu cần những thứ đó”

Y Vân bắt đầu dĩ gật đầu. Có đôi khi có được không nhất thiết là cần nhưng cũng không nhất định cần là phải có được.

-“Đúng vậy, nhưng nàng ta bị cảm động, từ bỏ cơ hội thành tiên của mình cùng hắn sống cuộc sống này.”

-“Nguyên lai không chỉ có ta mới là kẻ ngốc vẫn còn có người nguyện ý chăm sóc một thân cây. Nhưng hẳn so với ta lại may mắn hơn.” Thanh Ngưng cười cợt, khoe miệng nhếch lên một nụ cười – không phải chỉ có bản thân ta mà vẫn còn có kẻ khác

-“Nàng ấy từ bỏ tám trăm năm tu hành của mình để đổi lấy ba mươi năm diện mạo tư thù. Nam nhân kia sau khi chuyển thế đầu thai đã quên nàng.”

-“Người có cảm thấy nàng ta cực kì ngu xuẩn không? Vì một nam nhân phù lòng mà tình nguyện làm yêu chứ không làm tiên.”

-“Nàng ấy đúng là ngốc nhưng vẫn còn có người càng ngu xuẩn hơn” – Nàng cười tự giễu bản thân. Chính là nàng chỉ vì bất chấp đi gặp một người mà ngu xuẩn lao và Chức Nữ cung – một nơi như lao ngục

-“Nàng cười nhạo ta sao?” – Thanh Ngưng cười, đến gần nàng, dựa vào vai nàng – “Lâu như vậy không thấy hiện thân, linh hồn nàng ấy không có ở đây sao?”

-“Chắc là lại vụng trộm đến xem nam nhân kia!”

-“Vì sao lại phải vụng trộm đến xem?”- Hấn muốn cùng nàng trò chuyện cho dù đó chỉ là những chuyện vô vị.. Nhưng cái loại khoái hoạt điều biểu hiện trên mặt nàng làm cho hấn có chút say mê.....

-“Tinh Quân cũng biết, nhân và yêu nếu cùng sinh sông lâu sẽ giảm thọ sao? Nàng ấy không muốn làm hại hấn”

Nàng bỗng phát giác Thanh Ngưng đang dùng ánh mắt thăm dò nhìn nàng như có thể nhìn thấu tất cả của nàng.

Nàng bắt giác ho nhẹ phá vỡ sự trầm tĩnh – “Người đang nhìn cái gì?”

-“Nhìn tâm tư của nàng.”

-“Người nhìn ra sao?” – Nàng hỏi

-“Nhìn không được, nàng che dấu rất tốt” – Hấn mở bàn tay của nàng ra, nói – “Mềm mại không xương!”

“Người?” Nàng dùng hết toàn lực nhưng không thể rút tay mình về, nổi giận nói:“Buông.”

-“Nàng sợ hãi? Sợ cái gì?”

“Người nói xem?”

Thanh Ngưng buông tay nàng ra, cười to nói – “Thân thể của nàng ốm yếu, ta không có hứng thú”

“Hạ lưu!”

“Yên tâm, ta nói rồi, ta chỉ là muốn cùng nàng trò chuyện một chút mà thôi”

Ma quỷ, ma quỷ.....Nàng trong lòng thầm mắng trăm ngàn lần, một hồi sau mới bình ổn lại.

-“Vậy người đến tột cùng là thích tượng đất kia ở điểm nào?” – Nàng nhìn không được nên hỏi, nghĩ rằng : Vấn đề này đúng là không nên hỏi nhưng ta vẫn muốn biết.

Nhắc đến tượng đất, Thanh Ngưng sâu kìm trả lời –“Ta đem linh hồn mình phân làm hai, ta cho nàng một nửa linh hồn. Cho nên hiện tại ta là một linh hồn không hoàn chỉnh”.

“Đó là người tự lừa mình dối người.”

-“Đúng vậy, chỉ cần một cái liếc mắt nàng điều hiểu được chuyện này thật.” – Hấn trong lòng không chút thâm oán trách cứ, ẩn ẩn lộ một vẻ toan tính, không khỏi làm cho Y Vân nhớ lần đầu tiên gặp mặt ở Thiên đình.

Khoảng cách thời gian , thiên ngôn vạn ngữ điều không thể biểu đạt hết...

Bọn họ nhìn hoa cúc đang bay, nhìn ánh mặt trời xuống núi dần nhưng vẫn còn chiếu sáng trên các tầng lá.

-“Nàng vì cái gì mà muốn làm thần tiên?” – Hấn đột nhiên hỏi.

-“So với việc khi mặt trời mọc là sống, mặt trời lặn là chết thì thần tiên đương nhiên là tốt lắm. Có thể không vì cơm no áo ấm mà phải làm lụng vất vả, không phải sống bôn ba” – Nàng trả lời không đúng đáp án.

-“Điều này đáng giá sao? So với việc chúng ta nghìn năm qua khổn khổ tu hành, từ bỏ dục niệm, vĩnh viễn cô độc, nàng cảm thấy đáng giá sao?”

-“Đáng giá.” – Nàng kiên định trả lời, tất cả mọi điều đều đáng giá.

-“Không đáng. Lấy hoa cúc thụ này làm một ví dụ, trên Thiên đình cũng còn rất nhiều bi kịch.”

“Người là nói Hằng Nga?”

Ánh hoàng hôn lưu lại chút huyết sắc cuối cùng nhường chỗ cho ánh trăng lạnh như băng. Thanh Ngưng nhìn mặt trăng dần hiện lên trầm ngâm nói –“Ánh trăng này vĩnh viễn đều hàn thấu xương”.

“Ta nghe nói Quảng Hằng cung rất lạnh.”

“Đúng vậy, ta chỉ đi qua một lần, liền vĩnh viễn không có ý định quay lại.”

“Trà nhi cùng Hằng Nga tuy lựa chọn khác nhau, kết cục lại cùng bi thảm.” -Y vân nói.

“Nếu là nàng, nàng sẽ làm thế nào?”

-“Giống như Hằng Nga, dùng sự vô tình vô nghĩa đổi lấy vĩnh viễn” – Lời nói của nàng trái với lương tâm chính mình.

“Ta sẽ không!” Thanh ngưng ánh mắt hướng về đỉnh núi Hoa Sơn, bình tĩnh nói:“Nếu là ta trước khi thành tiên gặp được nàng, ta nhất định tình nguyện làm một yêu tinh mà yêu nàng ...

Nàng không phải nàng, cho dù nàng có được thân thể của nàng ấy, cũng không có linh hồn của nàng ấy.”

Thanh Ngưng đứng lên, cuối cùng liếc mắt nhìn nàng một cái, lạnh lùng nói:

“Về sau hạ phàm, ít nhất nên trước thông báo ta một tiếng.”

7. Chương 06

Chương 6 : Số Mệnh

-“Những lời Kim Thiện Tử trước lúc rời đi đến tột cùng là có ý gì?” – Y Vân bồi hồi đứng trước cửa Nam Thiên Môn.

Nàng vẫn không dám đến gặp Thanh Ngưng, đành phải lợi dụng pháp thuật để xuyên qua tam giới xuống thế gian.

Bóng người màu vàng nhạt lại xuất hiện trong tầm mắt nàng, cử chỉ vẫn rất tự nhiên tao nhã.

-“Tôn giả đang đợi ta sao?” – Thần tiên cho dù pháp lực có cao đến đâu cũng không có khả năng nhìn được tương lai, hẳn làm sao có thể biết nàng sẽ đến?

-“Ta chỉ là đang đợi người nên đến”.

-“Ta chỉ là muốn hỏi lời nói ngày hôm đó của Tôn giả có ý gì?”

-“Vậy chuyện gì người không rõ?” – Hắc nhìn Y Vân, ánh mắt như nhìn thấu thế gian cũng như nhìn thấu lòng nàng.

Muốn hỏi : Ta vì sao lại tồn tại? Vì sao ta lại động tình? Ta nên làm thế nào để thoát khỏi sự yêu hận vô biên vô hạn day dưa này?

Nếu đã lựa chọn làm tiên, nhất định sẽ nhiều đau khổ nhưng nàng chỉ có thể một mình chịu đựng.

-“Ta chỉ có thể nói với người: Phong đừng động tình , Vân đừng gán bó”. Quả nhiên không hổ là thủ hạ đại đệ tử của Như Lai, mọi sự trên thế gian đều không qua khỏi cặp mắt sáng kia.

Phong nếu động thì bụi bặm sẽ ẩn trong đó....

Vân nếu như gần bó thì sẽ tạo ra bão tố....

Là thần tiên thì không được lưu luyến phàm trần, nếu không thì nhất định sẽ vạn kiếp bất phục....

- “[Kim Cương Kinh] thật sự có thể giải thoát thế gian sao?” – Y Vân có chút nghi hoặc hỏi, ngay đến cả Thanh Ngưng cũng bất lực, Kim Thiện Tử có thể làm được sao?

- “Như Lai Phật Tổ trước khi tu thành chín quả cũng là một phàm nhân. Người cả đời đều tìm kiếm chân lý của nhân loại, nhân sinh có thể luân hồi, về sau rốt cục cũng hiểu thấu đáo. Nguyên lai nhân thể thoát ly luân hồi, rồi bỏ khổ ải cũng chỉ là đều không thể cưỡng lại được, bao gồm cả tình yêu.” – “Tình yêu” – hai chữ này hẳn có ý nhấn mạnh.

- “Vậy ngài tính như thế nào để cứu giúp nhân sinh?”

- “Cùng bọn họ trải qua đau thương tang khổ ở thế gian mới có thể lĩnh hội được hết [Kim Cương Kinh].”

- “Vậy ngài sẽ luân hồi chuyển thế .. làm phàm nhân” – Y Vân kinh ngạc vạn phần.

Kim Thiện Tử cười mà không đáp. Nếu có thể độ hóa được thế nhân mà từ bỏ một thân tu vi làm phàm nhân sao lại không thể chứ?

Thiên đình tĩnh lặng, Y Vân buông lỏng gắm vóc trong tay, hướng về phương xa mà suy nghĩ.

Từ sau khi quen biết Kim Thiện Tử, nàng thường lặng lẽ hạ phàm để gặp Kim Thiện Tử, lắng nghe thiện ngữ, kiên nhẫn lĩnh hội giảng thuật của [Kim Cương Kinh] cùng với sự luân hồi chuyển thế, xem coi nhân, yêu, thần như thế nào có thể vượt qua thử thách... Cũng có lúc nàng hỏi hẳn chuyện tình yêu của thế gian.

Không thể nói Kim Thiện Tử có thể thấu triệt mọi điều hơn Thanh Ngưng, nhưng cái chính là hẳn dùng một ánh mắt khác để nhìn phàm trần.

Trên người Kim Thiện Tử luôn lộ ra vẻ đạm mạc, một loại yên bình hư ảo.

Còn Thanh Ngưng thì lại lộ ra vẻ cô đơn, một loại u buồn ngàn năm không thay đổi.

U buồn sẽ làm nàng trầm luân, hư ảo mới giúp nàng thức tỉnh....

- “Đang suy nghĩ cái gì mà lại xuất thần như vậy?” – Đột nhiên khuôn mặt của Thổ Ngọc xuất hiện làm nàng giật mình.

- “Vì sao mỗi lần xuất hiện người đều làm ta giật mình?”

- “Bởi vì tâm tư của người không biết đi nơi nào” – Ánh mắt của nàng thăm dò nhìn Y Vân hơi bất an.

- “Suy nghĩ cái gì ? Không phải là nghĩ đến Kim Thiện Tử chứ?”

- “A?” – Nàng kinh hô phát giác chính mình thất thố, nghiêm mặt nói – “Đừng nói lung tung”.

- “Ta hôm qua thấy người vụng trộm hạ phàm, còn cùng hẳn dạo chơi Tây Hồ ...” – Thổ Ngọc thè lưỡi nghịch ngợm nhìn nàng.

- “Đừng ăn nói lung tung, nếu để cho Vương Mẫu Nương Nương biết, ta cho dù có trăm cái miệng cũng không cãi được” – Y Vân thấp giọng nói. Không thể tưởng tượng được nàng ta ở cùng Hằng Nga lâu như vậy nhưng lại không thay đổi chút nào. Vì sao Hằng Nga trầm lặng như vậy lại có thể lưu nàng ta bên người.

- “Sợ cái gì?” – Thổ Ngọc thoải mái dựa lên vai nàng, ý vị thâm trường (sâu xa) nói bên tai nàng – “Kim Thiện Tử bộ dạng thật sự rất mê người, nếu là ta, ta cũng động tâm.”

- “Đừng náo loạn.”

Thổ Ngọc thấy được, như vậy thì chúng thần tiên trên Thiên Giới cũng sẽ biết, vậy Thanh Ngưng có biết hay không?

Nhắc đến tên chàng, nàng ruột đau như cắt, đã lâu không được nhìn thấy chàng (Mik: Thế mà tỷ tỷ lại đi hẹn hò với ai kia.. làm người ta đau khổ đấy!!!)

-“Đâu có sao, trên Thiên đình này các tiên nữ mê luyện Tuế Tinh Quân cũng rất nhiều, có gì khác biệt hơn người đâu?”

-“A?” – Nàng run lên, gắm vóc trên tay rơi xuống.

-“Ha ha! Người bị dọa sao? Người thật sự nghĩ tiên nữ trên Thiên đình này là một đám lạnh lùng sao?” – Thổ Ngọc nhặt gắm vóc lên, đưa cho nàng, cười nói –“Chỉ là không có dũng khí như Chúc Nữ thôi. Nói cho cùng thì Tuế Tinh Quân cũng rất tuần tú”.

-“Động tình dục là vi phạm thiên luật, sẽ bị trừng phạt”

-“Đúng là như thế, nhưng Vương Mẫu Nương Nương không phải cũng cùng Ngọc Đế ân ái yêu nhau sao? Hằng Nga mỗi ngày đều nhìn Hậu Nghệ mà không có ai quản sao? Nếu Thiên Luật lạnh như băng kia có thể quản được tâm thì sẽ không có tiên tử lưu luyện phạm trần mà bị phạt...” – Thổ Ngọc bủ môi nói, ngữ khí thật sự rất cứng rắn (Mik: Tỷ này nói quá hay!!! *vỗ tay vỗ tay*)

-Y Vân không thể không che cái miệng anh đào của nàng ta lại nếu không nàng ta lại sắp sửa phát biểu “Cao đàm khoát luận”* (Mik : *có nghĩa là phát biểu rất sôi nổi về một vấn đề nào đó ^^)

Thanh Ngưng cứ mỗi lần nhắm mắt là lại nhìn thấy Y Vân cùng Kim Thiện Từ ở nơi phong cảnh hữu tình mà trò chuyện vui vẻ (Mik: ca ca hiểu lầm tỷ ấy rồi .. người ta là “đàm luận” chứ không phải “trò chuyện” >”<)

Với pháp lực của hần, tất cả mọi chuyện tình phát sinh ở sinh ở tam giới hần đều cảm nhận được. Nhưng đều hần không thể nhìn thấu chính là quá khứ, tương lai .. và tâm tư của Y Vân.

Nàng mỗi lần hạ phạm hần đều biết, mỗi lần nàng tươi cười với Kim Thiện Từ hần đều nhìn thấy còn hần – cho dù tình nguyện làm bất cứ điều gì nàng cũng không nhìn tới (Mik: Chính vì thế nên làm cho tỷ ấy không dám gặp mặt ca ca đó .. sợ biết được tình cảm của tỷ đối với ca ca ...thì dù đại náo Thiên đình chắc ca ca cũng làm >”<).

Nàng thật sự có thể nói, có thể cười nhưng lại không thể cười vì hần. Nghìn năm qua như có một cây đao đâm vào lòng hần, mặc dù không chảy máu nhưng luôn không ngừng đau âm ỉ.

-Thái Bạch Tinh nhẹ nhàng ho khan và tiếng – “Do dự có thể lý giải sao, nhưng nước cờ ngài đi đã qua hai canh giờ, còn có gì chưa rõ sao?”.

Thanh Ngưng hốt hoảng mở mắt ra, không nói gì chỉ cười khổ.

Thái Bạch Tinh nhìn bàn cờ nói – “Ngày tốt cảnh đẹp, tài tử ven hồ thật là mỹ sự nhân gian”.

Lời nói của hần như từng nhát kiếm đâm vào tâm của Thanh Ngưng làm ngón tay hần run run một chút, quân cờ rơi xuống phá hủy tinh diệu của ván cờ.

-“Đáng tiếc, đáng tiếc một phen khổ tâm a, người phá hủy tinh diệu của ván cờ a.”

-“Vậy ta thua, chúng ta đánh lại đi” – Thanh Ngưng nói.

-“Thua cờ thì có thể đánh lại nhưng nếu lựa chọn sai lầm thì sẽ không thể quay đầu lại. Nếu như người có nhắm mắt cho qua việc nàng ta tự ý xuống trần, chỉ sợ cấp trên trách tội xuống dưới -người cũng không thoát khỏi tội a”

-“Chẳng lẽ sẽ phê đi ngàn năm đạo hạnh của ta sao?” – Thanh Ngưng nhặt những con cờ đang phân tán lên, lẳng lặng nói – “Dù thế nào thì nàng cũng là tâm huyết của ta, ta làm sao có thể nhắm mắt tự tay hủy đi!”.

-“Nàng là tượng đất của người sao? – Có lẽ chỉ là trùng hợp thôi”.

-“Nói như thế nào thì ta cũng sống hơn ba ngàn năm. Nhưng điều duy nhất ta đoán không ra là nguyên thần của nàng từ đâu đến” – Hắc đã sớm đi điều tra Hoa Sơn đỉnh, Y Vân từ ngàn năm trước đã ngưng tụ mà thành.

-“Có lẽ cũng giống như ngươi và ta, cũng từ linh khí mà thành.”

-“Nhưng ngay cả nguyên thần của chúng ta đều từ vạn năm mà ngưng tụ vậy linh vật dạng gì mà nhanh như vậy đã có thể hóa thành nguyên thần?”

-“Có lẽ nàng ta đặc biệt hơn.”

-“Đặc biệt..” – Lời nói còn chưa hết, Thanh Ngưng đột nhiên đứng dậy, cau mày.

-“Phiền toái của nàng là phiền toái của ngươi sao?” – Thái Bạch Tinh hít một hơi sâu – “Làm gì phải tự tìm phiền toái, bỏ nàng đi!”

-“Ta đi Diêm La Điện một chút” – Hắc nhanh chóng biết mất trong không trung.

Thế Gian- – Lạc Dương.

Y Vân cùng Kim Thiện Tử đang dạo bước bên hồ ở Lạc Dương, Kim Thiện Tử đang trả lời những nghi hoặc của Y Vân.

Bỗng bọn họ lướt qua một nữ tử đang thất hồn lạc phách, đôi mắt thất thần bình tĩnh nhìn hồ nước, dung nhan xinh đẹp lại lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Đột nhiên, nàng thả người xuống hồ, cơn gió thổi nhẹ qua lớp lụa mỏng.

Ngay sau đó, Y Vân cũng nhanh chóng phi xuống hồ, cứu người nữ tử ở dưới lên.

Kim Thiện Tử định ngăn cản nhưng đã quá muộn đành phải để cho Y Vân lôi nàng lên, hắc cởi áo khoác dài trên cưỡi choàng thêm cho Y Vân, còn nàng thì đang dùng lực cổ gắng để nữ tử kia nòn nước trong bụng ra, hắc bất đắc dĩ nói –“Tại sao phải làm vậy?”

Phía sau bọn họ là Hắc Bạch Vô Thường đang nhìn nhau, không thấy hồn lìa khỏi xác, nên bọn họ phần nò trở về báo cáo với Diêm La Vương.

-“Hắc Bạch Vô Thường quay trở về rồi, ngươi có biết là người đang làm một việc rất sai không?”

-“Cùng lắm thì nhận trừng phạt” – Y Vân cũng biết mình không đúng.

-“Không chỉ như thế, mọi nguyên nhân đều có kết quả, ngươi thay đổi vận mệnh của nàng ta, nên sẽ phải chịu cái giá phải trả của nàng ta ở đại giới.”- Trong giọng nói của Kim Thiện Tử chính là cảm thán, không có sự thâm oán bởi bản tính của Y Vân thiện lương làm cho hắc có một tia cảm động không hiểu.

Nếu thần tiên trên thiên giới vẫn còn chút xíu thiện lương như vậy thì thế gian sẽ không xảy ra nhiều bi kịch.

Nữ tử kia đã tỉnh, biết được mình vẫn còn sống, nước mắt bắt đầu chảy trên khuôn mặt xinh đẹp.

-“Tại sao phải cứu ta? Nên để cho ta chết đi.”

-“Trời cao rất có đức hiếu sinh, ngươi cần gì phải tự mình tìm lấy cái chết”- Y Vân thương tiếc khuyên nhủ.

-“Ta ! Cho dù sống cũng không bằng chết...” – Nhớ tới vận mệnh chính mình, nàng khóc không thành tiếng.

Nữ tử ấy tên là Nguyệt Nhân Nhân, là một vũ kĩ (kĩ nữ phục vụ múa mua vui cho khách) ở Nguyên Tiêu Các, tuy biết bản thân đã bị vấy bẩn nhưng vẫn luôn đợi một người nam nhân vì nàng mà chuộc thân. Chỉ tiếc nơi chốn phong lưu ấy, làm sao có thể tìm được một chân ái nam nhân.

Mấy ngày trước, nàng rốt cục cũng không thể bảo vệ được sự trong sạch của chính mình, ở lại nơi trần thế này còn ý nghĩa gì – chỉ bằng thoát li khỏi khổ ải, giải quyết cho xong chuyện cuối đời nhưng cũng không thể nghĩ rằng thiên ý trên người.

-“Không phải cứ đến lúc tuyệt vọng là có thể hèn nhát mà kết thúc sinh mệnh của bản thân”.

Lúc Y Vân đưa Nguyệt Nhân Nhân về Nguyên Tiêu Các, nàng mới hiểu được thế nào là giao lộ giữa thiên đường và địa ngục.

Nguyên Tiêu Các – Thanh lâu nổi danh nhất Hàng Châu – Các nữ tử nơi đây đều đa tài đa nghệ, xinh đẹp vô song. Mà Nguyệt Nhân Nhân đúng là danh kỹ đứng đầu ở Nguyên Tiêu Các, mỗi ngày đều có hơn trăm ngàn khách nhân nghe danh mà đến, chỉ vì dung nhan và khả năng múa của nàng. Nhưng trong cái cuộc sống không thực không ảo ấy, Nguyệt Nhân Nhân đã chọn tử lộ.

Tú bà vừa nhìn thấy Nguyệt Nhân Nhân trở lại thì kinh hãi vạn phần – “Người cuối cùng cũng quay lại, nếu không những người ở Nguyên Tiêu Các đây sẽ rất thảm.”

-“Mụ mụ, có chuyện gì sao?” – Nàng cảm thấy có chút kì quái, từ trước đến nay chưa từng thấy vẻ mặt lo lắng của tú bà.

-“Mấy ngày sau là đại thọ của Lại Bộ Thượng Thư, nên mời người đi hiến vũ. Một hồi nữa sẽ có người đưa người đến phủ, còn không mau đi chuẩn bị!” – Nói xong tú bà liền đẩy nàng vào phòng.

Bên trong Diêm La Điện , Diêm La Vương – Tàng Vương tức giận đập đổ đồng sách sinh tử, gương mặt bình thường đã có màu xám nay lại đang giận dữ nên càng làm nó thêm âm trầm khủng bố, Hắc Bạch Vô Thường sợ đến mức không ngừng quỳ lạy dưới đất , dập đầu.

-“Hừ, hần nghĩ hần là ai vậy? Bất quá chỉ là thủ hạ đại đệ tử của Như Lai Tây Phương chỉ biết giảng thiện ngữ, dựa vào cái gì mà can thiệp chuyện của địa phủ ta ?

Tàng Vương biết nếu một người dương thọ đã hết mà vẫn sống trên đời thì đó là thất trách của hần nên đành phải lớn tiếng dọa người.

-“Chuyện này đã sẽ kiện lên Thiên đình, còn cái tiên nữ kia , gọi là gì?” – Tàng Vương gào thét làm toàn địa phủ có chút chấn động.

-“ gọi là Y Vân” – Thanh âm thần nhiên vang lên, giống như từ nơi xa vọng vào, thanh âm quen thuộc đam mại nhưng cũng khiến người nơi đây kinh sợ.

Tàng Vương đang căm giận bỗng nghe thấy thanh âm này , hoảng sợ đến mức làm sổ sinh tử trên tay rơi xuống đất, hần không thềm nhấc lên, vội vàng đi ra cửa nghênh đón.

-“Tiểu thần cung nghênh Tinh Quân”.

-“Can thiệp sinh tử phạm nhân đúng là tội lỗi, có điều ta muốn hỏi người, Nguyệt Nhân Nhân phạm phải tội lớn gì mà nàng cả đời phải sống như thế rồi cuối cùng phải chọn cái chết oan uổng? Theo ta được biết tự sát chính là tội nghiệt đến nỗi không có tư cách làm người.”

Thanh âm mờ mịt, trên điện thượng tại Diêm La một bóng dáng phiêu dật sáng ngời từ từ hiện rõ.

Thanh Ngưng lạnh lùng lướt qua Tàng Vương cùng với đồng sổ sách phân tán đầy trên mặt đất, dựng chiếc ghế dựa bị ngã xuống, thần nhiên ngồi xuống, chờ đợi đáp án của Tàng Vương.

-“Nàng?” – Tàng Vương kích động nhấc lên một cuốn thượng sinh tử bộ, đặt tay lên mặt quyển sách, tên của Nguyệt Nhân Nhân lóe lên cùng với một hàng chữ nhỏ xuất hiện ở quyển sách.

-“Kiếp trước của nàng đã cùng người khác thông dâm?” – Tàng Vương đáp.

- “Thông dâm?”

-“Vâng, cùng với tỷ phu của mình còn hại chết tỷ tỷ của nàng.” – Tàng Vương nâng quyển sách sinh tử đến chỗ của Thanh Ngưng.

-“Việc này đã điều tra rõ chưa?” – Thanh Ngưng nhận quyển sổ sinh tử, lật ra xem.

-“Đã tra hỏi qua. Tỷ tỷ của nàng đã bẩm báo, Nguyệt Nhân Nhân cũng đã tự nhận tội, nguyện ý sẽ chuộc lại tội nghiệt ở kiếp này.”

-“Ân, gọi Mệnh Túc Tinh Quân đến đây gặp ta” – Thanh âm bình tĩnh không cảm xúc nhưng còn đáng sợ hơn đáng về âm trầm của Diêm La.

Tàng Vương sợ hãi, trừng mắt nhìn Phán Quan ở bên cạnh nói – “Còn không mau đi!”

-“Vâng, tiểu nhân đi ngay.!” – Phán Quan nhanh chóng biến mất- đám tiểu quỷ ở Diêm La Điện cũng sợ hãi mà núp hết vào.

Tàng Vương đương nhiên cũng tưởng sẽ tìm một chỗ nào đó trốn đi, đáng tiếc không được, đành phải nhỏ giọng thăm dò – “Tinh Quân, những việc nhỏ này làm sao dám phiền đến ngài”

-“Việc nhỏ? Vậy người cho rằng cái gì mới là chuyện đại sự?”

Tàng Vương nhất thời nghẹn lời, biết mình nói sai đành phải cười bồi – “Tiểu thần không có ý này, chuyện luân hồi là chuyện phụ trách của địa phủ, việc này để tiểu nhân xử lý là tốt rồi”.

-“Vậy người tính xử lý làm sao? Bẩm báo cho Ngọc Đế, đem Kim Thiện Tử cùng tiểu tiên kia đi trị tội, còn Tây Phương Như Lai Phật Tổ xem như không nhìn không thấy, ngoảnh mặt làm ngơ sao?”

-“NàyThỉnh Tinh Quân minh xét”

-“Giáo người không phải chuyện của ta” – Thanh Ngưng đem sổ sinh tử tùy ý quăng, lạnh lùng nói – “Ta chính là muốn biết đến tội cùng vì cái gì phát sinh chuyện này. Người là người chủ quản sinh tử nhân gian, hỏi người mà người cũng không tra ra được sao? Vị trí Tàng Vương của người có phải là không làm được gì không?”

Tàng Vương cả kinh, vội vàng quỳ xuống – “Tiểu thần biết tội.”

Lúc này Mệnh Túc Tinh Quân mới vội vàng tới, hẩn lạng lẽ nhìn qua Tàng Vương cung kính nói – “Tinh Quân, ngài tìm tiểu thần có chuyện gì?”

-“Ta chỉ muốn hỏi một chút chuyện của Nguyệt Nhân Nhân kiếp trước và kiếp này”.

-“Nguyệt Nhân Nhân kiếp trước kêu là Âu Ẩn Nguyệt, nàng cùng tỷ tỷ đều yêu thương một người nam nhân, không nghĩ đến nam nhân kia cưới tỷ tỷ của nàng, nàng thì gả cho người khác làm thiếp. Nhưng nàng lại không biết kiểm điểm cùng tỷ phu của nàng thông dâm, làm hại tỷ tỷ nàng phải tự sát. Nên tiểu thần cho nàng kiếp này ở thanh lâu bán rẻ tiếng cười, đền lại tội nghiệt ở kiếp trước.”

-“Nếu tỷ phu của nàng kiếp trước không thích nàng thì vì sao lại cùng nàng thông dâm?”

Lời nói của Thanh Ngưng nhất thời làm cho hẩn á khẩu không trả lời được, hồi lâu suy nghĩ liền nói – “Đây là an bài của Hồng Loan Tinh Quân, tiểu thần không hiểu được.”

-“Nguyệt Lão sao?” – Nghe đến hai chữ ấy, Thanh Ngưng nhanh chóng biến mất khỏi Diêm La Điện.

-“May mắn người thông minh, đỡ hết lên trên người Nguyệt Lão” – Tàng Vương thấy Thanh Ngưng vừa rời đi, gánh nặng liền được trút xuống.

-“Ngài không cần lo lắng, Tuế Tinh Quân cũng không đáng sợ”.

-“Ta nghe nói Tàng Vương nhiệm kỳ trước chỉ vì một câu nói của hẩn liền mất đi ngàn năm tu hành” . -Nhớ rõ lúc hẩn mới đến địa phủ, Phán Quan liền nói hẩn vạn lần không được đắc tội với Tuế Tinh Quân.

Mệnh Túc Tinh Quân cười nói – “Không phải, Tàng Vương trước tự tiện sửa đổi sinh tử của phạm nhân, bị Tuế Tinh Quân phát hiện, mới biến hẩn thành phạm nhân. Nếu ngài lấy việc thiện làm chủ trương, Tuế Tinh Quân sẽ không làm khó ngài”

“Nhưng là thất trách của ta, không thu hồi được hồn phách của phạm nhân kia.” – Tàng Vương lo lắng nói.

-“Không có việc gì, hẩn luôn từ bi. Tuy rằng phụ trách đường đi của thần tiên trên Thiên Đình nhưng rất hay giải vây giúp người khác trên Thiên đình. Hẩn nếu muốn trị tội ngài, sẽ không hỏi nhiều như vậy.”

-“Thật sự sẽ không có việc gì sao?”

-“Nếu có việc hấn cũng sẽ giúp ngài giải quyết, yên tâm đi.” –Mệnh Túc Tinh Quân nhìn đồng hồ độn trong Diêm La Điện một phen đánh giá nói – “Lần sau nếu ngài có phát giận cũng đừng làm lộn xộn như vậy, hấn rất ghét lộn xộn này nọ”.

8. Chương 07

Chương 7: Qúa Yêu

Trong Hồng Loan Cung, Nguyệt Lão nhìn hai cái tên nữa lại biến mất trên vách tường thổ phào nhẹ nhõm. Nhưng đảo mắt qua vài cái tên nữa lại cảm thấy phát sầu , Nguyệt lão xoa xoa nếp nhăn trên trán.

-“Lại phát sầu sao?” – Thanh âm tao nhã vang lên.

-“Thanh Ngưng? Như thế nào lại đến đây?” – Nguyệt lão vừa nghe thấy lập tức kinh hỉ.

-“Đến xem coi ngài có lại hồ đồ nữa hay không.”

-“Hồ đồ, rất hồ đồ a.” – Nguyệt Lão ai oán làm cho lửa giận trong lòng Thanh Ngưng cũng dịu bớt.

-“Ngài còn nhớ rõ một nữ nhân tên Âu Ân Nguyệt không?”

-“Âu Ân Nguyệt ? Âu Tinh Phàm ? Người đang nói đến hai người bọn họ sao?”

-“Tinh Phàm? Là tỷ phụ của nàng ta sao? Nhưng sao nghe tên lại là huynh muội ? “ – Thanh Ngưng nổi đối diện với Nguyệt Lão – Có thể làm cho Nguyệt Lão nhớ đến tên e rằng cũng là một trong những người làm cho hấn khá đau đầu.

-“Đúng vậy, một đôi làm cho ta tâm tư lao lực, thương tiếc.”

-“Ngài ngồi xuống kể cho ta nghe xem.”

Nguyệt Lão kéo ghế ngồi xuống, thuật lại một đoạn chuyện cũ.....

“Aiz, cái này cũng đều là do cha mẹ quái dị của Âu Tinh Phàm gây nên. Cha mẹ hấn lúc gần bốn mươi tuổi mới có được đứa con đầu lòng, yêu thương chiều chuộng cũng không có gì đáng trách, nhưng hành vi của bọn họ đúng là phi thường không thể lý giải được. Khi hấn vừa tròn hai tuổi, bọn họ chỉ hận không thể cho hấn những thứ tốt nhất trong thiên hạ. Một ngày nọ, bọn họ gặp một người phụ nữ đang khó sanh trong một sơn động hẻo lánh, nếu đã giúp thì không nói gì nhưng khi tiểu cô nương kia vừa được sinh hạ thì bọn họ liền đoạt đi.”

-“Cướp cô dâu sao?”

-“Cũng không hẳn là vậy, bọn họ là người hành vi quái dị nên trong giang hồ cũng đắc tội không ít. Khi Tinh Phàm chín tuổi , bọn họ cũng không thể thoát khỏi vận rủi nên bị cừu nhân sát hại., chỉ để lại hai đứa nhỏ đáng thương sống nương tựa lẫn nhau.”

-“Như vậy thì Tinh Phàm cùng Ân Nguyệt tình cảm nhất định là rất tốt.” – Thanh Ngưng hỏi.

-“Đây là điều dĩ nhiên, Tinh Phàm đối với vị muội muội này đều hết lòng che chở”

-“Nga, nói như vậy Tinh Phàm nảy sinh tình cảm huynh muội đối với nàng ta nên mới gây ra bi kịch đáng tiếc này sao.”

-“Nếu là như thế cũng không có gì tiếc nuối. Tinh Phàm xem muội muội của mình là người quan trọng nhất, tất cả đều suy nghĩ vì nàng, tránh cho mọi việc gây thương tổn cho nàng. Ta vốn dĩ định thành toàn cho bọn họ, chỉ là thân thể của bọn họ sẽ vĩnh viễn trở thành một bí mật.”

-“Bọn họ nếu đã là thân nhân của nhau thì chuyện nhân duyên cũng rất khó có thể xảy ra” – Thanh Ngưng ngẫm lại cũng thấy đây cũng không phải là một biện pháp tốt.

-“Đúng vậy, cho nên ta cũng không dám lỗ mãng, nên đã tạm hoãn chuyện nhân duyên ấy lại. Khi bọn họ lớn lên thì thay đổi rất nhiều, Tinh Phàm rất ít khi về nhà, suốt ngày chỉ lưu luyến nơi lầu xanh phong nguyệt. Ân Nguyệt mỗi ngày đều chỉ ngồi ở nhà, đêm cũng không ngủ mà mong ngóng hắn trở về.... haiz , cuối cùng đến lúc hắn trở về lại mang theo một nữ tử tên Hương Tuyết...”

-“Chắc chắn là hắn đang trốn tránh tình cảm của chính mình.”

Nguyệt Lão khi nghe những lời ấy, lòng mảy mòng chau lại –“Cũng không đúng a, ta suy nghĩ lại chỉ thấy hắn là loại người bạc tình, liền đem Âu Ân Nguyệt trao cho một nhân duyên khác tốt hơn. Nhưng quả là tạo hóa trêu ngươi, mẫu thân của Hương Tuyết lại chính là người nữ nhân trong sơn động năm ấy.”

-“Sao lại có chuyện như thế?”

-“Không phải là trùng hợp, bởi Hương Tuyết là tỷ tỷ của Âu Ân Nguyệt nên hai người có thần thái khá giống nhau.”

-“Nói vậy cái Tinh Phàm thích chính là thần thái giống nhau đó sao?” – Thanh Ngưng thống khổ nhắm mắt lại..... sao lại có kết cục ai oán đến thế?

-“Đúng vậy! Bi kịch cũng từ đấy mà thành. Cứ nghĩ rằng thân sinh cốt nhục như vậy cũng tốt ai ngờ lại làm cho bọn họ ruột gan như đứt ra từng khúc... Bọn họ vốn chính là trốn tránh tình cảm của nhau, nhưng lại ngẫu nhiên gặp một cơ hội nên cuối cùng mới trở thành sai lầm như thế này....”

-“Cuối cùng thì cũng hiểu, ngài tại sao lại làm như vậy? Nếu ngài cho bọn họ biết thì có lẽ sẽ không xảy ra bi kịch như vậy.” – Thanh Ngưng trầm giọng hỏi.

-“Tiết lộ thiên cơ là vi phạm Thiên luật.” – Nguyệt Lão biện giải.

-“Cho nên ngài vẫn giương mắt lên mà nhìn hai người bọn họ sống nương tựa vào nhau mười mấy năm cuối cùng cũng bị chia rẽ sao.”

-“Ta... Đáng tiếc là ta tính ngộ quá muộn, là ta hại bọn họ.”

-“Ngài sai lầm không chỉ khi bọn họ còn sống mà đến kiếp này bọn họ cũng không thể được ở cạnh nhau. Âu Ân Nguyệt phải nhận mọi điều khi dễ đến nỗi phải tự kết liễu đời mình” – Thanh Ngưng miễn cưỡng đứng dậy nói –“Kiếp sau , e có lẽ nàng chỉ có thể đầu thai thành một con vật nào đó ...”

-Nguyệt Lão cũng run run đứng dậy, quỳ gối trước mặt Thanh Ngưng –“Nếu không phải là do ta phạm sai lầm thì bi kịch này cũng không thể xảy ra... là ta quá hồ đồ.”

Thanh Ngưng nhanh chóng nâng Nguyệt Lão dậy –“Không phải tất cả điều là lỗi lầm của ngài đâu, tình yêu vốn là thứ khó nắm bắt.”

-“Ta nguyện ý nhận trừng phạt.”

-“Nguyệt Lão a, chúng ta đã có giao tình nhiều năm như vậy, ngài còn không hiểu ta sao?” – Thanh Ngưng cúi đầu trầm ngâm nói –“Ngài có muốn tìm sự giúp đỡ không?”

-“Nếu tìm được người thông minh lanh lợi như người giúp đương nhiên là rất tốt.” – Nguyệt Lão cảm kích nắm chặt tay Thanh Ngưng .

-“Được rồi, ngài mau chóng cho ta hỏi một chút vấn đề” – Thanh Ngưng vừa định ra khỏi Hồng Loan Cung liền quay lại hỏi –“Tinh Phàm khi chuyển thế đầu thai tên gọi là gì?”

-“Tần Nghĩ Phàm.”

Tiếng cười lá lướt ngọt ngào mang theo một khúc thanh nhạc vang vọng khắp phố.

Thanh Ngưng đứng trước cửa tửu lâu xa hoa nhất ở thành Lạc Dương, phía trước nạm chữ vàng “Lạc Dương lâu”. Phía trước có một đoàn khất xông tới, hướng hắn cầu xin –“Đại gia xin ngài thương xót đi, nếu không lão bà và con nhỏ của tôi sẽ chết đói.”

-“Cho tôi ăn đi...”

-“Xin thương xót đi.”

Thanh Ngưng đỡ người khát cái đang quỳ lên, nhẹ giọng nói –“Để ta đi vào, các người cứ việc ăn.”

Đáng tiếc đám khát cái còn chưa được vào cửa thì đã bị chặn lại –“Các người từ nơi nào đến! Đi ra ngoài! Cút đi!!”

-“Ta thỉnh bọn họ đến”- Thanh Ngưng lấy bạc ra đưa cho người đó.

-“Chỗ này dù cho có bạc cũng không thể vào.” – Người nọ đem bạc trả lại cho Thanh Ngưng, lạnh nhạt nói –“Vị đại gia này, cho dù người ăn vận cũng không đến nỗi nào nhưng nếu muốn vào Lạc Dương Lâu, người vẫn chưa đủ tư cách đấy.”

-“Ta không có tư cách ?” – Thanh Ngưng sắc mặt trắng bệch.

Thiên thượng nhân gian có nơi nào mà hắn không có tư cách vào?

Cho dù là Kim Loan hay Bảo Điện hắn vẫn tự nhiên ra vào, Ngọc Đế cùng Vương Mẫu Nương Nương cũng chưa từng dùng ngữ khí mãnh liệt như vậy đối với hắn.

-“Đúng, nếu người có thể là quan viên tứ phẩm trở lên hay kẻ có vận lượng và kim thì có thể thưởng thức mỹ vị nơi đây! Đi ra ngoài!” – Kẻ đó vừa nói vừa đá đám đem đám khát cái ra ngoài.

-“Dừng tay !” – Thanh Ngưng giận dữ hét.

Bàn tay đang dụng lực nhưng cuối cùng vẫn là biến mất.

Hắn đến gần đám khát cái, đem ít bạc giao cho bọn họ –“ Các người đi nơi khác ăn đi, nơi này có điềm xấu.”

-“Cảm ơn đại gia ... cảm ơn đại gia.” – Khát cái trước cửa tiếp nhận bạc xong nhanh chóng tản đi.

Thanh Ngưng xoay người, lạnh lùng nói với kẻ đó –“Hành vi của người hôm nay sẽ phải trả giá ở đại giới.”

-“Cứ việc nói đi, coi như người đang hù dọa kẻ khác”

-“Đúng là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng.” – Thanh Ngưng liền quay lại, chớp mắt đã biến vào tử lâu.

-“Ai? “ – Kẻ đó vốn dĩ định đuổi Thanh Ngưng đi, nhưng nghĩ lại hắn có lẽ võ công rất cao, tốt nhất đừng nên gây sự.

-“Quên đi!” – Kẻ đó bịt mũi, phủ phúi tro bụi trên người, tiếp tục làm cái công việc mà người ta gọi là “bưng trà rót nước” trong tử lâu (Mik: =.=) , đến lúc này hắn vẫn không biết Hắc Bạch Vô Thường vẫn đi phía sau hắn, Tàng Vương ở Điện Diêm La đã chuẩn bị cho hắn một vận mệnh vĩnh viễn giống như “chó cậy gần nhà gà cậy gần chuồng.”

Thanh Ngưng chậm rãi đi vào một gian phòng thanh nhã, trong đó chỉ thấy một vị mi thanh mục tú, quần áo hoa lệ cùng một vị nam tử đang ngồi một mình chèn nghe tiểu khúc. Hơn nữa mỗi lần hắn uống hết rượu là có một nam hài mười sáu mười bảy tuổi lập tức rót đầy cho hắn.

-“Công tử vẫn chưa đi sao?” – Thanh Ngưng mỉm cười hỏi.

Người nọ ngẩng đầu liếc qua, nhưng không trả lời, gơ tay phải lên có ý bảo hắn tọa.

-“Thiếu gia ...” –Người tùy tùng lên tiếng muốn nói gì đó nhưng lập tức bị hắn cắt lời.

-“Tiếp tục lấy thêm ít rượu và thức ăn.”

-“Vâng.”

-“Tại hạ vừa mới nghe qua chuyện trước tử lâu, công tử hảo độ lượng.” – Vị công tử kia cười nói.

-“Thật sao? Nói thật ta cũng rất oán hận những người như thế. Bản thân mình cũng xuất thân bần hàn nhưng lại ý thể hiếp người.”

Nếu không phải do hấn tu sinh dưỡng tính đã lâu như vậy nếu không lúc đó đã sớm xuất thủ. Trong mắt hấn, giết người làm ác cũng là bất đắc dĩ nhưng loại xuất thân hèn mọn này lại còn khinh thường những người khổ cực khác hấn tuyệt đối không tha thứ.

-“Nga, Nếu là ta nhất định sẽ hảo hảo giáo huấn hấn.”

-“Ta sẽ...” – Thanh Ngưng bỗng nhiên nhớ ra vội chuyển đề tài –“Người vì sao không hỏi ta đến tìm có việc gì.”

Người nọ rót rượu cho Thanh Ngưng, nói –“Ta không hỏi người cũng sẽ nói.”

-“Ta chỉ là muốn kể cho người nghe một câu chuyện xưa.” – Thanh Ngưng tiếp nhận rượu, một cổ hương vị nồng đậm xông lên mũi làm cho hấn tò mò, nhắm nháp chút rượu, hương vị cay nồng làm hấn cả kinh, buông chén rượu xuống –“Nguyên lai, các nhân văn nhã sĩ lại rất thích nhắm nháp loại hương vị này.”

-“Người không say rượu sao?” – Người nọ kinh ngạc nhìn Thanh Ngưng, hỏi,

-“Đúng vậy, ta chỉ muốn nghe ý kiến của người về chuyện xưa của một đôi huynh muội, không biết người có hứng thú hay không?”

-“Nguyên lai người là người thuyết thư (*kể chuyện), vừa đúng lúc ta nghe xong khúc tiểu này, thỉnh” – Nói xong, người nọ liền lệnh cho cô nương thổi tiểu khúc lui xuống.

-Từng có một cô gái tên là Ân Nguyệt, lúc bảy tuổi thì phụ mẫu yêu thương của nàng bị giết chết, nàng sợ hãi ôm thân thể lạnh như băng của mẫu thân lại, không ngừng khóc hô –“Mẹ mẹ ...”, trong một khắc nàng như bị bóng tối vây hãm. Một vị ca ca hơn nàng hai tuổi vội vã chạy đến gắt gao ôm lấy nàng vào ngực, ôn nhu an ủi nàng –“Nguyệt nhi, đừng sợ, ca ca vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh người.”

Nàng ôm lấy ca ca không ngừng khóc, cho đến lúc thanh âm khàn khàn không thể phát ra tiếng....

Đó là một ngày đen tối, nhưng lại được ca ca nàng ôm lấy, cấp cho nàng toàn bộ hơi ấm của một tiểu nam hài chín tuổi.

Mỗi ngày lúc Âu Ân Nguyệt khóc, ca ca của nàng đều ôm lấy nàng, dần dần đó trở thành chỗ dựa tinh thần cho nàng, hai bàn tay nhỏ bé đem cấp cho nàng một chén cháo hoa, nàng cũng xem đó là mỹ vị ngon nhất trên đời, nàng rời xa sợ hãi, y lại vào ca ca của mình.

Nàng mỗi ngày đều ở bên cạnh hấn lúc hấn luyện công, khi hấn mệt mỏi nàng sẽ pha trà cho hấn, khi hấn đói nàng sẽ nấu cho hấn ăn. Trời đông giá rét, bọn họ sẽ ôm nhau sưởi ấm ... hứa hẹn “vĩnh viễn không chia lìa.”....

Một đêm của mười năm sau, ca ca của nàng cự tuyệt không cùng ngủ cùng nàng, nàng ôm chăn ngáy giấc ngồi trên giường một đêm không ngủ, lại luôn không ngừng hỏi –“Vì cái gì?”

-“Bởi vì vị ca ca đã trưởng thành.” – Vị công tử kia bỗng nói xen vào, trong mắt bỗng lóe lên một tia sâu sắc.

Hấn đã trưởng thành, cũng không hề luyện võ công, không còn bảo muốn báo thù rửa hận nữa, làm người bảo tiêu kiếm tiền tiêu vào nơi phong hoa tuyết nguyệt, rượu ngon gái đẹp. Âu Ân Nguyệt mỗi đêm đều ôm chăn nhưng không thể ngủ, dù có ngủ nhưng cũng bị ác mộng làm cho thức giấc.

-“Người đã trở lại?” – Đêm khuya nàng nghe thấy tiếng mở cửa, lập tức chạy ra đón, giúp hấn cởi quần áo tắm rửa sạch, giúp hấn chầm một ly trà.

-“Cám ơn Nguyệt nhi, nhanh đi ngủ đi, về sau không cần chờ ta.”

-“Ca...”

-“Đi ngủ đi!!!” – Hấn không kiên nhẫn lặp lại lời nói.

Nàng giật mình nhìn biểu tình buồn chán của ca ca, muốn nói nhưng lại thôi, ngoan ngoãn quay trở lại phòng mình.

Nàng ôm chầm khóc suốt một đêm , vẫn không rõ hỏi –“Vì cái gì....”

-“Bởi vì hấn chán ghét hai chữ “ca ca” “ – Người nọ từ từ đáp lại, ánh mắt nhìn về phía xa xôi, như đang ngẫm một điều gì đó.

Thanh Ngưng không để ý hấn , vẫn tiếp tục nói.

Sau đó, ca ca của nàng vẫn rất ít khi về nhà, cho dù có về cũng say như chết.

Có điều mỗi lần nàng nghe thấy tiếng mở cửa đều vội vàng đỡ ca ca vào phòng rồi nấu cho hấn chén cháo, ngồi bên cạnh nhìn hấn ngủ.

Nàng nghĩ cuộc sống như thế cũng làm nàng thỏa mãn rồi nhưng lúc ấy ca ca nàng lại mang về một nữ nhân tên Hương Tuyết.

Hương Tuyết giống như vầng thái dương làm chói mắt người khác, làm cho nàng mỗi lần nhìn thấy Hương Tuyết đều có một cảm giác kì lạ. Nàng không biết bộ dáng trưởng thành của Hương Tuyết sẽ ra sao nhưng đoán chừng hấn là rất đẹp. Bởi vì ca ca nàng luôn dùng ánh mắt tràn ngập yêu thương vuốt ve khuôn mặt của nàng ta, thậm chí vô cùng thân thiết ôm Hương Tuyết.

Từ lúc Hương Tuyết xuất hiện, thế giới đen tối của mười năm về trước lại bao trùm lấy nàng, bất luận dù là ban ngày vẫn như màn đêm thăm thẳm, trong cơn mơ hay lúc tỉnh dậy xung quanh nàng chỉ là máu tươi cùng với thi thể lạnh băng của cha mẹ. Bên cạnh nàng dường như mất đi một sinh mệnh ấm áp, một nam nhân – ca ca – bằng hữu của nàng . Nàng đến bây giờ cũng không biết bộ dáng người nam nhân cũng là ca ca của mình ra sao nữa chỉ biết hấn có một bờ vai rộng lớn.

Vào đêm ca ca nàng thành thân, nàng dựa vào bờ vai rộng lớn ấy không ngừng hỏi – “Vì cái gì”

Vị công tử kia bỗng nhiên đứng dậy, cả giận nói –“Vì cái gì ? Như thế nào lại hỏi vì cái gì nhiều như vậy?”

-“Nàng hỏi là : Vì cái gì Chúng ta lại là huynh muội” – Thanh Ngưng cũng đứng lên vỗ bờ vai hấn nói –“Nếu người đã không muốn nghe....”

-“Khoan đã , về sau như thế nào ?” – Người nọ chậm rãi ngồi lại , ngón tay không tự chủ được mà nắm chặt chén rượu.

-Âu Ẩn Nguyệt gả cho bằng hữu ca ca nàng là Hạo Thiên – thiếu chủ của tiêu cục . Nàng ngày ngày đều phải chịu đau khổ, trời mưa thì phòng ở không được tu bổ rách mướp, khi đông đến thì lạnh run , mỗi ngày chỉ dựa vào cháo hoa cho đỡ đói. Chỉ là , nàng lặng lẽ nhắm mắt từng ngày cho đến ngày giỗ của cha mẹ, bởi vì chỉ có duy nhất ngày hôm ấy nàng mới có thể cùng ca ca đi bái tế phần mộ của cha mẹ.

-“Cha, nương, ta rất tốt. Hạo Thiên đối với ta tốt lắm.” – Mỗi lần đến trước phần mộ của cha mẹ nàng đều nói như thế, sau đó chờ ca ca kể về cuộc sống trong một năm của hấn.

-“Cha , nương ! Ta sẽ báo thù ! Cha mẹ ở dưới suối vàng có thể yên nghỉ Cha , nương. Vì cái gì hai người thật tàn nhẫn, nếu đã cho ta một thê tử tại sao không sớm nói cho ta biết?”

-“Ca?”

-“Nguyệt nhi, có người cần gặp muội.”

-“Ân.” – Nàng cảm thấy ca ca mình có chút quái dị, trong mắt phảng phất tràn ngập sự hối hận.

Không thể tin được hấn đưa nàng về nhà hấn, một nữ tử trung niên xinh đẹp vừa thấy nàng liền gắt gao ôm chặt , nắm tay nàng khóc –“Là nàng , nàng là Hương Ngưng.”

-“Ta gọi là Ẩn Nguyệt” – Nàng nhỏ giọng trả lời.

-“Không phải, con là nữ nhi của ta , nữ nhi mười mấy năm trước bị cướp đi.”

Trước mặt nàng trở nên mơ hồ, thanh âm của người nữ nhân kia cũng dần dần biến mất, nàng cuối cùng cũng tìm thấy ấm áp ... một cánh tay rắn chắc đang gắt gao ôm chặt nàng trong lòng ngực. Trong lúc nàng đang mở mắt ngủ , nàng cảm giác được quần áo của mình bị ai đó giải khai, một đôi tay mềm mại khẽ vuốt ve bờ vai nàng, một giọt nước lạnh lạnh giống như mưa nhẹ rơi trên bờ vai nàng.....

-“Nguyệt nhi ...” – Tiếng ca ca gọi làm nàng thức dậy, vội vàng sửa sang lại quần áo, sợ hãi lôi kéo tay hắn
-“Ca, ta muốn về nhà .”

Hắn gật đầu mang nàng rời đi.

Trên đường không ai nói gì....

Vừa đến trước cửa tiêu cục, Âu Ân Nguyệt nhìn không được kêu lên –“Ca...”

-“Đừng gọi ta là ca ca, những năm này ta hận nhất chính là hai chữ ca ca này. Cả đời ta cũng không muốn nghe đến nó.” – Hắn vừa định rời đi liền bị Ân Nguyệt ôm chặt.

-“Âu Tinh Phàm, cho dù ta không phải muội muội của ngươi nhưng tại sao lại vội vàng rời bỏ ta đi?”

Hắn vẫn không nói gì.

-“Nếu không có vấn đề gì, vậy thì vĩnh viễn đừng gặp mặt.”

-“Hảo” – Ca ca của nàng như vậy liền rời đi, cho dù nàng có gào khóc thế nào hắn cũng không quay đầu.

-“Nếu đã không gặp mặt thì bằng không thấy! Chuyện xưa của ngươi rất hay , cảm ơn ngươi!”

-“Ngươi không muốn biết kết cục như thế nào sao? – Thanh Ngưng nhìn hắn thật lâu.

-“Ta biết, bọn họ không còn gặp lại.”

-“Ngươi hy vọng kết cục như vậy sao ? Đáng tiếc là bọn họ đã gặp lại –Ca ca nàng nói –“ Gông xiềng của luân thường làm cho người ta phải kiềm nén dục vọng của chính mình , mới tạo thành bi kịch của ngày hôm nay. Hiện tại ta không thể tiếp tục phạm sai lầm để bản thân phải hối hận. Nguyệt nhi, đi cùng ta đi , chúng ta sẽ vĩnh viễn không chia lìa.”

-“Ta đều đồng ý với chàng” – Nàng biết rõ nếu trốn theo hắn sẽ phạm phải tội ác nhưng nàng vẫn làm thế.

Đáng tiếc bọn họ rời đi chưa lâu, Hương Tuyết liền treo cổ tự sát, trong bụng đã có bầu ba tháng.

Thanh Ngưng vừa nói xong, người nọ liền ôm ngực, hô hấp có chút khó khăn.

-“Ngươi có khỏe không?”

-“Không có việc gì, chuyện xưa của ngươi làm ta nhất thời phấn khích. Ta chưa từng nghe qua câu chuyện nào như thế.”

-“Chỉ là chuyện xưa thôi ngươi không cần để trong lòng.”

9. Chương 08

Chương 8: Nghiệt Duyên

Trên đường nhìn thấy người khác bị lừa gạt sớm đã quen mắt lắm rồi. Nên bây giờ cho dù mọi người có nhìn thấy một đứa bé bị đánh thì họ vẫn thờ ơ. Quả thật cho dù có người bất bình nhưng cũng không dám xen vào việc người khác. Vị này là con của Quận Vương – Thừa công tử có tiếng bá đạo khắp vùng, lần trước có một thiếu niên hăng hái làm việc nghĩa đã sớm bị hắn đánh chết.

Nhưng may ra thế giới này vẫn còn nhiều người thấy việc bất bình mà ra tay tương trợ. Một nam tử mi thanh mục tú, quần áo hoa lệ, nhanh chóng lệnh cho hạ nhân ngăn cản –“Hắn rốt cuộc là làm sai cái gì mà ngươi đánh hắn như vậy?”

-“Uy! Thật là ngươi không sợ chết sao?” – Thừa công tử khinh thường cười lạnh.

-“Thầy tướng số nói ta có thể sống đến tám mươi tuổi”

-“Người dám . Đánh hấn cho ta!” – Hấn bình thường ý thế hiếp người , năng lực lớn nhất chỉ có thể nói ra những lời vô sỉ.

Đây là kết quả vẫn thường thấy, một đám người xông lên nhưng chỉ trong chốc lát đều bị đánh hạ, mà vị công tử ương ngạnh kia cũng đang nằm trên mặt đất, chỉ vào người đánh hấn một lúc sau cũng không nói lên lời.

Vị công tử gặp chuyện bất bình kia cũng rất hiểu lý lẽ , cất cao giọng nói –“Tại hạ họ Tần....”

Một hạ nhân nhanh chóng chạy đến nắm tay áo của vị công tử ấy, nói nhỏ -“Công tử, lần trước ngài đã thương vị Lưu công tử kia, lão gia đã phạt ngài ba ngày không ăn cơm, tốt hơn hết lần này chúng ta đừng gây thêm chuyện nữa.” – Thật ra hấn cũng lo lắng cho bản thân mình vì lần trước hấn cũng bị lão gia phạt đánh hai mươi đại bản.

-“Đúng vậy, người không nói ta cũng quên.” – Vị công tử họ Tần bình tĩnh nói , vội vàng rời khỏi đám người.

Lại Bộ Thượng Thư – Tần Phác Nguyên thông thả bước vào phòng nhìn Tần Nghĩa Phàm đang cúi đầu, giận dữ hét –“Không phải ta đã nói với người, không nên gây chuyện thị phi. Người xem coi , thế mà lại đem con của Thừa quận vương đánh thành như vậy. Rốt cuộc là người để mặt mũi ta ở đâu?”

-“Con hấn ý thế hiếp người, ta thấy hấn không có mặt gặp ngài mới đúng” – Tần Nghĩa Phàm nhỏ giọng nói thầm.

-“Người còn dám nói sao, ba ngày không được ăn cơm!” – Tần Phác Nguyên tức giận nói tiếp –“Cho người đọc nhiều như vậy mà người không nghe, khoa thi đối đáp lần trước người một chữ cũng không trả lời , làm cho ta mất mặt vì người. Lần sau không được đã thương người khác , chuyên tâm đọc sách cho ta. Nếu cuộc khảo thí lần sau không tiến bộ, người đừng ra ngoài nói là người mang họ Tần.” – Tần Phác Nguyên là Lại Bộ Thượng Thư nên cũng rất hy vọng con mình có thể đi trên con đường làm quan.

Đáng tiếc Tần Nghĩa Phàm lại chỉ say mê võ công, muốn rong ruổi trên sa trường, bình định chiến loạn, làm cho dân chúng không phải chịu cảnh nước mất nhà tan , lưu lạc khắp nơi.

Tạo hóa trêu người lại làm cho hấn sinh ra trong gia đình gọi là chỉ cần ngoan ngoãn cầm Sứ Ký hay Hán Thư mà đọc.

Tần Nghĩa Phàm từ nhỏ đã bắt đầu luyện công nên đương nhiên nội lực cũng không kém, nhưng nếu ba ngày mà vẫn không uống giọt nước nào .Nếu là người thường đã sớm không thể chịu được rồi.

Gương mặt kiêu mị mang vẻ hoảng hốt nhìn hấn từ bên ngoài cửa. Ánh dương quang rọi vào làm hấn chói mắt. Đôi mắt đầy ẩn tình ấy dưới ánh mặt trời lại càng thêm động lòng người giống như một vị tiên tử đang khiêu vũ dưới nắng vậy.

Ý thức hấn dần trở nên mơ hồ rồi bất tỉnh nhân sự.

Lúc tỉnh lại thì đã thấy bản thân đang nằm trên giường, bên tai vang lên tiếng thở dài cùng với than khóc.

-“Con nó có làm gì không tốt, luận về tướng mạo, luận tài trí hay nhân phẩm thì ông cũng không nên oán hận nó như vậy, ông ép nó như thế mới cam lòng sao? Nếu ông thật sự không thích đứa con này , tôi mang nó về nhà mẹ đẻ là được, cũng không cần mọi ngày phải nhìn sắc mặt của ông nữa.”

-“Phu nhân a, bà làm sao lại nói vậy? Nó là đứa con duy nhất của ta, ta làm sao lại không đau xót cho nó?” – Tần Phác Nguyên tràn ngập sự áy náy cùng hối hận.

Tần Nghĩa Phàm thủy chung vẫn không mở mắt, phụ thân cũng rất yêu thương hấn, hấn làm sao lại không biết. Bất quá , nghe mẫu thân hấn vì hấn mà oán trách sao , hấn tốt hơn hết nên để cho mẫu thân có cơ hội a.

-“Đau? Ông xem xem, đến bây giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh, ông như thế nào lại làm như thế? Còn gạt ta nói là nó cùng bằng hữu đi du ngoạn Tây Hồ. Ông!!! Ông rõ ràng là muốn mẫu tử chúng tôi chết hết mà .” –Tần phu nhân cũng là người xuất thân con nhà quan lại, vốn không phải là người không nói đạo lý, bất quá nữ tử cũng đều do sủng quá mà kiêu.

-“Phu nhân , ta biết sai rồi” – Tần Nghĩa Phàm thật sự không thể tưởng tượng người phụ thân nghiêm túc thế lại tự nhận mình sai, thật đúng là không thể lường hết được.

-“Nương, ta không sao.” – Hấn suy yếu ngồi dậy.

-“Người cũng thật là, lại đi nghe lời cái ông già bảo thủ này, lần sau nếu ông ấy có phạt người, nương cũng sẽ không làm cơm cho ông ta ăn.” – Tần phu nhân vừa thấy con tỉnh thì cơn giận cũng dịu đi phân nửa, nhanh chóng phân phó cho hạ nhân.

-“Người nhanh mang tổ yến ta vừa nấu đến đây.”

Tần Nghĩa Phàm vừa mới uống xong chén tổ yến đã thấy tinh thần tốt hơn nhiều. Trong đầu lại xuất hiện bóng hình xinh đẹp ấy, kỹ thuật nhảy như vậy, nhẹ nhàng mà phiêu dật, giống như những hạt bụi nhỏ thanh khiết , chỉ e có tiên nữ mới có khí chất như vậy.

Hấn như thế nào lại mơ thấy một người nữ tử động lòng như vậy, chẳng lẽ do ban ngày suy nghĩ nhiều quá nên đêm thành mộng sao?

Nhưng mỗi ngày bên cạnh hấn đều Khổng Mạnh, Tư Mã Thiên a , mà bọn họ thì có gì mà đẹp???

-“Thiếu gia, ngài đang suy nghĩ cái gì mà bản thân như vậy? Cười đến nổi ruồi cũng đậu vào được.” – Tùy tùng Tiểu Lục kinh ngạc nhìn Tần Nghĩa Phàm.

-“Tiên nữ a!”

-“Tiên nữ? Thiếu gia, ngài bệnh chưa khỏi sao?” – Tiểu Lục có chút lo lắng hỏi.

-“Đúng vậy, người nói có thể có một tiên nữ hạ phàm cùng ta soạn thành một đoạn “tiên phàm tuyệt luyện” hay không?”

-“Sẽ không.”- Tiểu Lục phá vỡ ảo tưởng của hấn.

-“Cũng đúng, nếu không phải là mộng thì sẽ không hảo huyền như vậy, nếu thế gian thật sự có một nữ tử thoát tục như thế , ta nhất định phải thú nàng làm vợ, cùng nàng sinh sống!” – Nam tử mười tám tuổi đương nhiên đối với chuyện tình cảm như vậy sẽ tràn ngập hy vọng.

-“Thiếu gia, ngày mai chính là ngày đại thọ của lão gia, ngài đã chuẩn bị lễ vật chưa?”

-“A? Người sao lại không nói sớm?” – Hấn lập tức nhanh chóng thu thập đồ cùng ra ngoài với Tiểu Lục.

Nguyệt Nhân Nhân si ngốc nhìn theo bóng dáng của hấn, trong lòng cảm thấy mất mát không thể nói lên lời.

Nàng biết nàng cùng Tần Nghĩa Phàm không thể nào đến với nhau được nhưng trong lúc đó nàng đã không thể kiềm chế được bản thân mà đã bị hấn hấp dẫn.

Ngày đó nàng được vào phủ Thượng Thư cùng với một ít vũ kỹ để luyện vũ đạo. Bất ngờ nhìn thấy một thân ảnh đang quỳ ở Đường Trung đọc sách, nàng không biết hấn là ai, cũng không biết vì sao hấn phải vất vả vậy, nàng lại càng khó hiểu vì sao từ lúc ấy cho đến giờ hấn cũng không ăn bất cứ cái gì, hơn nữa sắc mặt càng lúc càng tái nhợt.

Thấy hấn không chịu đựng được nữa thì ngất xỉu , nàng liều lĩnh chạy vào , hô to –“Cứu mạng!”.

Sau đó nàng mới biết, thì ra hấn là con trai độc nhất của Thượng Thư đại nhân.

Một khúc nhạc chấm dứt, Nguyệt Nhân Nhân tao nhã cúi mình hành lễ, lui xuống. Đang chuẩn bị quay về thì một thân ảnh chắn ngang cửa làm cho nàng bất ngờ ... là hấn ? Là người nam nhân mà nàng nghĩ về sau sẽ không bao giờ gặp lại nữa, nhưng giờ đây lại mang theo nét cười trào phúng nhìn nàng.

-“Nguyên lai là danh kĩ của Nguyên Tiêu Các, Nguyệt Nhân Nhân sao? Thật sự là nghe danh không bằng gặp mặt!”-Đúng là làm cho thiên hạ chê cười, nữ tử như tiên từng làm cho hấn mộng tưởng lại thật sự tồn tại thế nhưng nàng ta lại xuất thân từ một nơi nhơ nhuốc.

“Danh kỹ” – Hai chữ này thập phần chói tai, Nguyệt Nhân Nhân cảm thấy lòng mình chợt trầm xuống.

-“Vâng, Tần công tử có gì chỉ giáo?” – Nàng tao nhã đứng dậy hành lễ. Không hổ danh là hoa khôi, dù trong lòng có bao nhiêu đau buồn nhưng khuôn mặt vẫn là nụ cười quyến rũ.

-“Không có gì, ta chỉ cảm thấy nàng khiêu vũ thật sự là mê người, làm ta rất khó quên.” – Hắn đến gần nàng, nhìn thấy khuôn mặt nàng rõ ràng hơn. Làn da trắng nõn vô cùng mịn màng, đôi mắt trong suốt dường như ngân ngấn nước lại càng diễm lệ, quyến rũ hơn, hai gò má nàng đỏ ửng càng khiến người ta bị dụ hoặc.

Trong tưởng tượng của hắn lại hoàn toàn khác hẳn. Nàng không phải là cái dạng này, nàng nên ôn nhu uyển chuyển hàm xúc làm người khác động lòng, giống như một hạt bụi thanh khiết giữa phàm trần này... chứ không phải tràn ngập dụ hoặc như thế.

Nam nhân nhìn Nguyệt Nhân Nhân như vậy rất nhiều, Tần Nghĩ Phàm cũng dùng ánh mắt đầy nhục dục nhìn nàng làm tim nàng như bị dao cắt vào. Nhưng nàng có thể oán được ai? Ai lại làm cho nàng xuất thân từ nơi như vậy?

-“Đa tạ công tử đã khích lệ.” - Ảo tưởng không thực tế của nàng đã hoàn toàn bị phá hủy.

Tần Nghĩ Phàm bắt lấy tai nàng, dùng một chút lực làm nàng ngã vào lòng hắn.

-“Không!” – Nàng vẫn nghĩ hắn xuất thân từ nhà quan lại, sống an nhàn sung sướng nên cũng sẽ không có nhiều khí lực, xem ra nàng thật sự lầm rồi.

-“Như thế nào? Nàng nghĩ rằng ta không thể trả tiền cho nàng nổi hay sao?” – Hắn đùa cợt cười, khuôn mặt tuấn lãng với nụ cười phóng đảng như vậy càng khiến người ta bị mê hoặc.

Nguyệt Nhân Nhân phải mất một lúc lâu mới có thể trấn tĩnh lại. Vì sao lại khiến cho nàng gặp hắn. Gặp nhau như vậy chỉ khiến cho nàng cảm thấy bản thân càng hèn mọn hơn mà thôi.

-“Nếu ngài có thể, ba ngày sau mang theo ngân phiếu đến Nguyên Tiêu Các, ta sẽ chính là của ngài” – Nàng cười quyến rũ trả lời.

Tần Nghĩ Phàm tránh né bàn tay ấy, có chút mê hoặc cùng khinh bỉ nhìn nàng.

Nguyệt Nhân Nhân nhìn ánh mắt hắn... nàng đã cố ý đem những lời này nói ra. Nếu đã không thể cùng nhau thì cần gì phải để hắn lưu lại những gì tốt đẹp.

Sở hữu vũ kỹ tuyệt đỉnh cùng với thái độ đối với khách nên Nguyệt Nhân Nhân luôn làm mọi người khách càng thêm sảo nảo. Ở nàng có cái gì đó khiến cho người ta cảm thấy chua xót nhưng cũng có chỗ làm cho người ta phải mê muội. Cho nên nàng đứng đầu bảng trong danh sách những người đẹp nhất ở Nguyên Tiêu Các, trở thành nữ nhân mà nam nhân có vọng tưởng muốn chinh phục nhất.

Nguyệt Nhân Nhân một thân tiên hồng sắc vũ (vận một chiếc áo màu hồng đẹp như tiên) xuất hiện trên khán đài, mọi tiếng tranh cãi trong thoáng chốc đã lặng ngắt như tờ.

Trong tiếng nhạc, điệu nhảy của nàng thể hiện ra Nàng đối với số mệnh cảm thấy rất tuyệt vọng, đối với thế gian là oán hận và cuối cùng là đối với một người nam nhân lại mang đầy tâm sự. Đây là điệu múa cuối cùng của cuộc đời nàng, cũng là vũ điệu độc nhất vô nhị của thế gian.

Sau khi điệu nhạc này kết thúc thì nàng cũng không lưu luyến cuộc đời này nữa.

Trong ống tay áo của nàng đã giấu sẵn một cây chủy thủ, đến động tác cuối cùng nàng sẽ đâm vào ngực của chính mình ... đó cũng là nơi mà Tần Nghĩ Phàm đã gieo hy vọng cho nàng.

Nàng nhất định phải chết, điều nàng hy vọng duy nhất chính là có thể gặp hắn trong chốc lát.

-“Ta ra một ngàn lượng” – Mọi người bắt đầu ra giá.

-“Hai ngàn hai!”

-“Năm ngàn lượng!”

-“Tám ngàn lượng!”

-“Một vạn lượng!” –Một thương nhân giàu có hô to

-“Một vạn một ngàn lượng” – Lần đầu Nguyệt Nhân Nhân mới biến bản thân mình lại cao giá như vậy.

-“Một vạn ba ngàn lượng!”

-“Hai vạn lượng!” – Tần Nghĩa Phàm, đổi lại cái giá mà một gã béo vừa đưa ra –“Luu bá bá thật có nhã hứng a!”

Nam nhân kia nhìn thấy Tần Nghĩa Phàm có chút do dự, chuẩn bị ra giá cao hơn nhưng cuối cùng vẫn là bỏ cuộc. Hắn chỉ là Lại Bộ Thị Lang tuy rằng Nguyệt Nhân Nhân là người hắn mơ ước đã lâu nhưng không thể vì một nữ nhân mà tự hủy đi tương lai.

-“Tần công tử thì ra lại có loại ham mê này sao? Ta tốt hơn nên bỏ những thứ yêu thích này.”

-“Hai vạn lượng , thành giao!”

Tú bà cười nhỉnh nói –“Vị công tử này thật sự đáng vẻ quả là phi phàm ,Nhân Nhân của chúng ta đúng là có phúc phần.” – Nhìn Tần Nghĩa Phàm không để ý đến, Tú bà liền phân phó cho gã sai vặt bên cạnh –“Ai nha, còn thất thần làm gì? Không mau đưa Nhân Nhân về phòng chuẩn bị.”

-“Vâng, vâng!” – Gã sai vặt lập tức đưa Nguyệt Nhân Nhân đang đứng ngây ngốc trên khán đài xuống.

Ánh sáng của nến hiu hắt trong phòng, làn gió nhẹ mông lung nhẹ nhàng thổi quá, Tú bà đã sớm chuẩn bị cho nàng một bộ váy mỏng khiến cho nàng càng lúc càng bất an hơn.

Nàng vẫn nghĩ là hắn sẽ không đến cho dù nàng có vụng trộm trông ngóng hắn có thể đến. Ảo tưởng có thể sử dụng thân thể sạch sẽ của mình mà hầu hạ người trong đêm cuối cùng này....

Nàng không cần người có diện mạo đẹp, chỉ cầu cho ngày cuối cùng của cuộc đời nàng có thể cùng một nam nhân âu yếm... say sưa triền miên.

Không thể tưởng tượng được hắn thật sự đến đây.

Tần Nghĩa Phàm dừng chân, hắn thật sự rất muốn tiêu sái bước vào. Nhưng lúc nghĩ đến thời điểm trong gang tấc là có nàng , hắn bắt đầu bối rối. Hai vạn lượng bạc trắng, hoặc là nói hắn phải ở trong thư phòng cả đời để đổi lấy một đêm của nữ tử, như vậy đáng giá sao?

Lúc trước hắn đã từng nói với chính mình: Đoạn nhân duyên này ... người nữ nhân mà hắn yêu này ... tốt hơn hết là hắn nên quên đi

Nhưng hôm nay hắn thật sự không thể quên được nàng, đó là nữ tử trước kia từng làm cho hắn mê mang sao?Hắn bắt đầu có chút mê hoặc.

Cũng không nên đứng như vậy cho đến hừng đông, như vậy sẽ làm cho người khác tò mò , ít nhất hắn cũng nên vào ngồi.

Hắn vốn dĩ không biết, kể từ khi hắn đi vào không phải chỉ là một gian phòng mà là một đoạn số mệnh khác đã được an bài vì hắn.

Nguyệt Nhân Nhân thấy hắn tiến vào làm nàng bối rối đứng dậy.Nghĩ tới bản thân mình áo lụa mỏng quá mức làm nàng có chút thẹn thùng muốn che dấu. Mà Tần Nghĩa Phàm đang ngồi trước bàn rượu nhìn biểu lộ bất an của Nguyệt Nhân Nhân.

Tình thế khó xử khiến nàng khẽ cắn môi, hắn tiến lại gần nàng....

Hắn không nói nhìn nàng im lặng cõi bỏ thất lưng cùng chiếc trường bào màu lam nhạt của hắn

-“Mỗi một người nam nhân nàng đều làm như vậy sao?” – Tần Nghĩa Phàm nhìn động tác hèn mọn của nàng.

Nàng khiếp sợ ngẩng đầu, vốn định nói –“Không phải” – Nhưng lời nói ra cuối cùng lại là

-“Đúng vậy” – Như vậy lại càng không thể chạm đến tâm của một người nam nhân sao?

Tần Nghĩa Phàm trong lòng bộc phát một cảm xúc phức tạp, có phần nộ, có ghen tỵ và cũng có.... Thất vọng.

Nếu nàng chỉ xem hắn là một người nam nhân thì hắn cũng sẽ chỉ xem nàng là một nữ nhân.....

Thanh Ngưng đứng trong Hồng Loan Điện, nhìn xung quanh ...

Nguyệt Lão mặt mày vẫn cau có như trước –“ Tần Nghĩa Phàm thiên tư thông minh, rất có chí khí. Tuy xuất thân trong gia đình giàu sang đẳng hoàng, cũng có chút tự phụ, tiêu tiền như nước nhưng cũng không nên có vận mạng như vậy. Nhân duyên như vậy đối với hắn rất không công bằng sao?”

-“Thực xin lỗi người, Tần Nghĩa Phàm, Ta Thanh Ngưng này nợ người, một ngày nào đó nhất định sẽ trả lại.” – Thanh Ngưng đến bên Dao Trì vuốt ve thanh bảo kiếm phủ đầy bụi ấy, nói –“ Người đã tẩy sạch bạo khí, cũng nên quay lại nhân gian thôi. Ta ban tên cho người là Thanh Phong, hi vọng người có thể hộ trợ cho Tần Nghĩa Phàm, bảo hộ hắn, giúp hắn thoát khỏi tai ương và bình an!” – Nói xong đem bảo kiếm quảng xuống hạ thế.

Sáng sớm một hương vị huyết tinh nồng đậm làm cho Tần Nghĩa Phàm bừng tỉnh, hắn mở mắt kinh ngạc nhìn vào vũng máu trên người Nguyệt Nhân Nhân.

-“Nhân Nhân!” – Hắn nhanh chóng nâng Nguyệt Nhân Nhân dậy, giữ lấy vết thương của nàng, giúp nàng cầm máu.

-“Vì cái gì mà chết lại khó khăn như vậy?” – Khí lực của nàng rất nhỏ ... Hay là do một đao của nàng vẫn chưa đủ kiên quyết ?

-“Nàng đã làm nên tội gì ?” – Hắn không thể nhận ra đây chính là Nhân Nhân – người mà đêm qua hắn đã trăm thuận muốn lấy lòng nàng mà giờ đây hơi thở chỉ còn rất mong manh. Một nữ tử mà hắn đang ôm ấp đây đã làm cho hắn nảy sinh hết tất cả tư vị trong lòng.

-“Tần công tử, Nhân Nhân chỉ là một kĩ nữ. Nhân Nhân được ngài yêu thì cuộc đời này cũng không có gì tiếc nuối.” – Cho dù sau này không thể trên một viết tên là Tần phu nhân nhưng ít ra cũng từng là vợ chồng, chỉ như vậy thôi nàng cũng thỏa mãn rồi.

-“Người đâu, mau thỉnh đại phu!” – Cuộc đời trong mười tám năm nay của hắn đây là lần suy nhất hắn cùng một nữ nhân quần quýt say mê, lúc này hắn cũng cảm nhận được : Cái gì mà thể nhân gọi là cười một lần thì khuyên thành, cười thêm lần nữa thì khuyên quốc....

-“Nguyệt Nhân Nhân chỉ hy vọng đoạn duyên phận không phải thuộc loại sẽ làm ngài cảm thấy hạnh phúc.” – Y Vân nhìn hờn phách Nhân Nhân không rời thân thể mới an tâm rời đi. Nàng đương nhiên không biết vì nàng muốn Nguyệt Nhân Nhân hạnh phúc mà trên Thiên Giới cũng có người vì nàng mà sắp đặt hết mọi chuyện.

-“Nàng vẫn còn sinh mệnh, có được một người nam tử trên thế gian si mê như vậy, có thể tận hưởng được vị ngọt của nhân sinh.”

-“Thật sự sao? Trời cao rốt cuộc cũng chiếu cố đến người đáng thương.”

-“Không phải là trời cao chiếu cố nàng ấy, mà là có người chiếu cố đến nàng ấy.” – Kim Thiện Tử biết Thanh Ngưng vì muốn che dấu tội lỗi cho Y Vân đã đi đến Diêm La Điện. Mệnh Cung rồi lại đến Hồng Loan Cung.

-“Tình yêu đến tận cùng là có cảm giác như thế nào ?” – Y Vân đã quen cùng Kim Thiện Tử tàng hình mà nói chuyện.

-“Ha ha, vấn đề này người không nên hỏi một phật tử tu thân dưỡng tính a.”

-“Tôn giả , người dùng một tâm bình thản chứng kiến thế gian có lẽ mới là tình yêu chân chính.”

Kim Thiện Tử có chút dăm chiêu gạt đầu –“Nga , nếu như vậy trong mắt ta hẳn là mọi thứ đều phải trả giá, cho dù là toàn tâm yêu một người cũng thế.”

10. Chương 09

Chương 9: Nhân Duyên

Nguyệt Nhân Nhân vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Tần Nghĩa Phàm đang ngồi bên cạnh nàng, sắc mặt vô cùng lo lắng.

-“Tần công tử?”

-“Nàng bị thương không nhẹ, nên nghỉ ngơi nhiều vào.” – Tần Nghĩa Phàm thấy nàng tỉnh thì cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tú bà nghe xong lời này, liền gắt gỏng nói –“Tĩnh dưỡng? Người không biết có bao nhiêu người đang chờ bên ngoài sao?”

Tần Nghĩa Phàm cứng họng. Chẳng lẽ đọc vạn cuốn sách nhưng lại cùng một tú bà cãi nhau sao.

Nguyệt Nhân Nhân yếu ớt miễn cưỡng cố gắng ngồi dậy, đau đớn nói –“Mụ mụ, nữ nhi đã sớm có ý định muốn chết .. nhưng rõ ràng ... một đao cũng xuống hạ không nổi..... hiện giờ không dám phiền lụy đến uy tín của các đại nhân bên ngoài.”

-“Sao lại nói như vậy, hảo hảo nghỉ ngơi, ta sẽ bảo các đại nhân đó chờ đến khi nào người tĩnh dưỡng tốt”
–Nhất thời sắc mặt tú bà trầm xuống. Nếu Nhân Nhân không tĩnh dưỡng tốt thì coi như cái cây hái ra tiền của bà ta cũng không còn . Tú bà hừ lạnh một tiếng, xoay người bước ra ngoài.

-“Đã làm Tần công tử chê cười!” – Nguyệt Nhân Nhân chưa xót cúi đầu. Kết cục vẫn là .. nàng còn sống.

-“Nhân Nhân, nàng đừng nghĩ đến chuyện điên rồ nữa” – Hắc rốt cuộc cũng hiểu vì sao Nguyệt Nhân Nhân lại chọn con đường tự sát này... bởi vì số mệnh của nàng lại buộc nàng phải trở thành người để kẻ khác chê cười, trêu ghẹo , thật đáng thương –“Ta nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp giúp nàng chuộc thân, nàng chờ ta.”

Lúc thiếp không cần thì chàng lại đến, lúc thiếp cần chàng thì chàng lại rời xa

Nguyệt Nhân Nhân ngày ngày đều nhìn dòng người qua lại trên đường. Chàng nói chàng sẽ đến, nhưng từ lúc ấy cho đến giờ chàng vẫn không xuất hiện.

Các tỷ muội đều nói, nam nhân đều là những kẻ bạc tình. Nàng không tin, tuy những người nam tử đến Nguyên Tiêu Các này đều như thế nhưng nàng tin trên đời này vẫn còn người nam tử chí tình chí nghĩa.

Tú bà đầu cửa bước vào –“Nhân Nhân, thân thể người cũng khôi phục khá tốt rồi, ta nghĩ người nên bắt đầu tiếp khách đi.”

-“Mụ mụ, người đánh chết con thì tốt hơn.” – Nguyệt Nhân Nhân lười biếng nói.

-“Người vẫn còn nghĩ đến người công tử kia sao? Mụ mụ ta đã gặp qua nhiều người nam nhân như thế rồi. Công tử của thế gia nào cũng nhớ mỗi tình phong lưu một đêm này sao, người thật nghĩ hẳn sẽ nâng kiệu hoa đến cưới hỏi người đàn ông hoàng sao? Hừ, cho dù hẳn thêm nhỏ dãi sắc đẹp của người. Nhưng chỉ sợ người trong nhà cũng sẽ đánh gãy chân hẳn để hẳn không bước đến đây.”

Tuy Tú bà cũng chỉ là một người ham danh lợi nhưng nói chung cũng không uống phí công sức nhiều năm lẫn lộn giữa cuộc sống này. Chính xác là giờ khắc này, Tần Nghĩa Phàm xác thực đang bị đánh đến mình mấy đầu toàn thương tích, muốn đứng cũng đứng không vững nữa. (Mik =.=)

Ngày hôm ấy, Tần Nghĩa Phàm vừa mới mở cửa bước vào đã nhìn thấy Tần Thượng Thư tức giận đến cực điểm, bên cạnh còn có mười tên gia đình đang đứng phía sau.

–“Người đâu!!! Dem tên nghịch tử này đánh cho ta.” – Tần Thượng Thư rống giận. Mười tên gia đình đang run run nhìn nhau, lẳng lẽ lắc đầu khiến cho Tần Thượng Thư tức giận đến mức sùi bọt mép, đoạt lấy một cây gậy gộc... không chút lưu tình mạnh mẽ đánh Tần Nghĩa Phàm

–“Lão gia , dừng...” – Tần phu nhân đứng ra bắt lấy chiếc gậy trong tay hắn.

–“Nó hôm nay gây ra những chuyện này, còn không phải là do bà nuông chiều nó quá mức hay sao? Hôm nay tôi phải dạy dỗ nó một trận! .Nếu không, không biết mai sau nó lại gây ra họa gì.” –Tần Thượng Thư nhìn cây gậy gộc trong tay, sau đó hướng gia nhân quát lớn –“Người đâu! Mang gia pháp ra đây”.

Không bao lâu, hai tên hạ nhân mang đến một cây trượng bằng thạch, cao hai thước. Đây chính là hình trượng được truyền lại trong Tần gia, có ý muốn đem để răn dạy con cháu, nhưng chẳng lẽ lại dùng nó để đánh người sao??? Chỉ sợ nếu mạnh quá thì sẽ đi đời nhà ma.

Tần Nghĩa Phàm vừa nhìn thấy cây thạch trượng, sắc mặt liền biến sắc, không nói gì chỉ nhắm mắt lại, những chuyện hắn đã quyết , trước giờ chưa từng hối hận hay phải cầu xin tha thứ.

Trượng thứ nhất đánh vào người hắn, hắn liền khụy xuống đất, có điều vẫn ra sức nuốt hết máu tươi trong miệng, cứng rắn để không bị ngã....

–“Dừng.” – Bệnh cũ của Tần phu nhân lại tái phát khiến bà ấy hôn mê bất tỉnh.

–“Nương!” – Tần Nghĩa Phàm muốn chạy đến đỡ Tần phu nhân, nhưng vừa vươn tay ra , mắt hắn liền tối sầm lại.

Vừa tỉnh lại, hắn liền hét lớn –“Tiểu lục, nương của ta thế nào rồi?”

–“Phu nhân đã tỉnh!”

Tần Nghĩa Phàm lập tức đứng dậy, nhưng bởi vì ngực đau nhức nên khiến hắn ngã xuống. Phụ thân lần này đúng là ra tay không nhẹ, nếu không phải hắn từ nhỏ đã luyện võ , chỉ e là cầm chắc cái chết trong tay.

–“Thiếu gia, đại phu nói ngài bị thương nội tạng, không nên đứng dậy.” – Tiểu Lục cuống quýt nâng hắn dậy.

–“Như vậy sao được? Mau giúp ta thay đồ, rửa mặt một chút, ta muốn đi thăm nương.”

Tần Nghĩa Phàm được một gã sai vặt đỡ đến phòng của Tần phu nhân, vừa vào hắn liền quỳ xuống khóc rống nói

–“Nương, con biết sai rồi, xin người tha cho hài nhi bất hiếu!”

–“Phàm nhi, mau đứng lên, đến cho nương xem thân thể ngươi thế nào, có tốt không? “ – Tần phu nhân nhìn thấy con tiểu tụy cũng không kiềm lòng được mà rơi lệ

–“Nương, con không có việc gì, chỉ là bị thương ngoài da thôi. Con trẻ người non dạ đã làm nương lo lắng.” – Tần Nghĩa Phàm không ngừng dập đầu. Tần phu nhân thân thể vốn đã không tốt, mỗi lần té xỉu đều có khả năng vĩnh viễn không thể tỉnh lại được.

–“Phàm nhi, lần này ngươi cũng thật sự là hơi quá đáng. Trước kia cho dù ngươi ở bên ngoài đánh người, nương cũng biết là do ngươi nhất thời nóng giận. Nhưng lần này ngươi lại dùng ba năm bổng lộc của phụ thân để đi thanh lâu mua vui sao? Phàm nhi, nghe lời nương, từ nay cố gắng đọc sách, đừng làm cho vi nương lo lắng nữa.”

–“Vâng, con ghi nhớ lời nương dạy.”

Tần Phác Nguyên ở phía sau không nói lời nào, hướng gã sai vặt mà phân phó –“Nhanh giúp Thiếu gia trở về nghỉ ngơi.” – Tuy nói hần là một phụ thân rất nghiêm , nhưng khi đem con mình đánh đến xuất huyết nội tạng thì hần cũng đau đớn vạn phần.

Đêm khuya, Tần Phác Nguyên đi vào phòng con, nhìn sắc mặt trắng bệch không còn chút máu của Tần Nghĩa Phàm hần cũng rất áy náy –“Cha lần này xuống tay cũng hơi nặng. Nhưng là người... người thật là làm ta thất vọng quá ...

Con người mà không phong lưu thì cũng uổng phí mất thời niên thiếu– Điều này cha cũng biết. Dù cho đi những nơi phong nguyệt ấy, cha cũng không trách người, nhưng người sao có thể vì một nữ tử mà trộm bổng của triều đình sao? May mắn là Vương bá bá đã nhanh chóng nhắc nhở , cha kịp thời bù vào chỗ thiếu hụt ấy, nếu không làm sao bây giờ người vẫn còn nằm đây?”

-“Cha, con không hiểu chuyện, đã khiến cha lo lắng.”

-“Bệnh tình của mẹ người, người không phải là không biết. Nếu thật sự không thể tỉnh lại được thì đến lúc đó người hối hận cũng đã muộn a.”

-“Con hiểu được, con cũng không dám nữa.”

-“Người biết vậy là tốt rồi, hảo hảo nghỉ dưỡng a.”

-“Cha, con còn có một yêu cầu quá đáng, cầu cha nhất định phải đáp ứng con” –Tần Nghĩa Phàm quỳ xuống trước mặt Tần Phác Nguyên.

-“Người nói đi.”

-“Nhân Nhân là một cô gái tốt, chỉ là do hồng nhan bạc mệnh mà lưu lạc phong trần, con muốn chuộc thân giúp nàng.”

Tần Phác Nguyên tức giận đến phát run, giơ tay lên định xuất quyền, một hồi sau cũng buông –“Người như thế nào còn không biết hối cải?”

-“Con biết yêu cầu này là quá đáng...Cha , ngài đáp ứng thỉnh cầu này của con đi, về sau con nhất định sẽ chuyên tâm đọc sách, không bao giờ gây chuyện thị phi nữa.”

-“Không được, nếu vì người mà chuộc thân cho nữ tử kia, Tần gia há chẳng phải là đem làm trò cười cho thiên hạ sao.”

-“Cha!” – Tần Phác Nguyên không để ý đến lời cầu xin, giận dữ rời đi.

Đảo mắt nhìn, bây giờ cũng là giữa đêm khuya rồi, Tần Nghĩa phàm miễn cưỡng bước vài bước, hướng Tiểu Lục phân phó –“Nhanh chuẩn bị kiệu, ta muốn ra ngoài.”

-“Thiếu gia, ngài thương thể như vậy còn muốn đi đâu?”

-“Chuẩn bị kiệu, ta muốn đến Nguyên Tiêu Các.” – Thân thể hần đã nhiều ngày không thể động dậy được nhưng hần vẫn rất lo cho thương thể của Nguyệt Nhân Nhân

-“Nguyên Tiêu Các?Nga, Thiếu gia, chẳng lẽ ngài muốn đến gặp Nhân Nhân cô nương kia sao? Vậy ngài đừng nên đi.”

-“Vì cái gì?”

-“Kì thật là lần trước ngài phái ta đến đó, Nhân Nhân cô nương đã sắp bị một phú thương đến từ phía Bắc mua về làm tiểu thiếp.”

-“Vậy sao lúc đó người lại nói với ta là nàng vẫn tốt ?”

-“Ta chỉ sợ thương tích của ngài, lo lắng ngài không chịu nổi kích thích. Hơn nữa cũng có người vì cô nương ấy mà chuộc thân, không phải tốt lắm sao?Cũng không cần ngài phải vì nàng mà chịu khổ.” – Tiểu Lục từ nhỏ đã hầu hạ hần, nên hần rất tin tưởng.

-“Lúc nàng đi nàng có nói gì không? Nhưng là nàng bị buộc bắt đắc dĩ phải đi hay sao?” – Tần Nghĩa Phàm lo lắng hỏi.

-“Không có, lúc nàng rời đi rất vui vẻ. Một nơi như vậy nếu thoát khỏi nó đương nhiên là rất tốt.”

-“Tốt lắm” – Tần Nghĩa Phàm ngồi xuống –“Nhanh như vậy đã rời đi, ngay cả một câu cũng không nói với ta sao?”

Từ đó về sau, mỗi ngày hắn chỉ chuyên tâm đọc sách, khổ luyện võ công. Không còn lòng bông hay gây chuyện thị phi như lúc còn trẻ nữa.

-“Phàm nhi, hôm nay ta thấy Vương tiểu thư đến, vị tiểu thư này cũng rất đoan trang hiền thực.” – Một bữa tối, Tần phu nhân đột nhiên nói.

-“Nương, thân thể nương không tốt, nương không cần lo lắng đến việc này. Khi nào thân thể nương tốt hơn thì có thể nói sau.”

-“Người đã hai mươi rồi, còn không nhanh.”

-“Con đang chuẩn bị thi văn đáp, cưới vợ sẽ ảnh hưởng đến con. Nương, con thấy nhất định là người cảm thấy buồn, vài ngày nữa con bồi người ra ngoài dạo một chút...”-Tần Nghĩa Phàm cười nói.

-“Ăn cơm xong đến thư phòng gặp ta.” – Tần Phác Nguyên vẻ mặt nghiêm túc cắt ngang lời hắn.

-“Vẫn là không quên được nữ nhân kia sao?” – Tần Nghĩa Phàm vừa đến thư phòng, liền bị hỏi làm cho hắn sửng sốt cả người

-“Không phải, chỉ là quen biết vài ngày thì làm gì có thể có cảm tình sâu nặng.”- Tần Nghĩa Phàm ngữ khí bình tĩnh. Hắn cũng không hiểu nàng, càng chưa thể nói đến cái gì là khắc cốt ghi tâm, Nguyệt Nhân Nhân bất quá cũng chỉ là đôi khi vô tình ngủ mơ nên nhớ lại thôi.

-“Vậy tại sao lâu như vậy, đối với nữ nhân người vẫn không thêm liếc mắt một cái?” – Nếu con hắn có biểu hiện thống khổ trên mặt, hắn cũng không lo lắng như vậy. Bởi nếu bình thường không thấy miệng vết thương lòng, lâu ngày sẽ càng thêm thối rửa.

-“Chính là con chỉ cảm thấy không có nữ nhân nào có thể tin tưởng, không có nữ nhân nào có thể làm cho con rung động.”

-“Nay chiến loạn bốn phía, trong triều không có đủ lương tướng, ngày mai cha sẽ tiến cử người mang binh xuất chinh, người thấy thế nào?” – Tâm tư của con mình bậc làm cha sao lại không hiểu chứ.

-“Đa tạ phụ thân đã thành toàn” – Hắn tạ ơn nói. Trong mắt hắn mà nói, chiến trường mới chính là nơi thể hiện nhiệt huyết của nam nhân.

-“Phàm nhi, vì phụ thật sự hi vọng người có thể vì bệnh tình của mẫu thân mà phải tự bảo vệ lấy chính mình.”

-“Cha yên tâm, con nhất định sống sót trở về.”

Rời thư phòng, Tần Nghĩa Phàm thở dài. Nguyệt Nhân Nhân chỉ xuất hiện trong cuộc đời hắn có vài ngày nhưng lại khiến cho hắn cảm thấy như rất lâu rồi. Nếu nói là không có cảm giác gì thì điều đó không khả năng. Chính xác là đã từng động tình nhưng tình cảm đó cũng theo nàng mà rời đi.

Chiến tranh thật tàn khốc nhưng cũng thật bi thảm. Tần Nghĩa Phàm cho dù võ công cao đến đâu nhưng cũng không thể xoay chuyển được số mệnh.

Nước mất nhà tan, nhưng người thì có thể không chết. Tần Nghĩa Phàm sớm quay lại thành Lạc Dương – lúc này cũng là cảnh còn người mất. Thượng Thư phủ một thời xa hoa giờ phút này cũng chỉ còn giấy niêm phong ngoài cửa như ngăn cách sự đời, nhìn xuyên qua bức tường cao nhất, cơ hồ cũng có thể nhìn thấy khăn tang cùng đèn lồng trắng tan tóe.

-“Cha, nương. Con đã về muộn.” – Hắn lệ rơi dài, quỳ sụp trước cửa.

-“Thiếu gia, ngài đã trở lại.” – Tiểu Lục vẫn đợi hần trong này mấy tháng qua. Quốc gia diệt vong, lão gia cùng phu nhân tự sát trong này, hạ nhân trong phủ đều chạy trốn chết, chỉ có hần vẫn còn ở đây chờ thiếu gia về.

-“Tiểu Lục...”

-“Thiếu gia, lão gia còn có một phong thư gửi cho ngài.”

Tần Nghĩa Phàm kích động mở bức thư, nét chữ của phu thân hần vẫn còn hần rõ trên tờ giấy.

-“Phàm Nhi:

Ngày con từ biệt Lạc Dương, ta cũng không nghĩ đó là lúc cuối cùng có thể nhìn thấy con

Vi phụ vẫn còn một điều canh cánh trong lòng, khẩn cầu con tha thứ cho ta.

Một năm trước, vì không muốn nữ tử phong trần kia làm hại một đời của con, vi phụ đã âm thầm giúp nàng chuộc thân, lệnh cho nàng vĩnh viễn không được gặp con. Lúc ấy, nàng quỳ trước phụ thân mà mỉm cười, chỉ nói một câu –“Ta Nguyệt Nhân Nhân, mặc dù không được bước chân vào cửa Tần gia, nhưng vĩnh viễn là thê tử của Tần Nghĩa Phàm.”

Lời nói này đến bây giờ vẫn còn vang vọng bên tai phụ thân....

Nay nước mất nhà tan, phụ thân hối hận thì cũng đã muộn.

Nếu hai con hữu duyên có thể gặp lại nhau, xin con hãy nói với nàng – Vi phụ chấp nhận nàng là con dâu Phụ tuyệt bút”

-“Người rất thích dệt vải sao?” – Y Vân khó hiểu nhìn Nguyệt Nhân Nhân đang chú tâm dệt vải. Cùng làm một chuyện, nhưng tại sao biểu tình của Nguyệt Nhân Nhân và nàng lại khác nhau.

-“Thích” – Nụ cười của Nguyệt Nhân Nhân vẫn quyến rũ động lòng người như trước.

-“Người không nhớ hần sao?”

-“Nhớ!”

-“Người vì cái gì lại phải đau khổ như vậy?”

-“Vì cái gì mà đau khổ, ta cũng không thể hiểu hết được.” – Nơi này mọi người đều kêu nàng là Tần phu nhân, nàng còn cảm thấy điều gì là chưa đủ?

-“Hần đã quay lại Lạc Dương, đang đứng trước Nguyệt Lâu.”

-“Chàng khỏe chứ?” – Nguyệt Nhân Nhân như ngừng thở mà chờ đợi đáp án.

-“Không tốt, hai bàn tay trắng,” – Y Vân dừng một chút, nói tiếp –“hần đang tìm người.”

Nguyệt Nhân Nhân nhanh chóng đứng dậy, vội vàng thu thập hành trang, đập đầu nói với Y Vân

-“Y Vân cô nương, cảm ơn cô đã chiếu cố ta, cũng cảm ơn cô đã nói cho ta tin tức của chàng. Ta cả đời đều cảm kích cô nương.”

-“Người muốn đi tìm hần”

-“Đúng vậy, chàng không phải chỉ có hai bàn tay trắng, chàng còn có ta.”

-“Hần về sau chỉ có thể xem bốn bề là nhà.”

-“Ta cũng nguyện cùng chàng mà phiêu bạt.” – Nguyệt Nhân Nhân cười, chỉ cần có thể ở bên cạnh người mình yêu, cho dù là ở đâu cũng đều được cả.

Nguyệt Nhân Nhân chạy đến Nguyên Tiêu Lâu giờ chỉ còn lại đồng cỏ nát, vật mất nhưng người ở lại, vẫn là phòng của nàng....

Tần Nghĩa Phàm một mình đứng bên cửa sổ, nhìn vào dòng người, tựa như nàng nằm đó chờ hắn vậy. Thời gian một năm tuy ngắn ngủi nhưng hắn cũng thay đổi rất nhiều, bình tĩnh nhưng đau thương hơn.

-“Chàng đến rồi sao?” – Nguyệt Nhân Nhân mỉm cười hỏi.

-“Ta đã đáp ứng tìm nàng, chỉ là chậm một chút” – Tần Nghĩa Phàm đến gần nàng, vuốt ve gương mặt của nàng. Thì ra , tâm của hắn vẫn chưa chết mà chỉ là nó vẫn luôn luôn chờ đợi một người nữ nhân.

-“Bất luận là bao lâu, thiếp cũng chờ chàng.” – Nguyệt Nhân Nhân cười tươi , hai mắt cũng nhoe lệ vì vui sướng.

Hai người yên lặng nhìn nhau, đều đồng thanh nói –“Chàng/ nàng vẫn sống tốt chứ?”

Tần Nghĩa Phàm gắt gao ôm chặt nàng trong lòng –“Sau này chúng ta sẽ vĩnh viễn không xa rời.”

Đối với một người nam nhân mà nói, không có gì cảm động bằng khi hắn chỉ có hai bàn tay trắng nhưng vẫn còn một người nữ nhân mãi mãi ở bên cạnh hắn, đến chết không rời.

11. Chương 10

Chương 10 : Tuyệt Tình

Vô tri vô giác hắn lại đến Chúc Nữ Cung, đây là nơi ở trước của một tiên nữ đã xúc phạm Thiên luật nên nơi này đã bị cấm. Sau đó, Vương Mẫu cũng niệm tình chuyện đã qua vì thế Chúc Nữ Cung lại một lần được sử dụng, trở thành nơi dặt vải của các tiên nữ. Thanh Ngưng nhìn những bức tường màu sắc sắc sỡ, một loại tình cảm phiền muộn lại bắt đầu nảy sinh trong lòng hắn.

Vào lúc này, bóng hình xinh đẹp mà mấy tháng nay hắn vẫn không được nhìn thấy đang chậm rãi đi đến.

-“Mới từ trần gian trở về sao?” – Thanh Ngưng chặn nàng lại. Trong đầu hắn đang không ngừng nói với chính mình : Nếu đã không thể tránh khỏi thì nên đối mặt lần cuối cùng đi.

-“Vâng.” – Y Vân che dấu trả lời.

-“Nàng cũng biết là nơi này cũng từng có một tiên tử vì như vậy nên bị trừng phạt đúng không?”

-“Đương nhiên ta biết, những chuyện của ngày trước ta đều nhớ rất rõ...” – Thanh âm lãnh đạm của Y Vân vừa vang lên đã im bật, nàng khiếp sợ, đến khi trấn tĩnh lại thì đã nhận ra cả người mình đều đang bị Thanh Ngưng gắt gao ôm chặt lấy.

Một lần chân chính ôm này, cho dù là ngắn ngủi nhưng đối với Thanh Ngưng cũng là quá đủ rồi.

Thân thể nàng mềm mại, ấm áp mang theo hương thơm . Trái tim nàng đập cùng một nhịp với hắn làm hắn cảm thấy rung động. Hô hấp hỗn loạn của nàng trong lòng hắn khiến cho hắn lần đầu tiên bị mê hoặc trong suốt ngàn năm qua.

-“Không!” – Y Vân giãy dụa thoát khỏi hai cánh tay của Thanh Ngưng, vừa xấu hổ vừa giận dữ nói –“Ngài là thần, lại là Đông Phương Tinh mà nhiều người ngưỡng mộ, ngài không thể làm như vậy.”

-“Kim Thiện Tử cũng là Phật, ta không thể hắn lại có thể sao?” – Thanh Ngưng ngữ khí bình tĩnh lạ lùng, bởi vì đây là hắn muốn làm, đã không còn cách nào cứu vãn được nữa rồi (Mik: ca ca ghen rùi *chặc chặc*)

-“Đây là chuyện của ta, không liên quan tới ngài.”

-“Nói như vậy, nàng thật sự yêu hắn sao?”

-“Đúng!”

-“Nàng vẫn thần nhiên như vậy. Vĩnh viễn đều đối xử với ta tàn nhẫn như vậy.” – Thanh Ngưng nở nụ cười, vẫn là nụ cười ngàn năm không đổi của hắn ... đầy đau đớn .. cùng bị thương.

-“Đây là điều ngài không thể cưỡng cầu được.” – Y Vân rời xoay người, rời khỏi Chúc Nữ Cung.

Không biết vì cái gì tuy rằng Chúc Nữ Cung đã bị bỏ lệnh cấm từ lâu nhưng nàng lại cảm thấy nơi đây vẫn giống như một cái nhà giam Giam giữ tình yêu vậy.

-“Bất luận thế nào ta cũng hy vọng nàng có thể chăm sóc tốt cho chính mình, cho dù ta không thể cho nàng được hạnh phúc, nhưng ta hy vọng nàng có thể có được hạnh phúc.”

Thanh Ngưng không biết nàng có nghe được hay không, điều này không quan trọng. quan trọng chính là cuối cùng hẳn cũng chọn lựa buông tha. Hẳn sẽ không nhìn nàng cũng Kim Thiện Tử gặp gỡ nữa, không chờ Y Vân ở nơi đây nữa, hẳn chọn cách im lặng .. vì nàng mà si ngốc ngàn năm

Thanh Ngưng thận trọng cầm quân cờ trong tay lựa chọn một vị trí tối ưu nhất để đặt nó, bởi vì quân cờ này chính là còn chốt để xoay chuyển bàn thua trước mắt

-“Hảo kì, kì nghệ như thế mới giống người, Thanh Ngưng.” – Thái Bạch Tinh kinh hỉ nhìn chăm chăm vào quân cờ. nét mặt tràn ngập niềm phấn khích.

-“Đáng tiếc, chỉ là do thiếu phương pháp.” – Thanh Ngưng lắc đầu thở dài.

Chẳng bao lâu sau, hẳn có thể dễ dàng khiến cho Thái Bạch Tinh vắt hết óc suy nghĩ đến cuối cùng đành phải nhận thua.

-“Không được, đánh thêm ván nữa.” – Bọn họ chỉ cần vẫn là thần tiên, có thời gian vô tận, thắng bại đều không quan trọng.

Thanh Ngưng cầm quân cờ, nhìn bàn cờ suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng buông tay nói –“Ta nhận thua, như thế nào cũng đều là cố gắng dấy dựa thôi.”

-“Hảo hảo, người rốt cuộc cũng nghĩ thông suốt rồi.” – Thái Bạch Tinh cười khiến nếp nhăn đều tụ lại một chỗ.

-“Đúng vậy, đã nghĩ thông suốt, nếu đã giải không được chi bằng sớm nhận thua thì tốt hơn. Có điều, ta cũng khá mệt rồi, hôm nay dừng ở đây đi.” – Thanh Ngưng đứng lên, sửa sang lại quần áo, ngược nhìn Thái Bạch Tinh một chút.

-“Ha ha , mệt sao? Người lại biết mệt sao?”

-“Đúng, là mệt mỏi.” – Thanh Ngưng thản nhiên đáp lại, hẳn nhìn đài hoa sen đang tỏa hương nhện không được hỏi –“Sau cơn mưa tại sao hoa lại mềm mại như thế?”

-“Nhìn mềm mại nhưng không có nghĩa là không từng trải qua mưa gió” – Thái Bạch Tinh đáp, cảnh vật ở đây đều là tùy thời, làm sao mà chú ý được có phải thật hay không thật. Nhưng Thanh Ngưng lại bắt đầu chú ý đến phong cảnh làm cho hẳn không thể tưởng tượng nổi.

-“Có một số chuyện thật sự không thể nhìn thấu hết” – Thanh Ngưng hướng ánh mắt về mầm sen vừa mới nở, ở giữa đài sen sương mù mờ mờ lung lung. Nghìn năm qua hẳn đều đây là những điều trống rỗng, hôm nay mới làm cho hẳn lần đầu tiên chú ý (Mik: vì hôm nay là ngày đầu tiên ca ca thất tình =.=)

-“Đúng vậy, xinh đẹp mà giả dối còn hơn tàn khốc mà chân thật.” – Thái Bạch Tinh sâu xa nói.

-“Người nói đúng, đến hôm nay ta mới hiểu được là ngài nói đúng.” – Thanh Ngưng vừa cười vừa đi về phía hành lang dài, ngón tay nhẹ nhàng vuốt về đóa hoa đỏ tươi, thấp giọng thì thầm nói –“Nghìn năm qua ta theo đuổi một thứ chân thật, thì ra nó cũng không tồn tại, cho dù là tồn tại cũng chỉ là những phong cảnh hư ảo.”

-“Người rốt cuộc đã nghĩ thông suốt?”

-“Nghĩ thông suốt...”

-“Ngài nhất định phải đi sao?” – Y Vân đứng trên đỉnh núi, thản nhiên hỏi Kim Thiện Tử đang trầm mặc đứng bên cạnh.

-“Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục?”

-“Hữu dụng sao? Cho dù ngài vào địa ngục cũng không chắc có thể cứu hết được thế nhân.”

Bỗng một tiếng kêu xa xôi vọng đến tai nàng

-“Y Vân.....”

-“Ta muốn đi tìm một người bạn hữu” – Nàng nói với Kim Thiện Tử. Bên cạnh đã lâu, bọn họ giờ xa cách như vậy..... không còn giống như lúc đầu.

-“Ta sẽ đi cùng người.”

Xuân đi ,thu lại đến. Dưới chân đỉnh Hoa Sơn vẫn còn mãi cảnh sắc hoàng kim ấy. Ngoại trừ Cây Hoa Cúc bốn mùa độc nhất ấy, bây giờ đã trở nên tan tác thê lương.

-“Trà nhi, người làm sao vậy?” – Y Vân tìm thấy nàng trong một cái sơn động. Hơi thở của nàng ấy lúc này chỉ yếu ớt, thân hình cũng lập lờ.

-“Ta bị trọng thương, sẽ hồn phi phách tán” – Nàng nắm chặt tay Y Vân, như nắm chặt hy vọng cuối cùng trong cuộc đời.

-“Ta sẽ giúp người bảo vệ nguyên thần.”

-“Vô ích...” –Kim Thiện Tử bình tĩnh nói.

-“Không cần ngài nói cho ta cái gì là số kiếp, nói cái gì cũng không thể thoát khỏi số trời.” – Y Vân thống khổ hô to –“ Nàng tại sao lại không thể luân hồi phạm nhân, nàng đã là tinh linh tu luyện ngàn năm, luôn luôn làm việc thiện tích đức, rốt cuộc là nàng ấy đã làm sai cái gì.”

-“Không vứt bỏ được dục niệm của người sẽ luân hồi, không vứt bỏ được dục niệm tinh linh chính là yêu.”

-“Ta không muốn nghe như lời vô nghĩa đó, ta chỉ muốn cứu nàng.”

-“Nàng thương thể quá nặng, chân thân đã không thể bảo vệ được nguyên thần.”

-“Thân thể kia đâu?”

-“Người cũng thấy đấy, thân thể của nàng ta đã sớm chết từ lâu rồi.”

-“Không” – Y Vân nắm chặt đôi tay lúc ẩn lúc hiện của Trà nhi, muốn đem công lực truyền cho nàng ấy, giúp nàng ấy giữ lại linh hồn sắp thoát khỏi vỏ.

-“Vô ích.” – Trà nhi lắc đầu miễn cưỡng nói –“Ta gọi người tới chỉ là hy vọng người có thể thay ta chiếu cố hẩn.”

-“Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?”

-“Hẩn bị người khác giết, ta chỉ muốn cứu hẩn, làm cho hồn phách của hẩn không bị Hắc Bạch Vô Thường mang đi, nhưng là...”

-“Hắc Bạch Vô Thường đã thương người.”

-“Là Tàng Vương, có điều.. ta cũng cướp hồn phách của hẩn từ Địa phủ về... Hẩn không có việc gì.”

-“Người điên rồi?” – Khó trách Kim Thiện Tử nói đây là số kiếp của nàng, dám đi đại náo Địa phủ, ai có thể cứu mạng nàng.

-“Ta cũng không nghĩ đến chuyện sẽ như vậy, ta không nghĩ đến sẽ can thiệp chuyện sinh tử của hẩn , nhưng lúc sắp chết hẩn đã nói chuyện cùng ta ... Người biết không ? Lúc hấp hối không còn sức nhưng hẩn nhìn thấy ta đang ẩn thân, hẩn nói : Hẩn yêu ta, luôn chờ ta.... Ta không muốn tiếc nuối mà rời hẩn giống ba mươi năm trước.... Y Vân, đối với hẩn mà nói còn có kiếp sau, nhưng với ta mà nói chính là đã chấm dứt..”

-“Trà nhi, đó là lúc hẩn ý thức mơ hồ mà hồ ngôn loạn ngữ.”

-“Không phải, hấn yêu ta, hấn luôn luôn chờ ta, bên người của hấn vẫn không có nữ nhân.”

Y Vân thấy nàng vì quá mức kích động mà run run, không nhẫn tâm làm nàng ấy bị tổn thương. Có lẽ ở thời điểm tuyệt vọng này, nàng ấy cần thêm chút kiên trì, cũng rất cần người khác cho nàng dũng khí để bảo vệ sự kiên trì cố chấp ấy.

-“Đúng vậy, hấn yêu người.”

Trà Nhi cười gật đầu, lại nắm chặt tay Y Vân mà nói –“Về sau ta không thể bảo hộ hấn được rồi, người giúp ta chiếu cố hấn a.”

-“Kim Thiện Tử, ngài tu vi cao, nhất định có thể cứu mạng nàng ấy, đúng không?”

-“Đây là số mệnh của nàng ta.”

-“Số mệnh? Nguyên lai ngài cũng giống với thần tiên trên thiên giới đều lãnh khốc vô tình, có được pháp lực cao thâm nhưng lại không cứu người, còn nói cái gì là “trên trời có đức hiếu sinh?”

-“Ta thực sự không có năng lực cứu nàng ta.”

-“Ta không tin, không có khả năng.”

Trà Nhi kéo tay Y Vân đang gần như mất lý trí nói –“Đừng như vậy, ta biết thương thể của chính mình, cho dù là Ngọc Hoàng Đại Đế cũng không thể cứu được ta.”

-“Kim Thiện Tử, một chút phương pháp cũng không có sao? Ta cầu ngài, cứu nàng ấy đi.” – Y Vân vẫn không từ bỏ.

-“Biện pháp không phải là không có, nhưng chỉ e là người không trả giá nổi ở đại giới.”

-“Biện pháp gì?”

-“Người có thể cứu nàng chỉ có thể là Thanh Ngưng.”

-“Chàng?”

-“Người nguyện ý đi cầu hấn sao?”

Y Vân nhìn thân thể Trà Nhi đã gần như trong suốt, không chút do dự bay đến Thiên Cung.

Đứng trước cửa, nàng nhìn thấy Thanh Ngưng đang đánh cờ với Thái Bạch Tinh, vôi vàng kêu lên –“Tinh Quân!”

Thanh Ngưng nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn thấy nàng khiến hấn có chút chần chừ nhưng vẫn đứng dậy đi về phía nàng.

-“Chuyện gì?”

Nàng quỳ gối xuống đất, nhìn Thanh Ngưng mà cầu xin –“Tinh Quân, ngài tới cứu Trà Nhi đi, nếu không nàng sẽ hồn phi phách tán.”

Thanh Ngưng nhắm mắt lại, một lúc lâu mới mở mắt ra nhìn nàng.

-“Nàng ta đối với người rất quan trọng sao?”

-“Vâng.” – Nàng không rõ vì sao hấn lại hỏi nàng như vậy, nhưng xem ra hấn khá chân chờ.

-“Vậy được rồi.”

Thanh Ngưng quay đầu nói với Thái Bạch Tinh, Thái Bạch Tinh cũng gật gật đầu, sau đó hấn cùng nàng đi xuống trần gian.

-“Ván cờ này người vốn có thể thắng. Người chỉ là không thể đem ưu thế biến thành thắng thế.” – Thái Bạch Tinh cất bàn cờ đi về hướng Kim Loan Điện.

Đi vào sơn động, Thanh Ngưng liền nói với Kim Thiện Tử –“Giúp ta bảo vệ cửa hang, đừng để cho thần linh biết mà phát sinh thêm chuyện.”

Kim Thiện Tử gật đầu, Thanh Ngưng tiếp tục quay sang nói với Y Vân –“Đi tìm một xác chết của nữ nhân chưa quá một canh giờ.”

-“Xác chết nữ nhân sao?”

-“Đúng, ta muốn Tá Thi Hoàn Hồn” (Mik: chắc mọi người cũng khá quen với từ này phải hok ==)

-“Cái gì? Đó không phải là yêu thuật sao? Như thế là đi ngược với ý trời, cho dù có thể sống lâu vài năm nhưng cuối cùng vẫn là phải xuống địa ngục” – Y Vân cả kinh nói.

-“Nếu ý trời muốn nàng ta hồn phi phách tán thì nàng có bằng lòng thuận theo ý trời hay không?”

-“Ta.... Nhưng nghịch thiên sẽ bị trừng phạt.”

-“Nàng có đi hay không? Nếu không sẽ không kịp.”

Y Vân do dự, Thanh Ngưng nhanh chóng nâng Trà nhi dậy, vận công đem hồn phách của nàng trong thân thể lấy ra, không ché trên tay hấn.

-“Nếu không đi ta cũng không thể giữ được nguyên thần của nàng ta.”

Hồn đã ra khỏi vỏ, nếu không thể tìm được thân thể sẽ tiêu tán trong không khí. Nàng không dám nghĩ đến kết quả liền cấp tốc xuyên qua không gian phạm trần, tìm được một nữ tử vừa chết vì trúng độc.

Thanh Ngưng đem linh hồn bỏ vào thi thể, cho nàng ấy ăn một viên Định Hồn Đan, Trà Nhi dần dần cũng tỉnh lại.

-“Tu hành của ngươi đã bị phế đi” – Thanh Ngưng đỡ nàng ta dậy , nói

-“Ta sẽ trở thành một phạm nhân đúng không?”

-“Ta sẽ đi Diêm La Điện sửa lại sổ sinh tử, danh sách phạm nhân sẽ thêm tên ngươi, từ nay ngươi có thể rơi vào luân hồi... Ta nghĩ làm phạm nhân đối với ngươi cũng là một chuyện tốt.”

-“Có thể làm phạm nhân là tâm nguyện lớn nhất của ta, đa tạ Tinh Quân đã thành toàn” – Nghe được lời Thanh Ngưng nói, Trà Nhi cảm động đến rơi nước mắt, quỳ xuống cúi đầu trước mặt Thanh Ngưng.

-“Kí ức mấy trăm năm này đối với ngươi cũng không phải là chuyện tốt.”

-“Ngài có thể lưu lại hấn trong kí ức của ta không? Ta sợ ta sẽ không thể tìm thấy hấn.”

-“Hảo. Độc tính trong cơ thể của ngươi vẫn chưa hết. Nghỉ ngơi một chút , sau đó nhanh chóng tìm hấn để hấn giúp ngươi giải độc.”

-“Đa tạ Thanh Ngưng đã thành toàn.”

-“Hy vọng ngươi nhớ rõ. Hấn không có kí ức của kiếp trước, cũng không còn khát vọng hay một lòng say mê với ngươi, ngươi cũng nên cho hấn chút thời gian. Ngươi căn bản cũng là một yêu tinh còn hấn chỉ là phạm nhân, đừng có quá hà khắc.”

-“Ta hiểu được.”

-“Ngươi thật sự hiểu thì tốt quá.”

Thanh Ngưng miễn cưỡng đứng lên nói với Y Vân cùng Kim Thiện tử –“Hy vọng nàng ấy không phải là vết xe đổ của các ngươi.”

Y Vân si ngốc nhìn hấn rời đi, tức giận nói –“Ngài vì cái gì lại lừa gạt ta.”

-“Ta không có.”

-“Ngài chưa từng nói nếu làm vậy , chàng sẽ vì ta mà bị phạt.”

-“Ta chỉ biết, người có thể xuống phạm trần, có năng lực và liều lĩnh nhất chỉ có Thanh Ngưng.”

-“Một nữ nhân vô tình vô nghĩa lại đáng giá để người vì nàng mà chống lại ý trời sao.” – Lần này Thái Bạch Tinh không phải đến để chơi cờ. Hắn vừa đến Tuế Tinh Cung liền hỏi.

-“Nàng đối nói Kim Thiện Tử lại có hữu tình, đối với một cây Bông Cúc Thụ lại có nghĩ, chỉ có ta là người duy nhất nàng không thêm để ý thôi.” – Thanh Ngưng nhẹ nhàng trả lời.

-“Người đã dùng yêu thuật, còn bóp méo sinh tử, nếu bị phát hiện sẽ bị giáng xuống trần làm phàm nhân.”

-“Người cũng biết, ta luôn luôn vì nàng mà có thể làm tất cả.”

-“Người tương tư lâu như vậy, ta cũng biết. Người thiện lương, lại rất dễ mềm lòng nhưng ít ra cũng phải có chừng mực chứ. Hôm nay ... chính là đại nghịch bất đạo đó, người có biết không ?!” – Thái Bạch Tinh nhìn Thanh Ngưng vẫn lơ đãng, hạ giọng nói –“Người nên hỏi bản thân người, làm như vậy có phải vì nàng hay không?”

-“Rất hiểu, hảo ý của người ta cũng hiểu.”

-“Nếu thực sự người cảm kích thì sẽ không cùng nàng dây dưa như vậy. Người đã từng nói nàng không có linh hồn. Vậy thì tại sao người lại còn muốn vì nàng mà không tiếc thứ gì?”

-“Rất hiểu, mấy ngàn năm qua, ta uống danh xưng là thần mà thiên hạ thương sinh cũng không cứu được. Hôm nay nếu cả một yêu tinh quá yêu người mà ta cũng không giúp được thì ta còn thể diện gì trên thế gian?”

-“Thanh Ngưng...”

-“Không cần gì hơn, ta đối với tình yêu đã sớm không còn ảo tưởng, đối với nàng cũng là cầu mà không thể được. Ta chỉ là một lần nữa muốn làm theo ý muốn của nàng thôi.”

-“Ta nghĩ rằng người đã thông suốt rồi chứ.”

-“Lúc đầu ta đã từng nghĩ, nếu như nàng có thể nói với ta một câu, cười với ta một cái, cho dù vậy ta có thể trao đổi hết tất cả mọi thứ. Hiện tại ta đã suy nghĩ thông suốt, cho dù ta trong mắt nàng cũng vĩnh viễn không tồn tại nhưng chỉ cần nàng sống mà không có gì tiếc nuối thì ta nguyện ý dùng mọi thứ để trao đổi.”

-“Ta xem ra là người điên rồi.”

-“Người tới mắng ta sao? Xem ra lúc gặp Vương Mẫu Nương Nương người cũng bị mắng không ít.”

-“Nương Nương nói niệm tình người vì cứu người nên tha cho người lúc này.”

Kim Thiện Tử rơi vào vòng luân hồi trở thành một phàm nhân.

Từ ngày Kim Thiện Tử rời đi, chỉ còn lại mình Y Vân cô độc trên đỉnh Hoa Sơn. Nhìn mây trắng dưới chân ngàn năm không thay đổi nhưng lòng nàng nhu tro tàn vậy.

Thanh âm thanh thúy của Thổ Ngọc vang lên bên tai nàng –“Người biết không? Thiên đình đã phái thiên binh thiên tướng đến bắt người rồi đấy.”

-“Người cho rằng ta đang trốn sao?” – Y Vân vẫn không quay đầu, một giọt huyết cùng lệ nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất.

-“Bọn họ nói người cùng Kim Thiện Tử có tư tình, nay Kim Thiện Tử đã chuyển thế, người chỉ cần không thừa nhận, bọn họ cũng không có biện pháp, dù sao các người cũng chưa từng có cử chỉ thái quá đúng không?”

-“Cám ơn người, ở Thiên Đình quen biết được người là may mắn nhất của ta.” – Y Vân chân thành nhìn thổ ngọc.

-“Người có biết là ai tố cáo người không?”

-“Là Thái Bạch Tinh đúng không?”

-“Người vì sao lại biết”- Nàng vì sao lại không biết chứ ?

-“Thỏ Ngọc, người đưa giùm ta vật này được không?”

-“Người nói đi! Chỉ cần có thể làm được, ta điều làm hết sức.”-Thỏ Ngọc tuy quen biết với Y Vân không lâu nhưng cũng rất có cảm tình.

Bằng hữu – chính là tử ngữ của thế gian... Nhưng cho dù là thần tiên thì cũng sẽ có được tình cảm.

-“Ta biết Quảng Hằng Cung rất lạnh phải không!”

Thỏ Ngọc yên lặng gật đầu. Nàng cũng biết rằng chuyện xưa của Hậu Nghệ và Hằng Nga chính là lời cảnh báo lớn nhất của tiên giới.

Chỉ tiếc, hôm nay Y Vân mới nhận ra cảnh báo ấy thì cũng đã quá muộn ...

Quảng Hằng cung trong tưởng tượng của Y Vân và cảnh thật đều hoàn toàn giống nhau, ngàn năm băng tuyết bao phủ trước cửa cung điện.

Cung điện bằng ngọc băng , cũng chính là tâm đã hóa đá của Hằng Nga

Bên trong cung điện vẫn chỉ là một mảng tuyết trắng như cũ, Hằng Nga như nghe thấy thanh âm, nhưng lại không quay đầu, vẫn tiếp tục nhìn xuống thế gian.

-“Tiểu Tiên bá kiến Hằng Nga tiên tử.”

-“Người tìm ta có chuyện gì sao?” – Thanh âm của Hằng Nga cũng lạnh như băng làm cho người ta cảm giác được trái tim băng giá của nàng.

-“Tiên tử đang nhìn gì thế? Là nhìn Hậu Nghệ sao?”

Hằng Nga nghe đến hai chữ Hậu Nghệ thì hơi run run, nhưng vẫn nhìn thế gian như trước

-“Tiên tử có hối hận không?”

-“Hối hận? Nếu hối hận có hữu dụng thì ta không phải chỉ có thể từ xa ngắm nhìn chàng.” – Năm đó nàng vì thành tiên mà bỏ lại trượng phu để vào nơi này, nhưng thời điểm đó nàng cũng biết được Hậu Nghệ chính là người duy nhất có thể cho nàng hạnh phúc.

Nàng không thể bù đắp lại lỗi lầm của chính mình, chỉ có thể hằng ngày nhìn Hậu Nghệ luân hồi chuyển thế, nhìn hắn đem lòng yêu nữ nhân khác, lòng nàng lạnh như băng vậy.

Y Vân muốn hỏi nàng ấy vĩnh viễn rời xa người mà mình yêu thương là hạnh phúc hay thống khổ, nhưng khi nàng bước vào Quảng Hằng Cung nàng liền hiểu được. Cho dù ở gần nhau nhưng lại không thể đến với nhau đó mới là sự tra tấn đau khổ nhất...

-“Đa tạ tiên tử.” – Y Vân cúi đầu rời khỏi Quảng Hằng Cung. Hằng Nga đã giúp nàng tìm được đáp án.

Có lẽ hồn phi phách tán, vĩnh viễn biến mất trong tam giới mới là giải thoát tốt nhất....

Nàng chậm rãi bước ra khỏi Quảng Hằng Cung...

Ngoài cung đợi nàng không chỉ có thiên binh thiên tướng, mà là người nàng không muốn nhìn thấy nhất –Thanh Ngưng

-“Các người cứ đi trước đi.” – Thanh Ngưng nói với thiên binh thiên tướng ở phía sau.

Sau khi Thiên binh thiên tướng rời khỏi, Thanh Ngưng mới nói với Y Vân – “Y Vân , chỉ cần nàng ngày mai thừa nhận là không động tình, hoặc nói là nàng đã tỉnh ngộ, ta sẽ giúp nàng cầu tình. Nhiều lắm cũng sẽ chỉ phế đi ngàn năm đạo hạnh, nàng có thể tiếp tục tu luyện để sớm ngày quay lại Thiên Đình.”

Sau đó, hắn hít thật sâu, quyết tâm này làm toàn thân hắn đều đau đớn –“Ta cũng có thể giúp nàng hạ phạm làm người, có lẽ có thể gặp lại Kim Thiên Tử.”

Y Vân nhẹ nhàng mà lắc đầu –“Không, yêu một người rất là thống khổ. Kim Thiện Tử tâm niệm chỉ là chúng sinh, cho dù gặp lại vẫn là vô duyên. Ta cũng không muốn làm thần tiên, không muốn giống như Hằng Nga mà phải vĩnh viễn nhìn người mình yêu đau khổ nơi thế gian.

Quảng Hằng Cung lạnh như vậy chỉ có Hằng Nga mới có thể chịu được...”

-“Nàng tình nguyện vì hấn mà hồn phi phách tán sao?” – Hấn lại rất muốn nói câu sau : Cũng không thể nguyện ý vì ta hay sao? . Nhưng cuối cùng vẫn là không nói . Nếu nàng đã không muốn, hấn cần gì phải cưỡng cầu sao?

-“Tinh Quân, Y Vân biết ngài đặc biệt không muốn rời xa ta. Nhưng ta biết đó không phải cảm tình chân chính, đó chỉ là một loại thể thân thôi. Tinh Quân chỉ nhìn thấy bóng dáng của tượng đất trên người ta, nếu ta biến mất thì Tinh Quân cũng không cần phải bận tâm nữa.”

-“Ta hỏi nàng lần cuối cùng : Y Vân, trong lòng nàng thật sự chỉ có Kim Thiện Tử sao? Tình nguyện vì hấn mà làm hết thấy sao?”

-“Đúng”

-“Vậy được rồi. Có lẽ lựa chọn của nàng là đúng”

Y Vân trở mắt nhìn bóng dáng hấn biến mất. Nàng không nghĩ đến hấn lại thống khổ như vậy, nàng cảm nhận rất rõ trên người hấn tản mát một cổ cảm xúc đau thương, không phải giống cô đơn của lúc trước... một loại đau thương thuần túy.

Nàng bị thiên binh thiên tướng kéo tới Kim Loan Bảo Điện, quỳ gối trước hàng vạn chúng thần

Vương Mẫu cùng Ngọc Đế ngồi phải trước, hai bên các chư thần đều có mặt đầy đủ, chỉ có Thanh Nương là không đến.

-“Ngươi cũng biết tội chứ?” –Vương Mẫu lạnh lùng nói

-“Tiểu tiên biết tội” – Y Vân nhẹ nhàng dập đầu thỉnh tội

-“Vậy ngươi thừa nhận là có tư tình cùng Kim Thiện Tử sao?”

-“Thừa nhận, có điều hấn đã chuyển thể đầu thai, cắt đứt tình duyên, thỉnh Nương Nương từ bi dừng truy cứu đến hấn. Tội nghiệt này ,một mình tiểu tiên sẽ gánh vác.”

-“Nếu ngươi đã thừa nhận, vậy cũng biết sẽ bị trường phạt thế nào chứ?”

-“Hồn phi phách tán!” Đây đúng là nàng muốn .

-“Thái Thượng Lão Quân, hành hình đi.” – Vương Mẫu Nương Nương nhìn Y Vân đánh giá một chút.... Khuôn mặt như vừa thấy đã biết là tội nghiệt....

12. Chương 11 (Hết)

Chương 11: Trừng Phạt

Đỉnh Hoa Sơn – Trên vách núi cao vạn trượng , một thân ảnh màu xanh đang cô độc đứng ở đấy, thân ảnh lặng lẽ ấy làm cho người ta không phải có cảm giác cô đơn ... mà là tuyệt vọng...

-“Ta dựa vào cái gì mà có thể để thế nhân cúng bái? Ta , cái gì cũng không làm được vậy thì có pháp lực để làm gì?” – Vang vọng trên vách núi ấy là một thanh âm cực kì bi ai.

Hấn dốc hết tâm huyết để sáng tạo ra sinh mệnh... hấn toàn tâm toàn ý che chở cho một nữ nhân, nhưng nhìn nàng biến mất ở tam giới ... đều duy nhất hấn có thể làm là trốn tránh.

Không phải là không nghĩ sẽ cứu nàng, không phải là không thể cứu nàng, nhưng “lựa chọn” là quyền lợi của vạn vật

Đám mây mờ hồ, tỏa ra hào quang , phản chiếu với ánh nắng mặt trời càng thêm lóng lánh

-“Người đang làm cái gì?” Hắc lướt đi trên mây, nhìn thấy thổ ngọc đang quỳ giữa đám mây, trên tay đang nâng hai giọt gì rất lóng lánh.

-“Tinh Quân?” – Thổ Ngọc vừa nhìn thấy Thanh Ngưng liền khẩn trương đứng dậy, lặng lẽ đem tay giấu ra phía sau , giọng run run nói –“Ta chỉ là muốn hạ phạm, thỉnh Tinh Quân tha tội.”

-“Người lấy cái kia cho ta xem.”

Thổ Ngọc đành ngoan ngoãn đem hai tay mở ra trước mắt Thanh Ngưng.

Trong lòng bàn tay nàng là một giọt lệ, cùng với một giọt huyết ...dưới ánh mắt trời khiến chúng tỏa ra hào quang chói sáng

-“Nguyên lai là huyết cùng lệ.”

Thật lâu trước kia, hắc lần đầu tiên nhìn thấy Y Vân cùng Kim Thiện Tử ở bên nhau, hắc từng đứng ở đây suốt bảy ngày bảy đêm, tâm đau như cắt, mắt giống như có lửa đốt. Lúc đó trong tâm hắc chảy một giọt huyết, trong mắt rơi ra một giọt lệ.

Không thể tưởng tượng được , đã lâu như vậy nó cũng không hề khô cạn.

Thổ Ngọc vội trộm liếc nhìn hắc, thấp giọng nói –“Là .. là huyết cùng lệ của Y Vân.”

-“Cái gì?!” – Thanh Ngưng kinh ngạc tiếp nhận huyết lệ ấy. Thật là hai giọt lệ cùng hai giọt huyết dung hợp với nhau, hơn nữa tựa hồ như có linh khí khiến cho hai giọt huyết cùng hai giọt lệ này vẫn trường tồn, không tan biến...

-“Ta nói đây là huyết cùng lệ của Y Vân, lần trước là nàng ấy để lại ...”

-“Y Vân? Nàng ấy tới làm cái gì?” – Thanh Ngưng vội vàng hỏi .

-“Ta cũng không biết, ngày đó chỉ nghe nàng trong miệng lẩm bẩm cùng lâu bầu.”

-“Nàng ấy nói cái gì?”

-“Nàng nói : Ta không biết cái gì là tình yêu nhân gian, ta chỉ biết nếu có thể đổi lấy cuộc sống bình yên cùng khoái hoạt cho chàng, cho dù muốn ta hồn phi phách tán ta cũng sẽ không chút do dự.” - Thổ Ngọc nhìn sắc mặt trắng bệch của Thanh Ngưng, sợ hãi nói tiếp –“Đáng tiếc là thần tiên không có mộng , ta cũng không thể cùng chàng gặp nhau trong mộng được.”

-“Tinh Quân?” – Thanh Ngưng đột nhiên biến mất, nàng trong lòng thầm nghĩ : Nếu như vậy mà hồn phi phách tán, có quá nặng hay không ?

Y Vân nhìn bộ mặt dữ tợn của chúng thần trong Kim Loan Bảo Điện nhin không được rùng mình, chậm chạp đi về Thái Thượng Lão Quân.

Cảm giác hồn phi phách tán sẽ ra sao? Có giống như ngàn năm trước,... giạt mình tỉnh giấc chỉ như mộng không?

Nàng không sợ hãi sẽ biến mất, chỉ muốn được gặp lại Thanh Ngưng một lần nữa, không cần nói gì cả .. chỉ cần được liếc nhìn chàng một cái ...

Nàng căn bản có thể không cần thừa nhận cái tội danh buồn cười này, nhưng lúc Kim Thiện Tử rời đi chính là đã cho nàng một tuyệt lộ hoàn hảo.

-“Người có biết ngày đó ta ở ven Hồ Tây là để chờ đợi ai không?” – Kim Thiện Tử trước khi rời đi đã cùng nàng tâm sự.

-“Tôn giả không phải đợi Y Vân sao?”

-“Là Thanh Ngưng!” – Kim Thiện Tử xoay lưng về phía nàng, thanh âm rất nhỏ -“Ngày ấy khi ta nhìn thấy ánh mắt chua xót của Thanh Ngưng, ta dường như đã nhìn thấy số kiếp của hânHân là thần , có pháp lực vô biên, cũng là người duy nhất trên Thiên giới có thể giúp ta cứu vớt chúng sinh, nhưng ta không muốn nhìn thấy hân “vạn kiếp bất phục””.

-“Ngài nghĩ rằng ta có thể cứu chàng sao?”

-“Chỉ có người. Cho nên ta vẫn có thể hy vọng người có thể rời xa tình yêu dây dưa này, rời xa Thanh Ngưng.”

-“Đúng là ta đã nhìn thấu nên từ đầu đến cuối đều không cho chàng chút tình nào cả.”

-“Trên người người có linh hồn của hân, có cổ chấp của hân cũng có cả tình cảm của hân. Ta nói với người nhiều về thương sinh luân hồi cũng chính là hy vọng người có thể hiểu được, người và Thanh Ngưng không thể có tình yêu trong tam giới này cho dù là một chút cũng không được. Hoặc là nói, người rời xa Thanh Ngưng chính là lựa chọn tốt nhất.”

-“Ngài không cần phải nói, Y Vân hiểu được” – Đây là lần đầu tiên nàng nghe trong lời nói của Kim Thiện Tử không có chút ý vị sâu xa nào. Nhưng rõ ràng là thấm đến tận xương tủy, không chỉ làm nàng đau lòng mà toàn thân của nàng đều đau.

-“Người không phải chỉ có con đường duy nhất để chọn lựa” – Lúc này Kim Thiện Tử lại nói ra những lời này, hân xoay người, nhìn về phương xa.

-“Ta chỉ có một con đường để lựa chọn.”

Năm đó Thái Bạch Tinh đem nàng quăng ở vách núi đen cao vạn trượng, sau đó lại bảo nàng hạ phạm mà nhận thức sự khó khăn của thế gian, cuối cùng nàng cũng hiểu được: Muốn Thanh Ngưng được giải thoát, nàng chỉ có thể biến mất ở Tam giới.

Kim Thiện Tử đi rồi, nàng một mình khuya xuống đất.

-“Ta biết chàng cô độc .. nhưng ta không thể làm bạn với chàng.”

Nàng vốn đã mất hết cam đảm, nhưng lúc ấy lại vô tình nhìn thấy huyết cùng lệ của Thanh Ngưng vẫn còn lưu lại... ai nói thần tiên không có cảm giác, không có huyết lệ? Chỉ là do người đó chưa từng hiểu được khắc cốt ghi tâm là gì...

Hai mắt nàng mông lung nhìn về cảnh vật thiên địa lúc ấy... dường như trở nên trong suốt nhưng lại mang theo một sắc hồng.

-“Ta không biết làm vậy có đúng hay không, ta chỉ biết nếu hai người cùng thống khổ sẽ càng thêm thống khổ mà thôi.”

Nàng đem huyết cùng lệ dung hòa vào nhau, gửi vào đám mây trắng -“Hy vọng huyết cùng lệ này có thể cùng chàng làm bạn, có thể làm cho chàng không cảm thấy cô độc ...”

-“Vì thành tiên , ta đã trải qua bao nhiêu đau khổ ta cũng biết nhưng ta không hối hận ... bởi vì ta cũng tìm được đáp án của chàng”

Hạnh phúc làm cho đầu óc còn người dường như không còn chỗ trống ...

Là thân thể đau nhức như mất đi tri giác;

Là hơi thở của chàng quanh đây, dựa vào tầng tầng mây trắng, rơi vào vực sâu không đáy

Là mang theo thống khổ, rõ ràng là mông lung nhưng lại là ánh sáng trong bóng đêm

.... Chính là sự giằng dụa giữa mâu thuẫn.

Tất cả cùng đều kết thúc cả rồi.

-“Nếu ta là viên cờ mấu chốt trong bàn cờ của Thái Bạch Tinh, thì ta cũng sẽ đi nước đi cuối cùng này...”

Trượng của Thái Thượng Lão Quân vẫn vòn chưa hạ xuống thì thanh âm của Thanh Ngưng đã vang vọng cả Thiên đình – “Chờ một chút!”

Y Vân khiếp sợ quay đầu lại, lần đầu tiên đối diện với cảm xúc thật của lòng mình

Sinh ra vì cái gì , chết đi là vì tội gì ?

-“Vì cái gì nàng đều muốn chôn giấu tất cả trong lòng? Nàng cũng biết trong tam giới này, nàng là người mà ta không thể nhìn thấy tâm tư, tuy rằng nàng là do huyết cùng lệ của ta tạo thành nhưng ta cũng không thể nhìn thấu được ...”

-“Ta cũng biết lòng người trắc ẩn , khó nắm chắc trong tay... Ta cũng hy vọng ta có thể yêu ngài , nhưng trong lòng ta chỉ có Kim Thiện Tử” – Nàng tươi cười trả lời nhưng không biết rằng trong nụ cười đó của mình có bao nhiêu miễn cưỡng...

Thanh Ngưng quỳ gối bên người nàng, chậm rãi mở lòng bàn tay ra, trong đó chính là hào quang của huyết cùng lệ.

-“Nàng còn muốn gạt ta tới khi nào?” – Trong mắt Thanh Ngưng giờ đây chỉ có cảm xúc nhu tình như nước, trăm ngàn năm qua hắn vẫn dùng ánh mắt như vậy mà nhìn nàng, nhưng đây là lần đầu nàng nhìn rõ hắn như vậy.

-“Nương Nương , Ngọc Đế, thỉnh các ngài mau tra tấn ta đi!” – Y Vân hoảng sợ, không ngừng dập đầu nói với Vương Mẫu cùng Ngọc Đế.

-“Nàng đến tội cùng là có nghĩ đến cảm nhận của ta hay không?” – Thanh Ngưng gắt gao nắm chặt cánh tay nàng, buộc nàng phải nhìn thẳng vào mắt hắn.

-“Tinh Quân, ta cầu ngài buông tha ta đi.” – Y Vân nhỏ giọng cầu xin, trong lòng thầm cầu nguyện lựa chọn của mình là chính xác.

-“Thái Thượng Lão Quân, còn không mau đánh tan nghiệp chướng này?” – Vương Mẫu Nương nương nghiêm giọng quát, oán hận trong mắt làm nàng hoàn toàn mất hết uy nghi.

-“Người cùng Y Vân có tư tình là ta , không có liên quan đến Kim Thiện Tử.”

Trong phút chốc , cả Kim Loan Điện dường như nghe thấy tiếng khất cái thất thanh xin ăn

-“Nương Nương, hắn nói vậy, hắn chỉ là không đành lòng nhìn thấy một sinh mệnh do chính tay mình sáng tạo ra bị hủy trong phút chốc, nên mới có thể nói vậy. Người ta yêu là Kim Thiện Tử, ta cùng hắn ngày ngày gặp gỡ ở Hồ Tây nơi nhân gian, Tinh Quân không có quan hệ trong chuyện này.”

Thiên cung yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng dập đầu của Y Vân, cho dù là Thanh Ngưng si mê nhưng thần thánh cũng không thể vi phạm Thiên Luật

-“Cho dù trong lòng nàng yêu Kim Thiện Tử , ta cũng chính là đối với nàng đã động tình!” – Thanh Ngưng giữ chặt nàng, cắn răng nói –“Nếu vĩnh viễn phải sống trong hối hận, ta tình nguyện lựa chọn vạn kiếp bất phục.”

-“Đã đến lúc vãn hồi rồi, chàng vì sao lại muốn cùng ta hồn phi phách tán ... Ta hận chàng , ta hận chàng , ta đã làm nhiều như vậy , vì sao chàng lại không biết quý trọng.” – Y Vân như nổi điên đánh hắn. Thanh Ngưng không né, để mặc cho Y Vân tùy ý khóc hô.

Lần này Vương Mẫu Nương Nương không nói gì, người rống giận là Ngọc Đế –“Các ngươi thật to gan lớn mật, những lời đại nghịch bất đạo như vậy cũng nói ra được.”

Chúng thần đều cả kinh, lui ra sau vài bước. Chỉ có Thái Bạch Tinh là bước lên phía trước quỳ lạy nói

-“Ngọc Đế xin ngài bỏ qua cho, vì thần nhìn thấy, Tuế Tinh Chân Quân cũng là nhất thời bị mê hoặc mà thôi. Y Vân vốn là của hắn sáng tạo ra, không thể nào dứt bỏ được cũng là điều dễ hiểu.”

Một lúc sau, Quan Âm Bồ Tát ở Nam Hải thường ngày không thích nói chuyện cũng bước lên nói –“Tuế Tinh Quân đạo hạnh cùng công đức là vô lượng, cho dù là phạm sai lầm cũng nên cho ngài ấy một cơ hội để sửa đổi thì hơn.”

Các thần tiên cũng phụ họa theo đuôi –“Ngài ấy mấy ngàn năm qua đều vì tam giới mà bôn ba mệt nhọc, mọi người đều biết ơn...”

-“Phàm nhân mỗi ngày đều cúng bái ngài ấy, nếu thấy ngài ấy biến mất sẽ rất bất bình.”

Thái Thượng Lão Quân bên cạnh Y Vân cũng xen vào nói –“Trước đó, Thiên Bồng Nguyên Soái chẳng phải cũng hạ giới vì yêu sao?”

-“Nếu đem Tuế Tinh Quân biến thành phàm nhân chỉ sợ với pháp lực của ngài ấy sẽ có chút dị tâm, rất khó khăn”

-“Đúng vậy ! Đúng vậy!” – Các chúng thần đều trầm miệng một lời dường như đang muốn địa náo thiên cung một màn.

-“Chỉ là động phạm tâm, cũng không cần phải đánh tan nguyên thần đúng không?” – Vương Mẫu Nương quay đầu nhìn ngọc đế, hạ giọng nói –“ Mấy ngàn năm qua ngài ấy không có công cũng có lao, thỉnh ngài khai ân cho ngài ấy một lần đi.”

Y Vân quay đầu liếc mắt nhìn Thanh Ngưng đang quỳ gối bên người nàng. Xem ra không chỉ có con người mới có cấp bậc, làm thần tiên cũng có chênh lệch. Khi quyết định cho nàng hồn phi phách tán , các vị thần tiên “từ bi” ấy liền không nói một lời, đổi lại là Thanh Ngưng thì lại dễ dàng tìm được ngàn vạn lý do.

Ngọc Đế cũng khó xử, quay về chúng thần tiên hỏi –“Thế các ngươi định xử trí bọn họ như thế nào cho thích hợp?”

Chúng thần tiên đều không nói gì chỉ đồng nhất nhìn về phía Quan Âm Đại Sĩ

-“Bọn họ nếu là vẫn chưa nhìn thấy tình yêu nhân gian thì cứ để bọn họ nghiệm ra chút kiếp số của tình yêu , hẳn là sẽ tỉnh ngộ”- Quan Âm đáp.

Mặt Ngọc Đế biến sắc, muốn nói nhưng lại thôi

Wương Mẫu Nương lập tức nói tiếp –“Cũng tốt, chân thân của các ngươi sẽ ở lại Thiên Đình. Chỉ cần tỉnh ngộ, bất cứ lúc nào cũng có thể quay lại làm thần tiên ...”

Ngọc Đế che miệng, ho khan vài tiếng nhưng cũng không mở miệng.

Wương Mẫu vẫn không để ý , tiếp tục nói –“Ta đem huyết cùng lệ này hóa thành thân thể, các ngươi có thể dùng huyết cùng lệ này để thể nghiệm tình yêu, chúng thần nghĩ thế nào.?”

- “.....”

Ngọc Đế cũng không nhận được mà phá vỡ trầm mặc – “Nếu mọi người đồng ý vậy thì quyết định như vậy đi.”

Y Vân ngạc nhiên nhìn Thanh Ngưng .Đây mà là trừng phạt sao? Nghe hình như không phải là : Không thể làm thần tiên.

Nhưng để bọn họ có thể trải qua kiếp số yêu nhau , vậy có nghĩa là : Bọn họ có thể quen biết và yêu nhau...

Hơn nữa chỉ cần bọn họ nguyện ý sẽ là đời đời kiếp kiếp ...

Trước cửa Nam Thiên Môn, hai vị tiên đem bọn họ áp giải đi cũng không chút thúc giục nào.

Một canh giờ sau, Thái Bạch Tinh với chòm râu dài vôi vàng đi tới. Lần đầu tiên Y Vân nhìn thấy trên trán của hắn có rất nhiều nếp nhăn, hoàn toàn không thể tưởng đến đây là vị Thái Bạch Tinh cơ trí thâm trầm, sâu cao...

-“Thanh Ngưng, trước khi ngươi xuống trần, đánh với ta một ván đi.” – Thái Bạch Tinh phát tay, một bàn cờ liền hiện ra.

-“Nếu ta thắng ngươi, ngươi sẽ không còn cơ hội báo thù nữa.” – Thanh Ngưng cười nói.

-“Ha ha , đã lâu không thật sự đánh giá lại ngươi.”

-“Hảo” – Thanh Ngưng ngồi xuống, đem một quân cờ trắng đặt xuống góc bàn cờ.

-“Thái Bạch, kì nghệ của ngươi đã tiến bộ rất nhiều” – Vài nước cờ, Thanh Ngưng dừng lại mỉm cười nói với Thái Bạch Tinh.

-“Là ngươi đã tệ hơn”

-“Ta ở thế gian sẽ khổ luyện kì nghệ.”

Thái Bạch Tinh không nói gì, nhìn vào bàn cờ rồi lại nhìn Thanh Ngưng.

-“Giúp ta chuyện này.” – Thanh Ngưng buông quân cờ trong tay, lại nói.

-“Là chuyện của Kim Thiện Tử sao?”

-“Không uống chúng ta đã quen biết nhiều năm, hần muốn đi Tây Thiên lấy [Kim Cương kinh], đường xá nhất định sẽ gian khổ.”

-“Ta sẽ âm thầm giúp hần.”

-“Quan Thế Âm Bồ Tát của Nam Hải đã đẻ con khỉ kia dưới chân núi, coi như cũng có hàm ý.”

-“Có điều còn khỉ kia cũng rất không tốt.”

-“Chúng ta là thần tiên, chỉ có pháp lực nắm trong tay số mệnh của phàm nhân. Nếu đánh nhau e rằng không phải đối thủ của con hầu tử đó.”

Nhắc tới con khỉ ấy, Thái Bạch Tinh vẫn nhớ năm đó nó đại náo thiên cung. Hần nghiêng ngã chạy đến xin Thanh Ngưng giúp đỡ, Thanh Ngưng cũng không dờ mắt khỏi đỉnh Hoa Sơn, thản nhiên nói một câu –“Ta đánh không lại hần.”

Lúc ấy hần thật sự rất tức giận. Hiện tại ngẫm lại, Thanh Ngưng lúc đó không phải lạnh lùng mà là thật sự không thể đánh lại.

-“Đúng vậy, đối phó với yêu ma ở hạ giới chỉ có hần mới làm được sao? Nhưng như thế nào hần sẽ giúp chúng ta?”

-“Có lẽ chỉ có Kim Thiện tử mới có thể cảm hóa hần, cái này cứ xem thiên ý đi.” – Thanh Ngưng cầm lấy một quân cờ, trầm tư rồi đặt lên bàn cờ, vừa cười nói –“Lâu như vậy mới đi, có phải có chuyện gì hay không?”

Thái Bạch Tinh sững sốt một chút, thở dài nói –“Ngươi a, cái gì cũng đều nhìn thấu, nhưng lại muốn một tay hủy đi chính mình.”

Thanh Ngưng và hần đều ngẩng đầu nhìn nhau. Hần không nói gì, chỉ nở nụ cười. Nụ cười này thật sự rung động .. ấm áp mà mềm nhẹ.

Y Vân cẩn thận khắc sâu hình ảnh này vào trong,nàng biết rõ nhất nhanh sẽ quên đi mất nhưng nàng vẫn muốn nhìn thấy hần tươi cười.

Thái Bạch Tinh nhìn tình cảnh trước mắt, lắc đầu nói –“Oan nghiệt a! Ta trên đường vừa mới gặp qua Vương Mẫu Nương Nương, người vốn dĩ muốn tiễn ngươi một đoạn nhưng cố kỵ.”

-“Ta hiểu được, vì ta là tội nhân.”

-“Nương Nương đối với ngươi chính là hết lòng quan tâm giúp đỡ, lúc ngươi đem tượng đất đặt trong cung điện mình, Nương Nương cũng nhờ ta lo cho ngươi. Y Vân được ban tiên, người cũng đem, nàng ấy an bài ở Chúc Nữ Cung, muốn nhắc nhở nàng ấy : Phải nhớ rõ bi kịch của Chúc Nữ. Ngươi tự ý sửa sổ sinh tử, tiết lộ Thiên Cơ, dung túng Y Vân một mình hạ phạm, thậm chí tự tiện sử dụng yêu thuật, người cũng biết, chỉ là không nói mà thôi.

Người giả vờ căm tức, thậm chí còn bảo hộ ngươi khắp nơi, chính là hy vọng ngươi có thể nhìn thấy tình thực, nhưng không thể nghĩ rằng ngươi vẫn đi trên con đường này.

Hôm nay ngươi nhờ ta chuyển cáo ngươi : trong Thiên giới, nàng rất coi trọng ngươi, hy vọng ngươi vẫn còn lưu tâm đến chúng sinh thì giải quyết cho tốt đi.”

-“Nếu ta có năng lực tạo phúc cho muôn dân, cần gì phải ký thác tất cả hy vọng vào tượng đất.”

-“Thanh Ngưng..”

-“Người thua!” – Thanh Ngưng mỉm cười, đặt quân cờ cuối cùng lên bàn cờ, Thái Bạch Tinh từ lúc đầu đã không có đi phương kế.

-“Người gian lận, phân tán lực chú ý của ta.” – hần giống như một tiểu hài tử, không muốn buông tay Thanh Ngưng vậy

-“Bình bất yếm trá (Việc binh không ngại dối lừa)! Mấy trăm năm sau người cũng không cần thừa dịp lòng ta không yên lại rủ chơi cờ được nữa rồi.”

-“Đúng vậy”- Thái Bạch Tinh ảo não nói

-“Nếu còn có cơ hội, nhất định ta sẽ cùng người đánh ván tiếp theo”- Thanh Ngưng trong mắt có chút mộng lun, mang theo ý cười mê người –“Chưa từng phát hiện thì ra chơi cờ cùng người lại thú vị như vậy.”

Thái Bạch Tinh tươi cười nói –“Yên tâm, tuy rằng người phải chịu một ít đau khổ, nhưng Mệnh Dịch Tư Tinh Quân cùng Nguyệt Lão sẽ không làm khó dễ người đâu, nghe nói Mệnh Dịch Tư hần đã có ý muốn chiếu cố cho người, an bài cho người tốt lắm rồi.”

-“Nguyệt Lão nếu dám đem nhân duyên của ta kết loạn, ta nhất định sẽ cắt hết râu của hần! Đúng rồi, ta vừa tặng hần cô nương kia, hần có vừa lòng không?”

-“Hoàn hảo, chòm râu của hần so với bị cắt gần hết cũng không khác nhau lắm. Ha ha!”

Hai người đều cười một trận,sau đó Thanh Ngưng mới kéo Y Vân đến Thiên Môn, bọn họ đã rời chân thân, linh hồn hóa vào thân thể được tạo ra từ huyết cùng lệ.

-“Xem ra kiếp này thiếp có thể vì chàng mà tổn nhiều nước mắt.” – Y Vân tiến vào thân thể được hóa từ nước mắt.

Thanh Ngưng đau lòng, vuốt ve mái tóc của nàng.

-“Vận mệnh là do chúng ta lựa chọn phải không?” – Y Vân vốn rất lo lắng không biết có thể trên trời vì muốn trừng phạt bọn họ nên sẽ làm cho bọn họ trải qua nhiều đau khổ hay không? Nhưng hiện tại rất cuộc nàng cũng yên tâm

-“Đáp ứng ta, có bao nhiêu đau khổ điều nói cho ta biết, để cho ta cùng gánh chịu với nàng” –Thanh âm Thanh Ngưng rất nghiêm túc dường như đang lo lắng cái gì.

Nàng dựa vào vai hần, có gắng cảm nhận hết hơi thở của hần, cảm nhận hết hạnh phúc này, yên lặng nói với chính mình –“Vô luận có phải chịu bao nhiêu đau khổ, ta đều cam tâm tình nguyện vì chàng mà chấp nhận.”

-“Chúng ta sẽ là dạng vận mệnh gì?” – Y Vân tò mò hỏi.

-“Nàng sẽ có một thân tuyệt thế vô công, chúa tể của hết thấy mọi năng lực”

-“Vậy còn chàng?” – Nàng đương nhiên biết cho dù là trên trời hay nhân gian, Thanh Ngưng đều muốn đem thứ tốt nhất cho nàng.

-“Ta? Ta sẽ trả nợ lại cho Tần Nghĩa Phàm.”

-“Chàng thiếu hần cái gì? Thiếp mấy ngày trước thấy bọn họ vẫn ân ân ái ái, Nguyệt Nhân Nhân cũng có bầu rồi.”

-“Ta dùng 60 năm dương thọ của Tần Nghĩa Phàm đổi lấy 6 năm cho Nguyệt Nhân Nhân.”

- “Cái gì? Đây không công bằng”- Y vân có chút bất mãn nói.

-“Kim Thiện Tử không phải đã nói cho nàng rồi sao: Sinh mệnh mà Nguyệt Nhân Nhân có được không phải là của nàng ấy, bởi vì nàng ấy phải trả giá ở đại giới . Đối với Tần Nghĩa Phàm, mất đi 6 năm hay 60 năm cũng đâu có gì khác biệt.”

-“Vậy sao chàng không cho nàng ta nhiều thời gian hơn?”

-“Nàng nghĩ con số trong sổ sinh tử có thể tùy ý tăng sao? Năng lực của ta cũng có hạn.” – Thanh Ngưng thở dài.

-“Đã đến giờ, thỉnh Tinh Quân ra trước” – Hai vị tiên bầm đốt ngón tay tính giờ, nếu chậm trễ một chút chỉ sợ lỡ giờ lành.

-“Y Vân, không biết lần gặp lại nàng có nói giống như lúc này không, cho dù không nhớ nhưng vẫn yêu nhau.”

-“Ta nghĩ đến lúc đó chàng cũng có thể an bài được.”

Hắn nhéo nhéo khuôn mặt mềm mại của nàng –“Nếu ta có thể an bài, thì tại sao ta lại phải chờ đợi đến ngàn năm?”

Đây cũng là câu nói cuối cùng của Thanh Ngưng, cũng là nụ cười sáng lạn nhất của Thanh Ngưng lưu lại cho nàng.

Từ đó về sau, Thanh Ngưng biến mất trên Thiên Đình, Tuế Tinh Cung cũng bỏ trống nhưng sao mai ở Đông Phương vĩnh viễn là vì sao chói sáng nhất....

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngan-nam-cho-doi>